

НОРА РОБЪРТС

Престолюнаследникът

Кралското семейство
на
КОРДИНА

НОРА РОБЪРТС ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ

Превод: Мария Иванова

chitanka.info

Малкото средиземноморско княжество Кордина, излязло като от приказките, е съвсем истинско, а кралският дворец — напълно действителен. Като във всеки дворец и там витае духът на интриги, страсти и романтика. Въпреки че на принц Александър му предстои да се възкачи на трона, сърцето му попада в плен на царствената и загадъчна Ив Хамилтън. Една невъзможна любов е подложена на изпитание. Ще оцелее ли тя във водовъртежа на неочаквани превратности?

ПЪРВА ГЛАВА

Беше идвала в двореца и преди. Първия път, близо седем години по-рано, той ѝ се бе сторил като вълшебна приказка, добила реална триизмерност. Сега тя беше по-възрастна, без да бе сигурна, че това означаваше и по-мъдра. Кордина бе истинска държава, а палатът — действителен. Вярно, една много красива действителност. Вълшебните приказки са за съвсем малките, твърде наивните или големите късметлии.

И макар да съзнаваше, че дворецът, приютяващ кралското семейство на Кордина, бе само една сграда от камък и хоросан, а не плод на сънища и мечти, тя не можеше да сдържи искреното си възхищение. Ослепителнобял и великолепен, той изглеждаше почти като недокоснат, кацнал върху стръмно възвишение, откъдето се откриваше гледка и към морето, и към града. Да, почти като недокоснат, но не безмълвно притихнал, далеч не спокойно стаен.

Кули се издигаха към небето, прорязвайки синевата със своята белота. Бойници и укрепления свидетелстваха за вековните му защитни функции. Охранителният защитен ров бе зарит, ала човек лесно можеше да си го представи. Вместо от него сега дворецът се охраняваше от модерни системи и средства за наблюдение. Прозорците, някои открити, други със спуснати завеси, светеха. Като във всеки дворец и тук витаеше духът на победи и драми, на триумф и трагедии, на интриги и очарование. Още я поразяваше фактът, че сама донякъде бе била част от всичко това.

При първото си посещение беше излязла с принца на терасата и по приумица на съдбата стана съпричастна в спасяването на живота му. Съдбата, помисли Ив, докато преминаваше с лимузината през високите метални порти покрай облечената в червени униформи охрана, винаги има пръст в живота на хората.

Обстоятелствата я бяха отвели в малкото княжество Кордина, което тя бе посещавала през всички изминали години, придружавайки сестра си Крис — съученичка и стара приятелка на принцеса

Габриела. Ако обстоятелствата бяха различни, принц Бенет можеше да се окаже с друго на терасата онази нощ. Можеше изобщо да не го познава и да не се превърне в част от последвалите събития на политическата интрига, които сполетяха сестра му и останалите членове на кралската фамилия.

Тя можеше никога да не заобича този прекрасен дворец в малкото кралство, излязло като от книжка с приказки. Нито пък да се улавя, че мисълта отново и отново я тегли нататък. Но идването ѝ сега не беше в резултат на носталгия и привързаност. Беше повикана. Беше ѝ наредено да дойде. Изпълняваше заповед. Тази мисъл я накара да се намръщи! Най-лошото бе, че заповедта идваше от единствения член на кралското семейство, с който Ив трудно се разбираше.

Принц Александър — най-големият син на властващия монарх и наследник на трона. Колата продължи нататък покрай редица отрупани с розов цвят дървета, които леко се поклащаха от морския бриз. Негово Кралско Височество Александър Робърт Арманд Кордински. Не знаеше откъде бе научила пълното му име, а още по-малко защо го бе запомнила. То ѝ се струваше също толкова сухо и сковано, като човека, на когото принадлежеше.

Жалко наистина, че Александър не приличаше повече на брат си. Само при мисълта за Бенет тя се усмихна и вече гореше от нетърпение да го види. Той бе чаровен и достъпен. Не носеше постоянно, всеки миг от деня, онази невидима, ала някак осезаемо усещаща се царска корона. Александър беше като баща си — дългът, държавата, семейството. Това не предполагаше много време за развлечения.

Е, Ив също не идваше тук да се забавлява. Пристигаше, за да говори с Александър, да разговарят по работа. Времената бяха други, тя се бе променила, вече не беше онази млада и впечатлителна девойка, у която можеше да бъде всяко страхопочитание пред кралската власт и която се чувстваше обидена и засегната от едно мълчаливо неодобрение. О, не, Александър беше твърде добре възпитан, за да изкаже гласно своето неодобрение по какъвто и да било повод, ала Ив не познаваше друг, който би съумял без думи да го покаже и изрази по-ясно. Ако на нея самата не ѝ се искаше отново да прекара няколко дни в Кордина, щеше да настоява той да отиде в Хюстън. Предпочиташе да води делови разговор на своя почва и по свой начин.

Тя излезе от колата усмихната. След като се бе предала първия рунд, трябваше да спечели втория. Единоборството с Александър и, разбира се, победата щяха да са едно вълнуващо преживяване.

Тъкмо започна да се качва по широките каменни стъпала, и вратите на двореца се отвориха. Ив спря. В сините ѝ очи блесна игриво пламъче. Тя направи дълбок реверанс.

— Ваше Височество.

— Ив! — Широко усмихнат, Бенет се устреми към нея.

Пак е бил при конете, помисли тя, щом я прегърна. От него осезаемо се долавяше миризмата им, животинска и истинска. Когато за първи път го срещна преди седем години, той беше същият красив младеж с предпочитания към дамите и приятните занимания. Ив се отдръпна леко назад, за да го огледа. Определено беше възмъжал, но като че ли всичко друго бе останало непроменено.

— Толкова се радвам да те видя! — Целуна я силно, един приятелски порив, нищо повече. — Много време мина от последния път, Ив. Две години не си стъпвала в Кордина.

— Аз съм работеща жена, Бенет. — Тя стисна ръцете му. — Кажи ти как си? Ако може да се съди по външния вид, си чудесно. А ако се вярва на клюкарските рубрики, си твърде зает.

— Всичко е вярно — ухили се той и нежното му лице с чисти черти и поетичен вид стана неустойимо привлекателно. — Влизай, ще ти приготвя нещо за пиене. Между другото, още никой не ме е известил колко дълго ще останеш.

— Защото и аз самата не зная точно. Зависи.

Ив го хвана под ръка и прекрачи драга на двореца.

Вътре беше прохладно, бяло и просторно. Стълбите се виеха нагоре от двете страни на главния вестибюл към величествено извисяващия се таван. Тук винаги се бе чувствала някак особено спокойна и сигурна с този дух на вечност, който се усещаше наоколо. На покритите с декоративна тъкан стени се кръстосваха блестящи саби. Върху масичка в стил Луи XIV стоеше голяма ваза от старинно сребро, препълнена с клонки цъфнал жасмин.

— Как беше полетът? — попита Бенет.

— Ами... най-вече дълъг. — От главния вестибюл те свърнаха към един от салоните за гости, където пищните драперии на прозорците бяха дръпнати и слънцето свободно нахлуваше вътре.

Лъчите му потъваха и гаснеха в дебелите килими и тапицираните стени, създавайки атмосфера на комфорт и уют. Изобилстваше от рози в порцелан и кристал. Тя се отпусна на дивана и с наслада вдиша аромата им. — Да кажем, че се радвам пак да усещам твърда земя под краката си. А да не говорим колко съм щастлива отново да съм тук, при вас. Разкажи ми как сте всички вие, Бен. Сестра ти?

— Бри е чудесно. Имаше намерение да те посрещне на летището, но най-малкият подсмърча. — Той избра бутилка сух вермут и наля в чаша с лед. Една от чаровните му страни беше, че никога не забравяше предпочитанията на една жена. — Дори след всички тези години ми е трудно да си я представя като майка, особено на четири деца.

— Нося писмо от Крис със заръката да го предам лично. Иска пълен отчет за кръщелницата си.

— Чакай да видя коя беше. Ах, да. Камила. Мога да ти съобщя от първа ръка, че е голям разбойник. Побърква братята си.

— За това са сестрите — усмихна се Ив и пое питието. — А Рийв?

— И той е добре, макар, несъмнено, щеше да е по-доволен, ако живееше целогодишно в Америка, в онова негово ранчо. Сътвориха невероятни чудеса с малката си ферма тук, но все пак в Кордина Бри е официалната стопанка. Най-голямото желание на Рийв е Алекс да се задоми и тези задължения да легнат върху неговата жена.

— Или върху теб. — Тя отпи, като го наблюдаваше над на чашата. — Ако ти направиш тази стъпка, то ще трябва да поемеш някои от обществените ангажменти на Бри.

— Вярно, че я обичам, ама не чак толкова. — Бенет се изтегна на канапето, като остави обувите си крака да висят навън.

— Значи няма грам истина в слуховете за лейди Алис Уинтроп? Дали пък напоследък не бяха за Нейно Благородие Джесика Мансфийлд?

— Прекрасни девойки — каза той небрежно. — Виждам, че проявяваш достатъчно такт, за да не споменеш графиня Милано.

— Та тя е с десет години по-възрастна от теб — отвърна Ив с поучителния тон на стара леля. После се усмихна. — Винаги съм си била тактична.

— Ами ти, Ив, как я караш? — Когато ножът опреше до кокала, Бенет беше цар на измъкването. — По кой начин с този външен вид

успяваш да държиш мъжете на разстояние?

— Карате. Черен пояс, седми дан.

— Вярно, бях забравил.

— А не би трябвало. Два пъти те проснах по гръб.

— А, не! Само веднъж. — Той отпусна ръка върху облегалката на дивана с присъщия си нахакан и самоуверен вид. — Освен това, аз ти се дадох.

— Два пъти — повтори тя невъзмутимо и отпи от чашата. — Освен това, беше бесен от яд.

— Случайно си имала късмет — отсече Бенет. — Като допълнение към факта, че съм джентълмен и не мога да се отнасям грубо с жените.

— Глупости.

— Мила моя, навярно прекрасната ти главица не е в ред.

— Ваше Височество — подзе Ив, като се хилеше заедно с него, — вие преставате да бъдете джентълмен в мига, в който става дума за надпревара. Ако можехте да го направите, щяхте да ме хвърлите на земята, без да ви мигне окото. Самата истина.

— Имаш ли желание да опитаме пак?

Предизвикателството беше нещо, което тя така и не можеше, не бе в състояние да подмине. Глътна още веднъж от вермута и стана.

— На вашите услуги.

Той се изправи и отмести с крак масичката настрани от канапето. Приглади назад разпиляната си коса и присви очи.

— Доколкото си спомням, трябва да подхожда отзад и да те хвана... ето тук. — Една здрава мускулиста ръка се обви около кръста ѝ. — После трябва...

Така и не довърши, подкосен през краката и повален на пода по гръб.

— Да — потри ръце тя, гледайки го отгоре. — Точно така си го спомням и аз.

— Не е честно, не бях готов — подпря се на лакът Бенет.

— Всичко си беше съвсем честно, Ваше Височество — засмя се Ив и клекна до него. — Удари ли се?

— Ударът е по самолюбието ми — измърмори той и посегна да я оскубе.

Когато Александър влезе, видя брат си изпружен върху персийския килим, заровил ръка в буйните коси на Ив. Лицата им бяха сведени едно до друго, усмихнати, телата им почти се докосваха. За миг челюстта му увисна, после той сви устни.

— Извинявам се за прекъсването.

Като чу гласа му, Бенет се обърна и погледна през рамо, а Ив изправи глава. Той изглеждаше точно така, както го помнеше — гъста черна коса, спускаща се на вълни отстриани и по врата му. Не се усмихваше, макар тя и бездруго много рядко да го бе виждала усмихнат. Лицето му притежаваше една строга, сурова красота. Царствената осанка му отиваше. Дори и неохотно, ала нямаше как да не го признае. Сякаш беше слязъл от портретите, висящи в галерията на двореца — високи, ясно очертани скули, мургава и гладко опъната върху тях кожа. Очите тъмни почти колкото косата и с такова неодобрение в тях, каквото изразяваха и присвитите му в права линия, инак плътни и изваяни устни. Стоеше, както винаги, по военному изпънат и безупречно облечен.

Освен глупаво, Ив изведнъж се почувства мърлява и раздърпана от пътуването.

— Ив ми преподава урок по бойни изкуства. — Бенет стана, после протегна ръка и ѝ помогна и тя да се изправи. — Аз пак излязох втори.

— Виждам. — Поклонът му към Ив беше официално сдържан и студено учтив. — Госпожице Хамилтън.

Тя направи реверанс, но този път очите ѝ не блеснаха игриво.

— Ваше Височество.

— Извинете, че нямах възможност да ви посрещна на летището. Надявам се пътуването ви да е било приятно.

— Превъзходно.

— Навярно желаете да си починете, преди да обсъдим причината, поради която ви повиках.

Думите му я накараха да вирне брадичка. Той точно това и очакваше. Ив се протегна и взе чантата си, която бе оставила на канапето.

— Предпочитам да се заемем с работата.

— Както желаете. Да се качим тогава горе в кабинета ми. Бенет, днес не държиш ли реч пред жокейското дружество?

— Не и в близките час-два. — Той се извърна и приятелски целуна Ив по носа, като едновременно ѝ намигна с израз, който само тя можеше да види и разбере. — Ще се видим на вечеря. Облечи си нещо потресаващо, става ли?

— Естествено! — Усмивката ѝ обаче угасна, щом отново се обърна към Александър. — Ваше Височество?

Той кимна и я съпроводи във от стаята.

Качиха се по стълбите в мълчание. Александър беше ядосан. Не даваше външен израз, ала Ив безпогрешно го усети, макар да не ѝ бе ясна причината. Въпреки изминалите две години, през които не се бяха виждали, той се държеше към нея с все същото студено неодобрение, както и преди. Дали защото бе американка? Не, Рийв Макджий, женен за сестрата на Александър, също бе американец. Или пък заради това, че бе свързана с театъра?

Тя се намръщи. По-скоро би могло да бъде това. Какво, че Кордина се гордее с един от най-добрите театрални комплекси в света, разположен в Центъра за изящни изкуства? Александър като нищо би могъл да питае презрение към хората на театъра. Ив вирна глава и влезе в кабинета му на крачка пред него.

— Кафе?

— Не, благодаря.

— Седнете, моля.

Тя се подчини, но остана изпъната като глътнала бастун. Кабинетът сякаш беше копие на притежателя си със своя изискано консервативен стил. Нямаше украси и финтифлюшки. Единствената миризма беше на кафе и естествена кожа. Мебелите — старинни и лъскави, килимът — дебел, с избледнели от годините цветове. Високи стъклени врати водеха към балкон, ала бяха затворени, като че ли той не желаше да чува шума на морето и да усеща аромата на цветята в градината.

Признаците на богатството не ѝ внушаваха страхопочитание. Тя самата беше израснала в богатство, а след това бе успяла да спечели и свое собствено. Спазването на етикета я караше да седи сковано, а напрегната стойка беше в очакване на атаката.

— Как е сестра ви? — Александър взе цигара и повдигна вежда.

Ив кимна и го изчака да щракне запалката.

— Много добре. Възнамерява да прекара известно време със семейството на Габриела, когато се върнат в Америка. Бенет ми каза, че едно от децата е болно.

— Дориан. Настинал е. — За първи път чертите му се смекчиха. От всички деца на сестра му най-малкият беше влязъл най-дълбоко под кожата му. — Не е лесно човек да го удържи в леглото.

— Бих искала да зърна децата, преди да си тръгна. Не съм ги виждала от кръщенето на Дориан.

— Отпреди две години. — Той помнеше, дори прекалено добре си спомняше. — Сигурен съм, че ще можем да уредим посещението ви във фермата. — Тя изви устни в крива усмивка и Александър отново се стегна вътрешно. Вече не беше снизходителен любящ вуйчо или близък приятел, а принц. — Баща ми отсъства. Праща ви най-добрите си пожелания, в случай че не се върне до вашето заминаване.

— Четох, че е в Париж.

— Да. — Така пресече разговора за държавните дела, преди още да бе започнал. — Благодаря, че дойдохте тук, тъй като на мен в момента ми е невъзможно да пътувам. Секретарят ми описа ли ви в общи черти моето предложение?

— Да. — Делово, напомни си Ив. С любезностите беше дотук. — Искате да доведе трупата си в Кордина, която да играе един месец в Центъра за изящни изкуства. Представленията ще бъдат за благотворителния фонд в помощ на децата с вродени недъзи.

— Точно така.

— Простете, Ваше Височество, но съм останала с впечатлението, че принцеса Габриела се е нагърбила именно с тази благотворителна мисия.

— Правилно. Аз съм председател на Центъра за изящни изкуства. Затова работим заедно по въпроса. — Повече обяснения нямаше да има. — Габриела е гледала представление на вашата трупа в Америка и е била впечатлена. Смята, че след като Кордина има такава силна връзка със Съединените Щати, то използването на американски изпълнители в нашата страна ще спомогне да се наберат тъй нужните средства за фондацията „Помощ за деца инвалиди“.

— Значи идеята е нейна.

— След дълго обсъждане и преценка. Аз реших да я подкрепя.

— Ясно. — Ив забарабани с нокът по ръкохватката на стола. — Предполагам, това означава, че сте имали известни резерви.

— Не съм виждал играта на трупата. — Той леко се отпусна назад и издуха струя цигарен дим. — И преди, разбира се, в Центъра са идвали американски изпълнители от развлекателния бранш, ала никога за толкова дълъг период от време и като прелюдия към бала на фондацията.

— Може би ще искате да ни прослушате?

Устните му се отпуснаха леко, изобразявайки усмивка.

— Мина ми през ума.

— Няма да стане. — Тя се изправи и с удоволствие забеляза, че етикетът го принуди и той да го направи. — Трупата на Хамилтън за по-малко от пет години е спечелила одобрението както на критиците, така и на публиката. Ползваме се с име и известност и не се нуждаем от прослушване нито във вашата страна, нито където и да било. Ако реша да доведе своя екип тук, то ще е от уважение към каузата на фондацията и към Габриела.

Докато говореше, Александър я наблюдаваше с прикрит интерес. За седем години се беше превърнала от наивно младо момиче в уверена жена. Но удивително, сега бе още по-красива. Кожата ѝ беше гладка и безупречна, бяла, с лека руменина по върха на скулите. Лицето сърцевидно, с пълни сочни устни и огромни сини очи. Обрамчваше го грива блестящи черни коси, в момента леко разпилени, спускащи се по раменете и гърба.

Гневът я караше да стои изпъната, което не пречеше тялото ѝ да изглежда нежно и крехко. Може би само да изглежда. Той се чудеше, прекалено често се беше чудил как ли би го почувствал в ръцете си.

Дори ядосан, гласът ѝ звучеше с характерния провлечен тексаски изговор, който Алекс се беше научил да разпознава. Усещаше го като галещ бриз върху кожата си, докато усети присвиване в слабините. Бавно, като разчиташе на самообладанието, което цял живот беше градил, той смачка цигарата в пепелника.

— Свършихте ли, госпожице Хамилтън?

— Ив, за бога! Наричайте ме Ив. Познаваме се от години.

Тя нервно отиде до балконската врата и я отвори. Загледана навън, не забеляза нито как Александър повдигна вежди от това нейно нарушаване на протокола, нито бавната му усмивка.

— Ив... — повтори той, като остави името ѝ сякаш да увисне за миг във въздуха. — Струва ми се, че възникна някакво недоразумение. Аз не критикувам твоята трупa. Би било трудно, доколкото, както вече казах, не съм виждал играта ѝ.

— При това положение няма и да я видите.

— Тогава ще си навлека гнева на Бри. Предпочитам да не го правя. Седни. — Когато тя само се обърна и го изгледа, Алекс сдържа порива си да ѝ заповяда и вместо това ѝ посочи с ръка стола. — Ако обичаш.

Ив се подчини, ала остави балконската врата отворена. Морето се чуваше, от градината нахлуваше ароматът на рози, ванилия и свежа зеленина.

— Седнах — каза тя и кръстоса крака.

Не му харесваше резкия ѝ, безцеремонен маниер. Възхищаваше се на нейната прямота и независимост. В момента той се чудеше как бе възможно да изпитва тези две неща едновременно. Но бе сигурен, че Ив предизвиква у него, както и винаги досега, нещо повече от обикновена учтивост. Алекс седна бавно на мястото си срещу нея.

— Като член на кралското семейство и президент на Центъра за изящни изкуства съм длъжен да подходя много внимателно и обмислено към подбора на изпълнителите, които каним. В дадения случай се доверявам на преценката на Габриела и въпросът ми е дали можем да постигнем споразумение.

— Може би. — На първо и единствено място Ив я интересуваше работата. Личните чувства никога не влияеха върху решенията ѝ, това нямаше да се случи и сега. — Ще трябва отново да видя театъра, да проверя условията. Въз основата на подписан договор трябва да съм сигурна, че аз и моите хора ще разполагаме с артистична свобода, както и с подходящ подслон по време на турнето... Понеже представленията ще бъдат благотворителни, бих желала да обсъдим нашите разходи и хонорари. По отношение на художествената страна обаче, обсъждане няма да има.

— Ще се погрижа да те разведат из Центъра. Нашите и твоите адвокати ще се заемат с договора. Колкото до художествената страна — тъй като ти си специалист, ще уважа твоята преценка, ала не искам сляпо да се оставям в ръце ти. Идеята е трупата да представи четири

пиеси, всяка в течение на една седмица. Материалът ще трябва да бъде одобрен от Центъра.

— От вас.

Той повдигна рамене — безстрастно, от висотата на положението си.

— Както ти харесва.

На нея не ѝ харесваше и не смяташе да се преструва.

— Какви са познания ви?

— Моля?

— Какво знаете за театъра? Вие сте политик. — Каза го с лек, много лек презрителен оттенък. — Защо трябва да водя трупата си тук, на хиляди километри от вкъщи, при това за малка част от парите, които обикновено печелим, а вие да избирате и посочвате какво да играем?

Нравът му не беше от кротките. Но през годините, белязани от неговата предопределеност, Алекс беше се научил да го обуздава, нещо повече — да го направлява. Така постъпи и сега.

— Защото — каза, без да сваля поглед от очите ѝ, — едно гостуване в Центъра по изящни изкуства на Кордина по покана на кралската фамилия ще е голямо предимство в професионалната биография на театъра и ще е глупаво това съображение да бъде пренебрегнато. — Той се наведе напред. — Не смятам, че си глупава жена, Ив.

— Не съм. — Тя стана пак, този път бавно, после изчака, докато и Алекс се изправи от другата страна на бюрото. — Първо ще видя театъра и ще помисля, после ще разговарям с трупата.

— Ти я ръководиш, нали?

Ив наклони глава и кичур коса падна върху лицето ѝ. Приглади го назад с ръка.

— Забравяте, че Америка е демократична държава, Ваше Височество. Аз не раздавам заповеди на своите хора. Ако сметна условията за подходящи и трупата се съгласи, тогава ще пристъпим към договаряне. А сега, ако ме извините, бих искала да разопаковам багажа си и да се преоблека за вечеря.

— Ще пратя някой да те съпроводи до покоите ти.

— Зная къде са. — Тя спря на вратата, обърна се и направи надменно реверанс. — Ваше Височество.

— Ив... — рече той, като гледаше вирната ѝ брадичка. Някой ден, помисли, и тя ще си намери майстора. — Добре дошла в Кордина — добави.

Не бе грубиянка, убеждаваше Ив сама себе си, докато избираше какво да облече. Всъщност почти всички я смятаха за дружелюбна. Вярно, че можеше да бъде доста строга и неотстъпчива по отношение на работата, но това ѝ бе в кръвта. Не беше груба. Освен с Александър.

Сам си го изпроси, отсече мислено и нахлузи силно вталена рокля с голи рамене от яркосиня коприна. Каква високомерност и височайша снизходителност! Не бе длъжна да търпи всичко това, независимо дали бе престолонаследник, или не. Едва ли не разиграха принца и просяка. Потеклото ѝ може да не бе кралско, ала бе безупречно.

Посещавала бе най-добрите училища. Нищо че ги мразеше, ала все пак ги бе посещавала. Цял живот се бе движила в богатите и влиятелни среди. Освен това и сама бе постигнала нещо. Не с връзките на семейството си, а благодарение на собствените си качества.

Наистина, своевременно разбра, че с амбицията си да стане актриса никога няма да пожъне богати плодове, но и любовта ѝ към театъра не отслабна. В добавка откри у себе си вродени организационни заложби. Така се роди и процъфтя театрална трупа „Хамилтън“. Не ѝ се нравеше появата на Александър Велики и държането му, сякаш ѝ прави услуга, като позволява на нейния състав да играе в неговия Център.

Бяха давали представления в „Линкълн сентър“, в „Кенеди сентър“ и „Марк Тейпър форъм“, при това бяха посрещнати ласкаво от най-сериозната критика.

Беше работила с всички сили да намери най-доброто, да открие таланти, сама да се развива и да разшири собствените си кръгозори, а той се явява и кима благосклонно. Тя свъси вежди и окачи на врата си дебело златно колие. Театралната трупа „Хамилтън“ не се нуждаеше от одобрението му, било то благосклонно или не.

Да не говорим, че Ив пък най-малко имаше нужда от неговото одобрение и тъпия му кралски печат. Ала щеше да бъде невероятно глупава, ако откажеше представленията в Кордина.

Тя взе четката и я прекара през косата си. Тогава забеляза, че бе с една обица. Той направо ме влудява, помисли си, после намери втория сапфир с формата на капка върху тоалетката.

Защо Бен не бе президент на Центъра? Защо Бри вече не се занимаваше с него? С тях двамата щеше да ѝ е много по-лесно и спокойно. Тогава цялата работа, ако приемеше разбира се, щеше да бъде свършена професионално и без допълнителни главоболия. Какво имаше в Александър, което така я напрягаше и я караше да стиска зъби и едвам да се сдържа?

Ив постави втората обеца на мястото ѝ и се намръщи срещу отражението си в огледалото. Помнеше първия път, когато го видя. Тогава тя беше на двадесет и макар само с няколко години по-възрастен от нея, Алекс изглеждаше толкова зрял, толкова достолепен. Бенет я покани за първия танц на бала, но Ив не сваляше очи от Александър. Въображението ѝ го рисуваше като принца, който убива дракона и спасява клетата девойка. Тогава той носеше сабя отстрани на колана, само като атрибут, разбира се, ала тя си представяше как я вади от ножницата и геройски се хвърля срещу чудовището.

Заблудата бързо се пропука и, слава богу, също толкова бързо се разсея. Може и да бе фантазьорка, но както Александър сам каза, не бе глупачка. Някоя жена не гради мечтите си върху неодобрение и липса на взаимност.

Не беше трудно да насочи вниманието си към Бенет.

Жалко, че те не се влюбиха един в друг. „Принцеса Ив.“ Разсмя се и остави четката. Не, не ѝ звучеше. За късмет на всички, тя и Бенет бяха станали приятели, преди да станат нещо друго.

Ив си имаше своята труппа. Това бе повече от амбиция, то беше цел. През годините бе наблюдавала познати и приятели да се женят и развеждат, отново да се женят или просто да се впускат от една любовна авантюра в друга. Много често причина беше обикновената скука. Тази страна на живота не ѝ създаваше грижи. Ръководството на труппата би ѝ отнемало по двадесет и четири часа в денонощието, стига да имаше сили за това. Понякога кажи-речи така и ставаше, независимо от желанието ѝ. Ако някой мъж ѝ харесваше, работата и собствената ѝ предпазливост не позволяваха нещата да се развият в прекалено сериозна насока. Тъй че досега не беше допуснала грешка. Все още. И не възнамеряваше.

Тя взе шишенце с парфюм, напръска голите си рамене и излезе от стаята.

Ако имаше късмет, Бен щеше да се е върнал и щеше да го завари в салона. С него вечерята нямаше да е дълга и тягостна. Той внасяше жива искра и настроение само с присъствието си, не беше влюбена в него, ала го обичаше заради това му качество.

Надолу по стълбите Ив прекара пръсти по гладките перила. Толкова много ръце ги бяха докосвали. Когато се намираще в двореца, мислено го виждаше като една твърдина, здрава, непоклатима и вечна. Ако разбираше нещо у Александър, то това бе неговото чувство на гордост.

Влезе в салона и видя, че бе сам. Спря вдървено на прага и потърси с очи Бенет.

Боже мой, колко е красива! Обърнал се при влизането ѝ, Александър остана като поразен от гръм. Тук коприната и бижутата нямаха нищо общо. Би могла да е облечена в чул, пак щеше да смайва взора. Загадъчна, знойна, имаше нещо много естествено, нещо обезпокоително първично в нейната чувственост, което караше мъжете да почувстват болка само като я гледат. Притежаваше го още от времето, когато бе съвсем млада, едва излязла от детската възраст. Явно ѝ бе по природа. Не му оставаше друго, освен да я проклина.

Тялото му се скова, лицето му доби суров израз. Беше наясно какво търсеше погледът ѝ, кого се надяваше да зърне — Бенет.

— Брат ми е възпрепятстван — каза безстрастно, успял да потисне неприятното чувство. — Днес ще вечеряме сами.

Официалното тъмно сако хем му отиваше, хем го правеше да изглежда сдържан и чужд. Тя не помръдна от мястото си, сякаш ако направеше крачка напред, щеше да се обвърже с нещо, за което не бе готова.

— Няма защо да се притеснявате за мен, Ваше Височество. Спокойно бих могла да вечерям и в стаята си, ако имате други ангажименти.

— Ти си моя гостенка. Ангажиментът ми е да вечерям с теб. — Той се обърна да налее нещо за пиене. — Стига, Ив. Обещавам, че няма да се търкалям с теб по пода.

— Сигурна съм — отвърна тя точно толкова учтиво. Приближи се и протегна ръка за чашата. — Само че ние не се търкаляхме. Аз го

хвърлих.

Той бавно я изгледа от горе надолу. Беше тънка като тръстика и едва стигаше до рамото му. Не би повярвал, че бе в състояние да повали брат му физически. Емоционално бе друг въпрос.

— Възхитително. Тогава обещавам да не ти давам повод да ме хвърляш. Сносни ли са покоите ти?

— Превъзходни, както винаги. Доколкото помня, рядко имате свободни вечери, които прекарвате къщи. Никакви официални приеми или държавнически дела днес?

Алекс отново я изгледа. Светлината беше приглушена и придаваше на кожата ѝ копринена мекота. Може и на усещане да бе същата.

— Нищо не ни пречи да приемем вечерята ни за официална, ако желаш.

— Най-добре. — Ив го гледаше над ръба на чашата си. — И така, Ваше Височество, светски разговор ли ще водим, или ще обсъждаме световната политика?

— Политиката не се отразява добре на апетита. Особено когато възгледите са различни.

— Така е. Рядко сме били на едно мнение за много неща. В такъв случай светски разговор. — Това тя го умееше, беше обучавана, както и той. Приблужи се до вазата с рози и погали листенцата. — Четох, че през зимата сте прекарвали известно време в Швейцария. Как бяха ски пистите?

— Отлични. — Алекс не добави нищо повече за истинската причина на посещението си там, нито спомена за дългите часове на срещи и разговори. Опита се да не гледа дългите ѝ тънки пръсти върху тъмночервените рози. — Ти караш ли ски?

— Ходя в Колорадо от време на време — сви уклончиво рамене Ив. Как да очаква той да разбере липсата ѝ на време за празни занимания и развлекателни пътувания? — Не съм била в Швейцария, откакто завърших училище там. Понеже съм от Хюстън, предпочитам летните спортове.

— Като например?

— Плуването.

— Тогава трябва да ти кажа, че басейнът е на твое разположение по време на престоя ти тук.

— Благодаря. — Мълчание. Тя се стегна от напрежение, докато то продължи. — Изглежда, Ваше Височество, приключихме със светския разговор, а още дори не сме пристъпили към вечерята.

— Значи е крайно време да пристъпим. — Алекс сви лакът и въпреки колебанието си, Ив го хвана под ръка. — Готвачът помни, че особено обичаш *poisson bonne Jemme*.

— Наистина ли? Колко мило. — Тя се поотпусна дотолкова, че да му се усмихне. — А пък аз си спомням, че още повече обичах неговия шоколадов крем. Навремето бях побъркала готвачката ни, докато се научи да прави някакво прилично подобие.

— В такъв случай ще останеш доволна от тазвечерния десерт.

Пред прага на трапезарията Ив се спря.

— Никога не мога да сдържа възхищението си от това място. Изглежда така непреходно, така вечно — каза тихо и плъзна поглед наоколо.

Два старинни полилея хвърляха светлина върху масивната маса, където можеха да се настанят повече от сто човека, и се отразяваха от полирания до блясък под.

По принцип би предпочела по-непретенциозна и задушевна обстановка, но това помещение притежаваше такава сила, излъчваше такава власт. А понеже беше израснала сред сила и власт, те бяха нещо, което тя очакваше и уважаваше. Ала не само това. Очароваше я чувството за старина. Ако седеше тихо, много тихо, навярно би могла да долови разговори, водени тук през вековете.

— Когато за първи път вечерях тук, треперех като лист.

— Сериозно? — Заинтригуван, той не я подкани да влезе, а сам остана на прага до нея. — Помня те като забележително уравновесена.

— О, да, винаги добре съм се преструвала външно, но вътрешно бях направо уплашена. Току-що завършила ученичка, която вечеря в кралски дворец.

— А сега?

Ив не разбра защо бе нужно да го прави, ала извади ръката си изпод неговата.

— Отдавна съм минала тази възраст.

На масата имаше два прибора, свещници и свежи цветя. Тя седна отстрани, като остави централното място на Александър. Щом се настаниха, прислужникът наля вино.

— Странно — обади се Ив след малко. — Когато и да съм идвала тук преди, дворецът винаги е бил пълен.

— Габриела и Рийв сега вече рядко остават тук, след като се преместиха във фермата. Или фермите — уточни. — Делят времето си между двете страни.

— Щастливи ли са?

Той изви вежда и вдигна чашата си.

— Щастливи?

— Ами да, щастие, нали разбирате. Нещо, което в списъка идва след дълга и отговорностите.

Алекс мълчаливо изчака да бъдат сервирани студените омари. Тя беше попаднала почти в десетката с нейните приказки за списъци. Той никога не би поставил личното си щастие пред своя дълг, чувствата си пред отговорностите.

— Сестра ми не се оплаква. Обича съпруга си, децата и своята страна.

— Не става дума за това. То не е едно и също.

— Семейството направи всичко възможно, за да я разтовари от някои задължения.

— Хубаво, наистина, че след целия този ужас, който преживя, сега има всичко. — Ив видя как пръстите му стиснаха вилицата и неволно посегна към ръката му. — Извинете. Дори след толкова време навярно е трудно човек да си спомня за случилото се.

Александър не отговори, впери поглед в малката ѝ бяла длан, поставена върху неговата. Действаше му успокоително. Нещо, което не бе очаквал. Ако можеше да си го позволи, би взел ръката ѝ в своята.

— Винаги ще е трудно да се връщаме към онова, което се случи, но е и невъзможно да забравим, че ти беше съпричастна в спасяването на сестра ми и брат ми.

— Аз само изтичах да повикам помощ.

— Важното е, че запази самообладание. В противен случай щяхме да загубим и двамата.

— Аз също никога няма да го забравя. — Чак сега забеляза, че ръката ѝ още бе върху неговата, отдръпна я и за да ѝ намери място, взе чашата с вино. — Пред очите ми още стои лицето на онази жена.

— Любовницата на Дебок.

Произнесе го с такава сдържана ярост, че тя потръпна.

— Да. Как само изглеждаше, насочила пистолет към Бен. В този именно момент разбрах, че дворците не са само вълшебни приказки. Сигурно сте доволни, че тя, Лубе и Дебок са в затвора.

— И ще останат там. Ала Дебок и преди е дърпал конците иззад решетките.

— Има ли още какво да дърпа? С Бенет говорихме за това, но...

— Бенет се нуждае от уроци по дискретност.

Ив се изчерви и преглътна отговора, докато едното блюдо бъде сменено със следващото.

— Не ми е издал държавни тайни. Просто си спомняхме за едно време, както ние с вас сега. Как Дебок, макар и в затвора, организира отвличането на Бри с помощта на нейната секретарка и министър-председателя. Каза, че няма да се успокои, докато Дебок е жив. Отговорих му, че това са глупости, ала навярно греша.

— Да си обществена фигура не предполага спокойствие. — По-лесно му бе да приеме това, отколкото да си спомня собственото си чувство на безсилие, когато беше свидетел на усилията на сестра си да се пребори с психическата травма. — Родът Бисет управлява Кордина от поколения насам. И докато е така, ще си създаваме врагове. Не могат всички те да са в затвора.

Имаше още нещо. Тя го чувстваше, но си даваше сметка, че не биваше да прави опит да го узнае, щом Александър сам не го казваше. Ако искаше да научи, можеше да попита Бенет.

— Изглежда, да си обикновен човек е предимство, Ваше Височество.

— Да. — С усмивка, която не ѝ стана ясна, той взе вилицата.

Вечерята продължи приятно, далеч по-приятно, отколкото Ив можеше да предполага. Алекс обаче така и не се отпусна, и тя, докато блюдата се редяха едно след друго, по време на десерта и кафето, не спираше да се учудва защо. Беше вежлив, любезен, ала седеше като нащрек. Би желала да помогне, да разсее това напрежение, което се усещаше дори в изпънатата му стойка, но не беше в характера му да приема помощ от чужд човек.

Един ден той щеше да управлява, беше роден за това. Малка, излязла от приказките страна, Кордина имаше своите интриги и тревоги. Това, за което Александър бе предопределен от съдбата, явно не беше лек товар. Нейният начин на живот изглежда ѝ пречеше

напълно да прозре и проумее всичко, затова често, може би прекалено често, Ив виждаше само неговата твърда и неподатлива външна обвивка.

Поне не се скараха, помисли тя, докато довършваше десерта си. Всъщност с Александър човек не можеше да се кара нормално, само фучеше напразно и се блъскаше в каменна стена.

— Всичко беше прекрасно — обади се тя. — Няма съмнение, че с течение на времето готвачът ви става все по-добър.

— Ще се радва да го чуе. — Искаше му се да поседят още малко, просто да си говорят за незначителни неща. През последния час почти бе забравил напрежението, под което се намираше. Не му бе присъщо, ала мисълта сега да се върне сам в стаята си, да се залови отново с работата, съвсем не го привличаше. — Ако не си изморена...

— Не сте изяли всичко, нали? — Бенет нахлу стремително и дръпна стола до Ив. — Свърши ли? — Без да чака отговор, излапа останалия в чинията ѝ десерт. — Не е за разправяне с какво ме нахраниха. През цялото време си мислех за това тук, докато дъвчех едно гумено пиле.

— Не изглеждаш изнемощял — отбеляза Ив с усмивка. — Основното ястие беше превъзходно.

— Винаги си била противна. Слушай, хайде като свърша тук, да излезем навън. Имам нужда от чист въздух и хубава жена след това безкрайно и отегчително събрание.

— В такъв случай, моля да ме извините — изправи се Александър. — Оставям ви насаме.

— Ела да се поразходиш с нас, Александър — предложи Бенет. — След като ти доизям крема, естествено.

— Не тази вечер. Имам работа.

— Винаги има — измърмори Бенет. Пресегна се за чинията, а Ив се обърна и проследи с поглед Алекс. Не можеше да каже защо, но изпита желание да го последва. Прогони чувството и отново се извърна усмихната към Бенет.

ВТОРА ГЛАВА

— Когато Александър ми обеща екскурзовод, не очаквах това да си ти.

Нейна Светлост Габриела Кординска се засмя.

— Центърът е общо семейно дело от самото начало. Всъщност, мисля, че Алекс би предпочел сам да те разведе, ако програмата му не бе толкова натоварена.

Ив премълча. Смяташе, че Александър би предпочел да свърши купища писмена работа или с часове да седи на скучни заседания пред перспективата да прекара един час с нея.

— Не искам да се повтарям, Бри, но изглеждаш чудесно.

— Повтаряй се. Когато имаш четири деца, се нуждаеш от всякаква морална подкрепа. — Тъмнокестенявата ѝ коса бе вдигната нагоре в елегантен хлабав кок, а белият ѝ костюм имаше безупречна кройка. Беше принцеса откъдето и да я погледне човек. На Ив обаче тя се струваше твърде млада и твърде крехка, за да е родила четири деца. — А ти самата — продължи Габриела, като поспря, за да я изгледа, — спомням си, когато те видях за първи път. Помислих си, какво удивително дете. Сега си удивителна жена. Крис почти с престанала да се тревожи за теб.

— Не можех да понасям това нейно опекунство — усмихна се Ив при спомена за разправиите със сестра ѝ по време на дългата си непокорна младост. — Ала с течение на годините все повече се надявам да не спре напълно със загрижеността си. Създава особено чувство на спокойствие. Не е ли странно, че семейството започва да означава за човек все повече с напредване на възрастта?

— Не зная какво бих правила без моето семейство. През онези няколко месеца, когато не помнех, когато нищо не можех да си спомня... — Габриела поклати глава и не довърши. — Научих се да не смятам нищо за неизменна даденост. Е, добре. — Тя въздъхна и се огледа наоколо. Намираха се в залата на театъра. — Откъде искаш да започнем?

— Нека видим първо помещенията зад кулисите — гардеробни, гримьорни. Ще хвърля поглед на прожекторите и светлинното табло. Ако тези неща не са в ред, няма значение дали си добър на сцената.

— Разбираш си от работата, нали?

— Надявам се.

Прекараха там повече от час. Ив се качваше по стълби, пъхаше се в складове и килери, проверяваше оборудването. Както и бе очаквала, всичко се оказа на ниво. Центърът по изящни изкуства беше дело на кралската фамилия, построен в памет на майката на Габриела. Семейството бе дало израз на любовта си към нея с построяването на един от най-добрите театрални комплекси в света.

Вълнението на Ив растеше. Да играят тук надхвърляше всичко, което тя и трупата бяха правили досега. Мислите ѝ вече изпреварваха събитията. Макар и пред чуждестранна публика, щеше да постави четири типично американски пиеси. Тенеси Уилямс, Нийл Саймън, Артър Милър... Разполагаше с такъв богат избор от таланти. Щеше да настоява за свои осветители, техници, реквизитори.

— Виждам, че завъртя на пълни обороти — обади се Габриела.

— Винаги всичко ми личи.

Ив излезе по средата на сцената и се отдаде на усещането.

Беше неописуемо, това излъчване, което осезаемо се чувстваше, увиснало в празната зала. Редиците се спускаха амфитеатрално, прорязани от три широки пътеки. Седалките бяха тапицирани в тъмносиньо. Централното осветление се осигуряваше от огромни полилеи, таванът бе украсен с фрески. Ложите се издаваха от долу догоре покрай двете стени, а в центъра се намираше балконът. И което бе най-важното, от всяко място в залата безпрепятствено се виждаше сцената.

— „Таз вечер всичко свършва тук, уви. Какво сме сътворили и какво опитали сме да постигнем, без значение е вече. С настъпване на утрешния ден животът почва отначало, а ние... Ние сякаш никога не сме били.“ — Гласът ѝ полетя, запълни ъглите и стигна до последния ред на балкона, ехото го отрази и върна обратно. Доволна, Ив се усмихна. — Чудесно — обърна се към Бри. — Който и да е архитектът, заслужава орден.

— Ще предам предложението ти на баща ми, Ив, откъде беше това? Не го познах?

— Няма как да го познаеш. От един начинаещ драматург. — Тя побърза да смени темата, защото не искаше да признае, че начинаещият драматург бе самата тя. — Бри, театърът е прекрасен. Някой ден с удоволствие бих поставила нещо на малката сцена долу. Нещо проникновено, задълбочено. Но за сегашната ни цел тук е отлично.

— Надявах се да го кажеш. — Токчетата на Габриела ясно отекнаха по сцената. Прекоси я и застана до Ив. — С нетърпение очаквах мнението ти, още откакто с Алекс ни хрумна идеята. Ив, ще направим нещо изключително важно — за твоята трупа, за нашите две страни, за децата.

— Аз ще съм само продуцент на пиесите — поправи я Ив. — Оставям по-извисените цели за теб и Алекс. Ала стига да се споразумеем за подробностите и да подпишем договора, ще имаш възможността да гледаш четири страхотни постановки.

— На това и разчитам.

Ив хвърли още един поглед наоколо. Тя никога нямаше да излезе на тази сцена, но трупата ѝ щеше да играе. Възможно бе един ден някоя от нейните пиеси също да се изпълнява тук. За малко щеше да се разсмее на глас на своето отново развихрило се въображение.

— Ами тогава да се връщам в Хюстън и да се залавям за работа.

— О, не, няма да те пуснем толкова бързо. Между другото, за утре сме планирали семейна вечеря във фермата. А сега — Габриела я хвана под ръка, — сега искам да се прибереш и да помързелуваш през остатъка от деня. Щом веднъж те хванем на работа, едва ли ще ти се удаде вече такава възможност.

— Това кралска заповед ли е?

— Безусловно.

— В такъв случай ще трябва да изтърпя мъчението.

Не беше толкова трудно. Откри, че да се излежава край басейна под гальовния средиземноморски бриз, полюшващ върховете на палмите над главата ѝ, не бе чак толкова тежко изпитание. Като помлада доста бе мързелувала. Вегетирала, по-точно. Сега се чудеше как е била доволна да бездейства, и то не малко време. Не че сега да не правиш нищо бе лошо, добави мислено, като спусна шезлонга с още

една степен надолу. Просто бе жалко да прекараш живота си по този начин.

А тя бе на път да го стори. Богатство, привилегии. Толкова е лесно да си седиш и да оставиш други да вършат всичко вместо теб. Така и щеше да продължи в същото русло, ако не беше открила театъра. Той ѝ даде нещо, което да подхване от самото начало, за което да работи, нещо, което татенцето, да е жив и здрав, не можеше да ѝ поднесе на тепсия. Или я биваше за актриса, или не. Разбра, че може. Ала не на сцената откри своето призвание.

Театърът ѝ разкри цели светове, светове вътре в нея. Беше умна, интелигентна, надарена с организационен талант, който никога не бе използвала по време на обучението си. Замисълът да създаде своя театрална труппа и неговото осъществяване затвърдиха и изостриха способностите ѝ. Научи се също да поема рискове, да работи усилено и най-вече да бъде човек, на който може да се разчита. Хората възлагаха на нея надеждите за своето изкуство и своята прехрана. Отговорността превърна разглезената девойка в целеустремена жена.

Сега ѝ се отдаваше случай да жъне плодове, за каквито не беше и мечтала. Международно признание за нейната труппа. Единственото, което трябваше да направи, бе да избере подходящия сценичен материал, да постави четири пиеси, да набави четири комплекта костюми, реквизит и декори. Междувременно трябваше да говори с адвокати, режисьори, транспортни фирми, актьори, техници, помощен персонал. И един принц.

Ив вдигна тъмните очила по-нагоре върху носа си и въздъхна. Какво бе животът без трудности и препятствия? Без някое и друго предизвикателство?

Веднага се упрекна, че бе излязъл. Един поглед върху часовника го извести, че до срещата остават двадесет минути. Не му беше работа да ходи навън при басейна, когато би трябвало да е вече в кабинета си и да се готви за разговора с министър-председателя. И защо изобщо му трябваше да пита, уж между другото, дали госпожица Хамилтън се е върнала от посещенията си в Центъра? Но от друга страна му беше пределно ясно, че бе съвсем излишно да седи горе в напразни опити да се съсредоточи, когато знаеше, че тя бе тук, наблизо.

Изглеждаше като заспала. Червените бикини на банския бяха силно изрязани и с висока извивка над бедрата. Беше отвързала горнището, тъй че то се крепеше на мястото си само благодарение на изпънатата ѝ стойка. Не можеше да види очите ѝ зад слънчевите очила, ала при приближаването му Ив не помръдна.

Спря и я загледа. Кожата ѝ блестеше от плажното масло, с което бе намазала всеки сантиметър от тялото си. Екзотичният му аромат се смесваше с уханията на цветята в градината. Косата ѝ падаше на влажни къдрици покрай лицето, подсказвайки, че не бе лежала бездейно, а бе използвала басейна. Алекс пристъпи по-близо и я забеляза как очите ѝ трепнаха зад очилата и се отвориха.

— Трябва да внимаваш. Не си свикнала с нашето средиземноморско слънце.

Излегната върху шезлонга, тя го гледаше слисано. Беше застанал на пътя на слънчевите лъчи, които създаваха блестящ ореол около главата му. Ив премига, като се опита да избистри погледа и съзнанието си. Обречени девойки, лами и дракони. Героят — принц. В момента приличаше по-скоро на бог.

— Мислех, че сте извън двореца. — Надигна се и се подпря на лакът, съвсем забравила горнището на банския. То се свлече. Сграбчи го бързо със свободната си ръка и изруга.

Той стоеше най-спокойно, докато тя се бореше с презрамките и смущението.

— Бях. Кожата ти е много бяла. Ще изгориш.

Мина ѝ през ум, че протоколът изискваше от нея да стане и да направи реверанс. Как ли би изглеждал един реверанс по бански, с полусмъкнато горнище? Ив остана на място.

— Сложила съм си половин килограм защитен крем, а нямам намерение да стоя още дълго. Пък и от климата в Хюстън кожата загрубява.

— Не ти личи. — Александър придърпа един стол и седна. Министър-председателят нямаше да избяга. — Беше в Центъра, нали?

— Да. Вие и цялото семейство заслужавате поздравления. Невероятен е.

— Значи си съгласна трупата да даде представления?

— Съгласна съм да пристъпим към договаряне. — Тя изправи шезлонга, за да заеме седнало положение. — Условиата в Центъра са

първокласни. Ако изгладим всички детайли по контракта, и двамата получаваме това, което искаме.

— Детайлите са работа на адвокатите и счетоводителите — отвърна той пренебрежително. — А ние трябва да се разберем по същество за това, което ще се прави.

Ив скръсти ръце. Досмеша я от високомерното му отношение към въпросното племе, но остана сериозна.

— Ще се разберем, след като адвокатите и счетоводителите си кажат думата.

— Изглежда си станала истинска делова жена.

— Не просто изглежда, а съм. Не одобрявате ли деловите жени, Ваше Височество?

— Кордина е съвременна държава. Нашето одобрение или неодобрение не се базира на полов признак.

— Царственото „ние“ — измърмори под нос тя. — Да, съвсем прогресивно. Не се ли сварявате в това сако?

— Подухва ветреца.

— Никога ли не си разкопчавате яката или събувате обувките?

— Моля?

— Нищо. Приемате всичко твърде буквално. — Ив взе чашата с цитрусов коктейл от масичката до нея. Ледът се беше разтопил, но питието все още имаше освежаващо действие.

— Използвате ли изобщо басейна, Ваше Височество?

— Когато времето ми позволява.

— Да сте чували американската поговорка „само работа и никакво удоволствие“?

Алекс седеше невъзмутимо под прежуриящото слънце, златният пръстен с рубин на пръста му проблясваше.

— Струва ми се, да.

— Ала тя не важи за принцове, така ли?

— Извинявам се, че не съм в състояние да те забавлявам.

— Не се нуждая от забавления. — Подразнена, Ив се изправи. Той, разбира се, също стана. — О, седнете, моля ви! Само двамата сме. Не смятате ли, че на жените им омръзва щом станат, мъжете да скачат всеки път и те?

Александър седна отново, учуден повече от това, че го напуши смях.

— Не смятам.

— Ама е така. Ще ви е от полза да прекарвате повече време в Америка, да се научите да се отпускате.

— Положението не ми позволява да се отпускам — отвърна той все тъй спокойно и тя усети как ядът ѝ започва да се изпарява.

— Ясно, само не разбирам защо това трябва да важи и по отношение на човек, който е близък семеен приятел. Извинете ме, Ваше Височество, проявявам известна нетърпимост към ненужните официалности.

— Тогава защо никога не ме наричаш по име? — Въпросът му я сепна.

Ив извърна глава и го погледна. Почувства се объркана.

— Нали сама каза, че се познаваме отдавна — добави Алекс.

— Сбърках — отвърна тя бавно, като смътно усещаше нещо едва доловимо зад думите. — Ние изобщо не се познаваме.

— Нямах никакви притеснения да се обръщаш към останалите членове на семейството по име, а не с титлите им.

На Ив страшно ѝ се прииска глътка от питието, но сякаш нямаше сили да се приближи към Александър и да си го вземе от масичката.

— Вярно е.

— Това ме кара да се питам защо. — Като продължаваше да я гледа в очите, той стана и тръгна към нея. Спря съвсем близо и лицата им се озоваха едно срещу друго. Ръцете му висяха отпуснати. — Или може би теб трябва да те питам защо?

— Просто не ми изглежда подходящо.

Смутена ли бе? Или уплашена? Никога преди не бе забелязвал подобно нещо у нея. Заинтригуван, Алекс направи още крачка напред.

— Да не би да съм се държал недружелюбно?

— Да. Не. — Без да иска, тя отстъпи назад.

— Кое от двете?

— Не. — Ив стоеше като вкаменена и мислено се ругаеше. Струваше ѝ се, че прилича на кръгла глупачка. — Винаги сте били учтив, Ваше Височество. Зная, че никога не сте ме харесвали, но...

— Такова впечатление ли съм създал?

Той вече стоеше съвсем близо, а тя не бе и забелязала да е помръднал. Прибягна към единствената защита, която ѝ бе под ръка. Нападението.

— Да. Ясно и недвусмислено.

— В такъв случай ще трябва да се извиня.

Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Дойде ѝ като гръм от ясно небе.

— Не се правете на мил. — Опита да се издърпа, ала Алекс я беше хванал здраво.

Усмивката му беше също толкова неочаквана, колкото и целувката върху ръката ѝ. И също така обезсилваща.

— Грубостта ли предпочиташ?

— Предпочитам очакваното.

— Аз също. — Нещо се мярна в очите му и бързо изчезна. Ако това беше предизвикателство, Ив си обеща никога да не го приеме. — Но невинаги. Понякога неочакваното е по-интересно.

— За някои интерес, за други неудобство.

Той се усмихна по-широко. Тя за първи път забеляза малка трапчинка отстрани на устата му. По неизвестна причина погледът ѝ се прикова там.

— Нима те карам да се чувстваш неудобно, Ив?

— Не съм казала подобно нещо. — Тя откъсна поглед, ала да го гледа в очите се оказа не по-малко смущаващо.

— Лицето ти е пламнало — рече тихо Алекс и прекара палец по бузата ѝ.

— От топлината — едва успя да промълви Ив, после коленете ѝ се разтрепериха.

Той не сваляше очи от нея.

— Сигурно си права. — Александър също го усети. То жужеше във въздуха, пропукваше като електрически разряд при гръмотевична буря над морето. — Най-разумното и за двама ни е да се охладим.

— Трябва да се преоблека. Обещах на Бенет да ида с него при конете преди вечеря.

Александър незабавно се отдръпна. Това, което ѝ се бе сторило, че зърна на лицето му, в очите му, изчезна.

— Тогава те оставям. Френският посланик и жена му ще вечерят заедно с нас.

— Ще се постарая да не сърбам и да не мляскам.

Избухливостта, винаги стаена близо до повърхността, намери израз в погледа му.

— С мен ли си правиш шега, Ив, или със себе си?

— И с двамата.

— Не стой повече на слънце. — Той си тръгна, без да се обръща.

Тя го гледаше как се отдалечава със стегната, военна походка. Потръпна, после затвори очи и се гмурна в басейна надолу с главата.

Ив с облекчение разбра, че не само Бенет, но Бри и Рийв също щяха да присъстват на вечерята. Настанена между посланика и Рийв, тя бе избавена от необходимостта да води задължителния в такива случаи разговор с Александър. Като престолонаследник той седеше на главата на масата със сестра си от едната страна и съпругата на посланика от другата.

Вечерята беше официална, ала не непоносимо скучна, както Ив се бе опасявала. Посланикът разполагаше с изобилие от анекдоти, които охотно разказваше и при най-малкия окуражителен знак. Ив се смееше, подтикваше го, накрая му достави удоволствието да разговаря с него на френски. Училищните години, прекарани в Швейцария, ѝ послужиха, независимо дали навремето ѝ бяха харесвали, или не.

— Впечатляващо — вдигна към нея чашата си Рийв и срещна усмихнатия ѝ поглед.

Той много малко се бе променил за изтеклите години. Слепоочията му бяха леко посребрени, но нищо повече. Не, поправи се тя, имаше още нещо. Сега изглеждаше по-спокоен. Щастие то навярно само по себе си бе извор на младост.

— А как е твоят френски? — попита го.

— Никак. — Рийв започна да рови в чинията вкусно приготвената патица с фин сос, като си мислеше колко повече би предпочел една пържола алангле, опечена на собствената му скара. После хвърли поглед към жена си отсреща, която се смееше с Бенет. Ала каквито и жертви да бяха направени, те бяха нищо в сравнение с наградата. — Габриела твърди, че просто съм се заинатил да не го науча.

— Е?

— Права е.

Ив се разсмя и посегна към виното.

— С нетърпение чакам да видя утре фермата. Крис каза, че къщата е страхотна, но не разбрала нищо, когато си взел да ѝ разправяш за пшеницата и овеса. Имал си и коне.

— Всички деца яздят. Дори Дориан се качва на пони. — Рийв замълча, докато сервира основното блюдо. — Удивително е колко бързо се учат.

— А иначе как се чувстваш? — Не знаеше откъде се взе този въпрос и защо ѝ се стори така важен. — Имам предвид, да живееш тук постоянно или поне през по-голямата част от годината, да пускаш нови корени, да усвояваш нови обичаи?

Той би могъл да пропусне въпроса покрай ушите си и да не отговори, както това често се прави. Можеше просто да се пошегува, както биха сторили други. Ала имаше открит характер и откровеността му бе присъща.

— Отначало беше трудно. И за двама ни. Сега това е нашият дом. Също и Вирджиния. Но не мога да си кривя душата, ще съм доволен, когато Алекс се ожени и част от задълженията на Бри отпаднат. Аз я обичам като човек, ала титлата е част от всичко това, част от нея.

— А зад титлата се крият много неща, нали? — рече тихо Ив. — Не е само дума, с която се кичиш. — Преди да го бе осъзнала, преди да можеше да го предотврати, погледът ѝ се отмести към Александър.

— Далеч не — отвърна Рийв, разбрал накъде бе насочен интересът ѝ. — Още повече по отношение на него.

Тя побърза да върне погледа си обратно.

— Естествено. Той ще управлява един ден.

— Предопределен е за това от раждането си.

Дали подозренията на Габриела не са верни, почуди се Рийв, че има искра между Александър и Ив, която може да се разгори и от най-малкия повей. Той самият не я беше забелязвал, но сега вече не бе толкова сигурен. Ако бе истина, на Ив нямаше да ѝ е леко. Повъртя в ръка чашата си, после каза спокойно:

— Ако съм научил нещо през последните няколко години, то е, че дългът и отговорностите не са въпрос на избор за някои хора, както и за тези, които ги обичат.

Казваше ѝ нещо, което тя вече знаеше, ала за което не искаше да си дава сметка.

— Да, сигурно си прав. — За да разсее внезапно обзелото я напрежение, Ив се обърна към посланика и двамата отново поведоха весел, неангажиращ разговор.

След вечерята всички се преместиха в големия салон за гости, където бяха сервирани кафе и коняк. Когато реши, че бе минало достатъчно време, изисквано от приличието, Бенет я хвана за ръка.

— Въздух! — прошепна в ухото ѝ.

— Не е тактично — прошепна тя в отговор.

— Ще си говорят поне още час. А аз съм упълномощен, дори задължен, да забавлявам и теб, освен всички останали. Хайде да излезем поне на терасата.

На тази покана трудно можеше да се устои. Ив познаваше изкусителните нощи над Кордина. Бърз поглед я убеди, че Александър и посланикът бяха увлечени в разговор, а Бри и Рийв правеха компания на жена му.

— Добре. Само за малко.

Въпреки че не спря да разговаря, Александър забеляза излизането на брат си и Ив.

— Така е по-добре — пое си дълбоко дъх Бенет. Отиде до ниския мраморен парапет и се облегна.

— Вечерята беше чудесна.

— Не беше зле, но понякога предпочитам пица и бира с приятели. Колкото повече минават годините обаче, толкова по-малко време имам за такова нещо.

— Не е лесно, нали?

— Кое?

— Да си този, който си.

Той протегна ръка и я прегърна през кръста.

— Има си и своите хубави страни.

— Не, не се измъквай. Винаги така правиш. — Тя се отдръпна крачка назад и се взря в него. Представляваше приятна гледка, ала беше много по-упорит и твърд, отколкото се правеше.

— Искаш да ти отговоря сериозно, така ли? — Бенет пхна ръце в джобовете си. — Не е толкова просто. Винаги съм бил това, което съм, такъв, какъвто съм. Вярно, не е много приятно да знаеш, че където и да отидеш, след теб върви бодигард или пък пресата вече е там и те чака. Справям се с положението по мой си начин. Позволено

ми е до известна степен, както и на Бри. Ние не сме наследници на трона.

— Би ли искал да си?

— Пази боже!

Каза го толкова разпалено, че тя се засмя.

— И не те гризе ни най-малка завист?

— Едва ли може да става дума за завист. На Алекс винаги му се е налагало да работи повече, да учи повече. Да бъде повече. Не, не бих искал да съм на негово място. Защо питаш?

— Ами, не знам. Може би заради преклонението и захласа и на американците пред кралското величие.

— Познаваш ни твърде отдавна, за да се захласваш.

Ив поклати глава.

— Познавам някои от вас — облегна се на парапета до него. — Помниш ли онази първа нощ, вечерта на бала, когато излязохме с теб на балкона? Беше тъмно, а небето — обсипано със звезди.

— Трудно е да се забрави такава вечер.

— Тогава бях в захлас. По едно време си мислех, че ще ме целунеш.

Той се ухили и взе да си играе с къдрица от косата ѝ.

— Така и не се пристраших.

— Да, вместо това по теб стреляха. Смятах те за изключителен герой.

— Правилно. — Бенет склочи леко ръце около кръста ѝ. — Знаеш ли, ако река да те целуна, ще е като да свалям собствената си сестра.

— Зная. — Тя отпусна глава на рамото му. — Радвам се, че с теб сме приятели, Бен.

— Случайно да имаш братовчедка, доведена сестра или леля, която поне малко да прилича на теб?

— Съжалявам — вдигна глава Ив и се усмихна.

— Аз също.

— Бенет!

При гласа на Александър тя отскочи назад като малко дете, хванато да бърка в буркана със сладко. Наруга се мислено и сви отпуснатите покрай тялото си ръце в юмруци.

— Извинете. — Студен, царствено сдържан, той стоеше в сянката на вратата, където лунната светлина, огряла терасата, не достигаше. — Посланикът си тръгва.

— Толкова скоро? — Без да се притеснява от хапливия тон, Бенет стисна рамото ѝ. — Е, благодаря за компанията. Ще трябва да си взема довиждане.

— Да, разбира се.

Бенет тръгна, но Ив остана, като се надяваше Александър да го последва.

— Ако не възразяваш, влез вътре за малко. Посланикът би искал да се сбогува. Останал е крайно очарован от теб.

— Добре. — Тя се отправи към вратата, ала пътят ѝ се оказа препречен. Този път Ив не отстъпи назад, а изви глава, за да го погледне в лицето. То бе в сянка, само очите му се открояваха. — Още нещо ли има, Ваше Височество?

— Да, има, струва ми се — отвърна той и за изненада на двама им я хвана за брадичката. Жест, който можеше да означава и заплаха, и обещание. Но не беше любовно докосване. Не и ако питат него. Поне Алекс така си мислеше. — Бенет е благороден човек, отзивчив, ала е твърде неблагоприятен по отношение на жените. Трябва да внимаваш.

От някой друг, от който и да било друг, тази забележка би я разсмяла. Но като гледаше Александър в очите, съвсем не ѝ бе до смях.

— Изглежда отново ме предупреждавате да не изгоря. Не беше необходимо днес следобед, както и сега е излишно. — Гласът ѝ, инак дълбок и зноен, беше приел в момента леден оттенък. — Сигурно сте забелязали, Ваше Височество, че американките държат сами да се грижат за себе си и да вземат решения.

— Нямам желание да се грижа за теб. — В тона му имаше язвителност, която би я жегнала, ако не бе толкова ядосана.

— Всички можем само да сме благодарни за това.

— Ако си влюбена в брат ми...

— Какво право имате да ми задавате такъв въпрос? — попита остро Ив. Не знаеше защо така силно се разгневи, ала ядът ѝ нарастваше с всяка дума. — Чувствата ми към брат ви са си мои чувства и те нямат нищо общо с вас!

Думите ѝ на свой ред го жегнаха неприятно.

— Той ми е брат.

— Не сте господар на Бенет, а още по-малко на мен. Какво чувствам към Бенет или към когото и да било, си е моя работа.

— Това, което става в семейството ми, в дома ми, е и моя работа.

— Алекс... — На вратата се показа Бри. Говореше приглушено, което им подсказа, че техните гласове прекалено се извисяват. — Посланикът чака.

— Брат ти е откачен — рече Ив през зъби.

— В много отношения. — Бри съчувствено я хвана за ръка. — Поеми си дълбоко дъх и влез да размениш някоя и друга дума с посланика и жена му. После можеш да се качиш в стаята си и да ритнеш нещо. Аз често го правя.

Ив стисна устни.

— Благодаря за съвета. Така и ще направя.

ТРЕТА ГЛАВА

„ПРИНЦ БЕНЕТ УХАЖВА БОГАТА АМЕРИКАНСКА НАСЛЕДНИЦА“

Ив прочете заглавието, докато пиеше сутрешното си кафе, и едва не се задави. Преглътна, прочете го втори път и се засмя. Горкият Бен, помисли си, стига само да погледне някоя жена, и вече му приписват любовна история. Ти заряза кифличката, която ядеше, и продължи да чете:

„Ив Хамилтън, дъщеря на милионера Т. Г. Хамилтън, е гост на кралското семейство по време на престоя си в Кордина. Продължителната и близка връзка между принц Бенет и госпожица Хамилтън започна преди седем години...“

По-нататък се описваха събитията, които се бяха разиграли в двореца и бяха довели до неуспешния опит за отвличане на принцесата и последвалото раняване на Бенет. Нямахше как да не се усмихне пак, стягайки до мястото, където собственото ѝ участие бе представено като героично. Развеселена прочете, че тя и Бенет редовно се срещали през изминалите години.

Редовно се срещали, повтори иронично наум. Е, вярно, че Бенет беше идвал в Хюстън за честването на двадесет и първия ѝ рожден ден. Една от най-близките ѝ приятелки лудо се беше влюбила в него за около една седмица. При следващото му идване в Америка поради познанството им я помолиха да го придружава във Вашингтон. Това беше отдавна. Освен това на няколко пъти Ив посети Кордина със сестра си. Веднъж двамата с Бенет съвсем случайно се натъкнаха един

на друг в Париж. Едва ли един обяд в пълен с хора ресторант можеше да се нарече „среща“ в смисъла, който пресата придаваше. Но нали все трябваше да пишат нещо. Статията завършваше с въпроса:

„Дали още един член на кралската фамилия няма да предпочете американската нация?“

Тя остави вестника настрана. За какво ли щяха да клюкарят в пресата, когато Бенет наистина срещнеше подходящата жена и най-после се укротеше? Усмихна се мислено и отново пристъпи към вече изстиналата кифла. Много бе вероятно дотогава децата на Бри да са пораснали и сами да имат семейства.

— Интересно четиво, нали?

Ив вдигна очи. Трябваше да се сети, че той нямаше да я остави да закусва на спокойствие.

— Анекдотите ме забавляват, Ваше Височество. — Понечи да се изправи, ала Алекс ѝ махна с ръка да не става.

— Намираш го за смешно?

— Мен ме развесели, но си представям колко му е омръзнало на Бенет да слагат всяка жена, на която се усмихне, в списъка на възможните съпруги.

— Той пет пари не дава. Скандалните клюки го забавляват.

Понеже не бе казано заядливо, тя се усмихна. Ако Александър искаше разменените снощи между тях реплики да бъдат забравени, то Ив го желаше още по-охотно. И бездруго достатъчно дълго се терза заради тях.

— Те забавляват всички ни. — Отблизо той изглеждаше уморен и напрегнат. Тя омекна. — Закусвали ли сте? Мога да ви предложа кафе и кифлички.

— Със закуската приключих отдавна. Ала кафето ще ми се отрази добре.

Ив отиде и донесе от бюфета още една чинийка и чашка.

— Едва десет часа е, а изглеждате така, сякаш сте работили без отдих цял ден.

В първия момент Алекс не отговори. Беше му станало навик. После реши, че все едно скоро щеше да се чуе по радиото и да излезе

във вестниците.

— Тази сутрин пристигнаха новини от Париж. В посолството е избухнала бомба.

Пръстите ѝ замръзнаха върху каната с кафе.

— О, господи, баща ви!

— Не е пострадал. Личният му секретар е леко ранен. — Той млъкна, но като се обади отново, гласът му беше овладян: — Сюар, заместник-министърът, е бил убит.

— Съжалявам. — Тя остави каничката и сложи длан върху ръката му. — Толкова съжалявам. Знаят ли кой е извършителят?

— Никой не е поел отговорността. Имаме само предположения.

— Баща ви връща ли се?

Алекс отмести поглед към яркото слънце в градината и нацъфтелите лехи. Животът никога няма да е така прост, рече си. Никога така обикновен.

— Работата му в Париж още не е приключила.

— Но...

— Ще се прибере след завършването ѝ. — Вдигна димящата чаша с чисто кафе без мляко и отпи. — Кордина, както и много други държави, взима сериозни мерки срещу тероризма. Извършителите ще бъдат открити.

— Да се надяваме. — Ив побутна недоядената кифла настрани. Сутрешната статия във вестника вече не ѝ се струваше забавна. — Защо толкова много невинни хора трябва да плашат заради нечия политика?

Пръстите му силно стиснаха чашата — от раздразнение и от безсилие.

— Тероризмът не е политика.

Много неща не ѝ бяха ясни, а пред още повече би искала да си затвори очите. Ала ако човек си заравяше главата в пясъка, това нищо не оправяше.

— Да, разбира се, прав сте.

— Сюар остави жена и три деца.

— Ужасно. На тях съобщено ли им е?

— Аз трябва да отида сега и да им кажа.

— Мога ли да помогна с нещо? Да дойда с вас?

— Това не е твоя работа.

Тя се почувства обидена, после се нарече глупачка. Когато той стана, Ив продължи да седи мълчаливо със забит в чашата си поглед.

Защо беше дошъл тук, питаше се Александър. Знаеше отговора — изпитваше нужда да ѝ каже, да сподели негодуванието, тревогата, мъката си. Не беше мъдра постъпка от страна на един бъдещ монарх да търси утеха, нежна дума, ръка за подкрепа. Бяха го учили да разчита на себе си, но ето че дойде при нея. Наистина му бе нужна.

— Ив... — Не му бе лесно. Една обикновена молба събуждаше противоречия, срещаше съпротива в душата му. — Ще е от полза, ако дойдеш с мен. Мисля, че присъствието на жена ще ѝ подейства по-добре.

— Само да си взема чантата — беше единственото, което тя каза.

Семейство Сюар живееше в симпатична, розово боядисана къща с малка зелена морава, обрамчена по края с бели цветя. Ив забеляза червен детски велосипед на алеята. При вида му сърцето ѝ се сви. Знаеше какво бе да загубиш родител и как болката никога не изчезваше напълно.

Александър ѝ подаде ръка на слизане от колата. Тя я пое, ала после не я пусна.

— Ако се чувстваш неловко... — подхвана той.

— Не, само ми е тъжно.

Тръгнаха към входната врата заедно. Ив знаеше, че шофьорът бе и охрана, но нямаше представа за допълнителния екип, разположен нагоре и надолу по тихата улица.

Отвори им Алина Сюар — закръглена жена в началото на средната възраст, с красиви очи и разбъркана коса. Очевидно я хващаха наред къщното почистване. Устата ѝ увисна в първия момент, щом зърна Александър, ала набързо се окопити.

— Ваше Височество.

— Госпожо Сюар, извинете за неочакваното идване в дома ви. Може ли да влезем?

— Разбира се. — Ив забеляза косия ѝ поглед към още неизбърсаните от прах мебели, към разпилените играчки по пода, на които тепърва им предстоеше да бъдат прибрани. — Мога ли да ви предложа кафе, Ваше Височество?

— Не, благодаря. Да ви представя госпожица Ив Хамилтън.

— Приятно ми е — протегна ръка жената. — Моля, заповядайте, седнете.

Александър придърпа един стол, тъй като знаеше, че тя ще остане права, ако и той стои.

— Госпожо Сюар, тази сутрин пристигнаха новини от Париж.

Седнала до нея на дивана, Ив усети как жената се напрягна.

— Да, Ваше Височество?

— В посолството са били поставени две бомби. Едната е избухнала, преди да я открият. — От опит знаеше, че лошите новини трябва да бъдат съобщавани без протакане. — Съпругът ви е бил убит.

— Морис? — Пръстите ѝ несъзнателно се вкопчиха в ръката на Ив. — Мъртъв?

— Загинал е на мига, мадам. Баща ми ви изпраца своите дълбоки съболезнования, както и останалите членове на семейството ми.

— Възможна ли е... грешка? — Нямаше сълзи, но пръстите ѝ стискаха ръката на Ив като клещи.

Александър мразеше безсилието повече от всичко друго. Не можеше да ѝ даде надежда, а съчувствието беше слаба утеха.

— Не, мадам. Бил е сам в кабинета, когато бомбата се е взривила.

— Коняк. Госпожо Сюар, къде държите коняка? — почти силom привлече Ив вниманието ѝ.

— Коняк? — Гласът ѝ беше пуст и безизразен като очите. — Коняк има в кухнята.

Ив само го погледна. Александър стана и отиде да го потърси.

— Вчера говорих с него — пророни Алина. — Той беше добре... Малко уморен. Срещите се точели толкова дълго. Купил подарък за дъщеря ни. Има рожден ден другия месец. — Тук гласът ѝ започна да трепери. — Трябва да има грешка. Госпожице?

След това дойдоха и сълзите. Ив направи единственото, което можеше. Прегърна я. Когато Александър се върна в стаята, Ив я галеше по косата. И нейните очи бяха пълни. Главата на вдовицата лежеше върху гърлите ѝ. Тъга и скръб витаеха във въздуха, заменили съмнението, нежеланието да се повярва на тежката вест. Извън всякакъв протокол, воден само от състрадание, той клекна пред тях и настойчиво пъкна чашата в ръцете на Алина.

— Имате сестра, мадам — каза нежно. — Искате ли да ѝ телефонирам?

— Децата ми...

— Ще ги доведат вкъщи.

Тя отпи с треперещи устни.

— Бих искала сестра ми да дойде, Ваше Височество.

— Къде е телефонът?

— В кабинета. Кабинетът на Морис, в дъното на коридора.

Отпусна глава върху рамото на Ив и зариди.

— Беше много мила — рече Александър, когато се върнаха в колата.

Ив облегни глава назад и затвори очи.

— Много често това не е достатъчно.

Нямаше какво да ѝ отговори. Чувстваше се по същия начин. Защо, след като носеше бремето на властта, можеше да направи толкова малко?

— Какво ще стане с нея?

— Тя и децата ѝ ще бъдат осигурени. Това е във възможностите ни. — Алекс извади цигара. В устата му и така горчеше. — Ала не сме в състояние да излекуваме раната.

Ив усети горчивината в гласа му, примесена с гняв и безпомощност. За първи път ѝ се стори, че наистина го разбира.

— Искате ви се виновникът да бъде наказан.

Той запали цигарата и се обърна. Тя го гледаше вторачено, с широко отворени очи.

— И ще бъде наказан.

От начина, по който го процеди, Ив почувства сухота в устата. У него имаше властна сила. Не само тази, присъща на титлата му и по право давана му по рождение. Ако се бе родил селянин, пак щеше да я притежава. Навярно именно тя, повече от всичко друго, я привличаше у него.

— Когато говорехте по телефона, Алина ме попита кой го е извършил. Отговорих ѝ, че не зная, но съм сигурна, че тя пак ще попита, когато мъката поотмине.

— Когато мъката отмине, идва желанието за мъст.

— Каквото е и вашето желание.

— На негово място можеше да е баща ми. — И пак за първи път Ив видя, че самообладанието му изневерява. Забеляза го по заплашителното напрежение, увиснало за миг във въздуха, по ожесточения поглед в очите му. Ала Алекс бързо се овладя. — Ние носим отговорност за нашата страна, за хората си. Смъртта на Сюзаняма да мине безнаказано.

— Смятате ли, че бомбата е била предназначена за баща ви? — Тя посегна и го докосна по ръката. — За него е била, нали?

— Поставена е била в неговия кабинет. Само по една случайност не е бил там, извикали са го секунди преди да избухне. Инак е щял да загине и той.

— В такъв случай е още по-наложително да се върне у дома.

— Все още по-наложително е да остане. Щом държавният глава е застрашен, значи и страната му е в опасност.

— По дяволите, та той е ваш баща!

— Преди всичко е Арманд Кордински.

— Не го мислите наистина. Не е възможно да гледате така на нещата. — Гласът ѝ бе напрегнат от вълнение, пръстите ѝ стискаха ръката му. — Ако баща ви е в опасност, вие трябва да го убедите да се върне.

— Ако би поискал съвет от мен, щях да му отговоря, че да се върне в Кордина, преди мисията му да е приключила, ще е грешка.

Ив се отдръпна бавно.

— Бенет каза, че сте твърд, че сте длъжен да бъдете твърд. Питам се дали е имал предвид чак толкова. — Щом колата спря пред двореца, тя излезе първа. — Когато бяхме там, в онази къща, за миг ми се стори, че зърнах у вас топлина, човечност. Явно съм сгрешила. Вие нямате чувства, защото нямате сърце.

Горе на стъпалата Алекс я настигна и я хвана за лакътя.

— Ти нищо не разбираш. Не съм длъжен да ти обяснявам нито на теб, нито на когото и да било. — Но той изпитваше необходимост да го направи. Човекът в него, мъжът зад титлата, отчаяно се нуждаеше от нейното разбиране. — Един човек е мъртъв, добър човек, честен, човек, с когото съм ходил на лов, с когото сме работили и сме се веселили заедно. Жена му остава със своята скръб и скръбта на децата си, а аз не мога да сторя нищо. Нищо!

Алекс отблъсна ръката ѝ и заслиза обратно. Ив го проследи с поглед, докато фигурата му изчезна сред дърветата в страничната алея на парка.

За момент остана така, задъхана, готова да се разплаче. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж и тръгна след него.

Тази проклета жена! Караше го да забравя кой е, какъв трябваше да бъде. Трябваше да спазва определена дистанция между чувствата и дълга си, между човека и титлата. Със семейството, насаме, би могло и инак. Ала дори с най-близките приятели официалната сдържаност трябваше да е налице, когато се налагаше. Не можеше да си позволи лукса да бъде прекалено — как го нарече тя? Човечен, при положение, че отговорността в случая бе толкова голяма. Повече от всякога.

Загуби ценен приятел и за какво? Заради някакво неясно насилническо изстъпление на безименна група терористи. Не, не можеше да повярва в това. Мимоходом откъсна цвят от храста, покрай който минаваше. Човек не е просто стръкче, което може да бъде прекършено по нечия прищявка. Имало е някаква причина, а Сюар е бил грешка.

Баща му е бил мишената. Сигурен бе в това, както бе сигурен в името си. А Дебок, този звяр, е бил спусъка.

— Ваше Височество...

Обърна се и видя Ив. Паркът бе буйно нацъфтял, пищните тропически растения бяха избуяли като в опиянение. Колко ѝ подходат, бе неволната му мисъл. Като в райската градина, само дето там плодът е бил забранен, не жената.

— Искам да се извиня — добави тя бързо. Извиненията, както и грешките, ѝ бе по-лесно да преглътне, отколкото да изрече. — Когато греша, най-често греша сериозно. Надявам се да ми повярвате, че наистина съжалявам.

— Вярвам ти, че съжаляваш, Ив, точно както вярвам, че искрено мислеше онова, което каза.

Та отвори уста да възрази, но се отказа.

— Предполагам, това се отнася и за двама ни.

Известно време той я гледа мълчаливо. Виждаше, че все още бе ядосана, дори повече, заради угризенията, накарали я да се извини. Това състояние му беше добре познато — да си принуден никога да не избухваш, да не даваш израз на гнева си, да потискаш раздражението.

— Предложение за мир — реши Алекс, воден от внезапен порив и ѝ подаде откъснатия цвят. — Не е хубаво да съм груб със своите гости.

Ив взе цветето и вдиша нежното ухание, като полагаше усилия да не се остави да бъде умилювана.

— А щеше ли да е хубаво да сте груб с мен, ако не бях ваш гост?

— Много си дръзка.

— Да. — После тя се усмихна и затъкна цветето зад ухото си. — Късмет и за двама ни е, че не съм ваш поданик.

— По това спор няма.

Той вдигна очи към небето, толкова ясно и съвършено синьо, колкото бива само в мечтите. Не ѝ убягна тъжния му и напрегнат израз. Отново ѝ се прииска да протегне ръка и да го докосне утешително.

— Единствено насаме ли ви е позволено да скърбите, Ваше Височество?

Алекс върна погледа си. Имаше съчувствие, предложение за приятелство в тона ѝ. Толкова дълго си бе забранявал да приеме от нея дори това. Ала го възпираше, гнетеше го една непоносимо тежка мисъл. Затвори за миг очи и направи кратък отрицателен жест с глава.

— По възраст той беше по-близо до поколението на баща ми, но въпреки това бе един от малцината, с които можех да разговарям свободно. Морис нямаше никакви претенции, никакви остри ръбове, каквито прекалените амбиции често дялат в хората.

— Значи е бил ваш приятел? — Ив се приближи и преди Алекс да схване намерението ѝ, се озова в прегръдката ѝ. — Моите съболезнования. Не разбрах, че ви е бил приятел. Толкова съжалявам.

Убиваше, режеше го къс по къс с нейната топлина и съчувствие. Той искаше повече, много повече! Ръцете му лежаха кротко върху раменете ѝ, а изгаряше от желание да я притисне до себе си. Уханието на косата, на кожата ѝ нахлу и се разля в него, а Алекс не бе в състояние да стори нищо, освен да стои и безучастно да чака крепостта му да бъде превзета.

Бяха го учили да се бори, а ето че сега бе безпомощен. Буйната зеленина наоколо ги скриваше от двореца, ала нямаше убежище за човек, пожелал това, което принадлежи на родния му брат.

Болеше. И макар зад титлата, извън положението, което заемаше, да бе човек от плът и кръв, рядко бе изпитвал такава остра и сладостно

мъчителна болка. Тя се смеси със скръбта и гнева, като заплашваше да избухне в страстен взрив, който той не би могъл да овладее. Пуснатите на свобода чувства по-трудно се поддаваха на контрол от потисканите.

Дръпна се рязко. Очите му бяха студени и чужди.

— Имам много неща за уреждане. — Единоборството с чувствата правеше гласа му суров, държането сухо. — Трябва да ме извиниш, трябва проверя дали Бенет е свободен да ти прави компания за обяд.

И Алекс си тръгна, а Ив остана като вцепенена, приковала поглед в гърба му.

Нима бе безчувствен? Нищо ли не изпитваше? Толкова ли бе лишен от нормални усещания, та дори не показа и признак на вълнение в същото време, когато на нея душата ѝ бе омекнала като памук. За миг си бе помислила... Пълна глупачка бе да си го мисли, довърши решително, но с облекчение приседна на близката каменна пейка, защото коленете ѝ започнаха да треперят. Глупачка бе да си въобразява, че той също бе почувствал тази потребност, този копнеж, тяхната кристална истинност, в мига, когато телата им се докоснаха.

Жестът ѝ бе жест на утеха, ала в следващия миг всичко се обърна надолу с главата. Искаше просто да постои така, с буза, опряна в неговата, без да казват нищо, само да чувстват. Но Алекс не бе изпитал същото. Тя затвори очи. Посягаше към нещо, което не можеше да достигне.

Александър Кордински не бе за нея. Трябваше да е благодарна на Господ, защото инак щеше да е ужасно. Една нормална жена би могла да мечтае за любовта на принц, ала в същото време да е достатъчно умна, та да знае, че в такъв случай се лишаваше от всякакви свои решения, че на личния ѝ живот се слагаше край и шансовете за нормално битие се свеждаха до нула. Освен това той самият плашеше. Цялото му държане бе продиктувано от задълженията и условностите.

Нямаше да е нежен, ако това не му прилягаше, и със сигурност нямаше да е търпелив. Човек като Александър очакваше съвършенство, докато Ив уважаваше поривите.

Но както и да разсъждаваше сега, истината бе, че го бе пожелала. В един миг на лудост бе забравила кой и какъв е той, бе поискала да я прегърне, да я люби. Тук, в градината, сред дивния аромат на глициниите. Би ли се променил с нещо светът? Навярно. Ала така ѝ се

искаше да премахне този печален израз в очите му, да го накара да се усмихне.

Щеше да ѝ мине — опита се да убеди сама себе си. Беше твърде практична, за да се отдава на нелепи фантазии. А ако не отминеше от само себе си, тя щеше да го прогони. Имаше да върши работа, изискваща вниманието ѝ, да поставя пиеси, да организира трупата.

Първото, което щеше да направи сутринта, бе да напусне Кордина. Докато се върнеше отново, всяка моментна лудост щеше да е забравена, а Ив щеше да бъде твърде заета, за да се разсейва с глупости.

Не напълно убедена, тя се изправи. Поне краката ѝ вече я слушаха. Щеше да иде да потърси Бенет, нищо и никой не бе в състояние да проясни главата ѝ по-бързо.

— Бри, не мога да повярвам какво си направила с това място!

Ив седеше на просторната веранда, отправила поглед към ширналата се надолу поляна, стопанските постройките и огражденията за конете, десетките акри прясно изорана земя. Най-малкият, Дориан, седеше на най-долното стъпало и галеше малко котенце.

— Понякога аз също не мога. — Габриела обърна глава към по-големите деца, които ритяха топка в тревата. — Винаги съм се надявала това да стане, без много-много да вярвам, че е възможно. Бях бременна с Кристиан, когато разчистихме мястото за къщата, тъй че сега тя е на пет години. От родилния дом го доведохме направо тук.

— Само на пет — рече замислено Ив. — А като я гледам, ми се струва, че е стояла тук вечно.

— За децата е точно така. — Котето изскимтя. — Дориан, бъди по-внимателен!

Той погледна нагоре — миниатюрно копие на баща си — и се усмихна дяволито, но малките му ръчици започнаха да милват козината на котето по-нежно.

— Мърка — рече, доволен от себе си.

— Да, ала ако му дърпаш ушите, ще те одраска.

— Тук вечерите са прекрасни. — Ив наблюдаваше как слънцето се спуска ниско над разораните ниви. Отвътре се разнесе апетитна

миризма на готвено, някак домашно уютна и съзвучна с мястото. — Прилича ли на дома ви във Вирджиния?

— Там къщата е по-стара. — Габриела отмести поглед от сина си и забеляза Рийв, Александър и Бенет, които тъкмо се появиха иззад конюшните. Знаеше за какво говорят. Бомбата в Париж бе в ума на всички. Дватама с Рийв щяха да приказват за това по-късно. Сега тя отново се извърна към Ив. — Винаги нещо трябва да се оправя — покрива, прозорците. Страхувам се, че не прекарваме там толкова време, колкото би му се искало на Рийв.

— Бри, не е нужно да ми правиш компания. Зная, че се притесняваш за баща си и случилото се тази сутрин.

— Времената са тежки. — Бри отново спря поглед на малчуганите. Те бяха нейната душа, нейният живот, връзката ѝ с реалния свят. — Зная, че баща ми ще направи всичко за доброто на Кордина.

— А за себе си?

Очите на Габриела — големи, загадъчно зелени — потъмняха, но тя се усмихна.

— Самият той е Кордина. Както и Алекс. Това е първото нещо, което трябва да се проумее, и най-трудното. Ти го харесваш, нали?

— Кого, Александър ли? Разбира се.

— „Разбира се“ — подразни я Габриела и скокна да хване синчето си, преди да бе пропъзлял под верандата след котето. — Не говоря за такова „разбира се“, Ив. — Дориан взе да скимти и тя го целуна по бузата, после с опитно движение го настани в скута си. — Ако изобщо някога позволиш на чувствата си към него да излязат на повърхността, ще откриеш твърде много подводни камъни. Ако изпиташ нужда да споделиш, ела при мен. — Дориан я оскуба и Бри се засмя. — Този тук трябва хубавичко да бъде окъпан преди вечеря.

— Върви — успя да се усмихне Ив в отговор. — Аз ще се заема с останалите.

Ала тя поседя сама още някое време. От приятната ѝ отпуснатост преди малко нямаше и следа. Чувствата ѝ към Александър вече бяха на повърхността. Ив го харесваше, както харесваше и всички свои приятели в Кордина. За нея те бяха като второ семейство. Естествено, като жена намираше Александър за привлекателен. Коя жена би си кривила душата? Понякога, навярно имаше моменти понякога, когато

това привличане ставаше малко по-силно от обикновено. Но нищо особено, поради което да не я лови сън нощем.

Не ѝ трябваша подводни камъни. Ако се наложеше, би се справила с тях. Ала в работата си. А в интимната сфера — това беше съвсем различно нещо. Тук тя не желаше никакви усложнения. Не бе ли именно това причината толкова дълго да избягва този род обвързаност? Естествено, че имаше мъже, които бяха привлекли вниманието ѝ, но... Винаги се появява едно „но“, помисли Ив. Ала вместо да вникне и разсъди по-издълбоко защо се получава така, тя винаги се бе оправдавала с факта, че просто нямаше време за подобна връзка.

Шумът, който децата вдигаха с виковете си, я отвлече от мислите. Всъщност съвсем не ѝ бе присъщо да се отплесва така. Изтича надолу по стъпалата и прекоси поляната. Момчетата се размрънкаха недоволно, но щом им обеща интересна игра след вечеря, отидоха да се измият.

След тяхното тръгване наоколо стана толкова тихо, че направо не ѝ се искаше да ходи да вика останалите и да се прибира вътре. Атмосферата тук ѝ действаше успокояващо. Пак щеше да дойде. Да седи вечер на терасата, затворила очи и заслушана в тишината. Едва ли би могла да живее по този начин дълго, ала от време на време щеше да ѝ действа пречистващо.

Харесваше забързания ход на живота, който бе избрала. Можеше дни наред да изкара с малко сън, без почивка и свободно време и да не се чувства уморена или напрегната. Но виж, веднъж в годината, два пъти да речем, да прекара известно време сред природата и да послуша тишината... Ив се присмя иронично над себе си и своите възжелания и се отправя към конюшните.

Високите прозорци пропускаха вечерния здрач, силно миришеше на коне. Привикнала към конюшни и обори, уверено тръгна по наклонения циментов под. Присви очи, за да се нагоди към смяната на светлината.

— Бенет, аз...

Ала този, който се обърна, беше Александър. Фигурата, която бе забелязала пред една от преградите, наистина беше малко по-едра от тази на Бенет.

— Извинете, Ваше Височество — веднага се стегна Ив и гласът ѝ се промени. — Помислих ви за Бенет.

— Разбрах. Той е с Рийв. — Александър се извърна пак към яслата. — Отидоха да видят новия бик.

— Вечерята е почти готова. Казах на сестра ви... О, колко е красива! — Видяла кобилата, тя не довърши и се приближи да я погали. — Откакто Бри ме разведе из къщата, забравих, че искам да видя и конете. Много, много си хубава — прошепна на животното и го погали по муцуната. — Има ли си име? Как се казва?

— Точица — отвърна той, а Ив се разсмя.

— Ама че име за кон!

— Подарих я на Ейдриън за рождения ѝ ден. Тя измисли името и го смята за хубаво. — Алекс почеса кобилата зад ухото. — Не ни даде сърце да я караме да го промени.

— Във всеки случай е прекрасна. Аз нарекох първия си кон сър Ланселот. Изглежда съм била по-голяма фантазьорка от Ейдриън.

Той също взе да гали коня. Ръцете им се плъзгаха една до друга, без да се докосват.

— Странно, не си те представям като почитателка на рицари в блестящи доспехи.

— Тогава бях на шест и... — Отново не довърши, защото този път кобилата я бутна силно и я запрати към Александър. — Извинете, Ваше Височество.

— Алекс, по дяволите! — Ив се озова в обятията му както онзи следобед. Не беше подготвен, не можа да възпре чувствата, които се надигнаха у него. — Името ми е Александър. Защо толкова упорито ме караш да се чувствам като неодушевена титла, а не като личност?

— Не е нарочно. Извинете.

Пак я заля онова замайващо усещане. Като приближаваща буря. Като надигаща се вълна. Не се отдръпна. А разумът ѝ казваше, че трябва да го направи, и то бързо. Не ѝ беше работа да стои с него така. Насаме. Заслушана в тишината.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ, объркаха се там.

Уловена в капан.

— Толкова ли е трудно да мислиш за мен като за човек от плът и кръв?

— Не, аз... Да. — Тя не можеше да си поеме дъх. Въздухът в конюшната изведнъж ѝ се стори зноен и задушен. — Трябва да намеря Бенет.

— Този път не! — Той я привлече по-близо до себе си, като се проклيناше за това, което бе. — Произнеси името ми! Веднага!

В очите му имаше златни точки. Не ги бе забелязвала никога преди. Сега, в гаснещия здрач, не виждаше нищо друго, освен тях.

— Александър — прошепна една чуто.

Заля го горещина като от лава.

— Пак!

— Александър — повтори тя и отчаяно притисна устни в неговите.

То беше всичко, което желаше. Всичко, което бе чакала. В ушите ѝ отекна гръм, пред очите ѝ блесна светкавица, тялото ѝ пламна от изтръгналия се на воля огън. Без мисъл за мястото, времето, положението му, Ив обви ръце около него и остави тялото ѝ да поеме усещанията.

Нямаше я вече хладната му сдържаност, тази броня, с която се прикриваше. Тя знаеше, винаги бе подозирала, че бе различен. Устата му се отвори нетърпеливо, сякаш цял живот бе чакал този момент. Ив усети пръстите му да се впиват в плътта ѝ. Коленете ѝ се подкосиха от съзнанието, че така силно, така диво бе желана.

Той бе забравил всичко друго, освен че най-сетне я усещаше. Беше пламенна, буйна, възбуждаща. Бе родена за тропиците, за горещи дни и знойни нощи. Косата ѝ се спускаше по гърба, течеше между пръстите му. Стисна я като спасителен пояс, макар да съзнаваше, че истинската опасност бе тази жена.

Езикът му пробваше изкушението все по-дълбоко, вкушваше все по-навътре. Тя бе афродизиак, нейният вкус го лишаваше от разум. Ръцете ѝ пробягваха по гърба му, притискаха го, мачкаха и галеха. Алекс искаше да ги усеща върху голото си тяло, да чувства всяко докосване, всяка милувка, всяко одраскване.

Въздухът бе напоен с животинска миризма. С всеки изминат миг Александър губеше цивилизования си облик. Желаше я веднага, тук, в тишината на конюшната, докато гаснат последните лъчи на залеза и пада вечерният мрак.

— Ив? — Вратата изскърца, отвори се и пропусна тънка прашна ивица светлина. — Загуби ли се тук?

Със замаяна глава тя се облегна на стената и се помъчи да поеме дъх.

— Не, не, Бенет. Сега идваме. — Ив притисна с ръка гърлото си.

— Не се бавете. Умирам от глад.

Вратата на конюшната хлопна и мъждивата ивица изчезна.

Самият той се бе загубил, мислеше Александър. Изгубен в нея, по нея. Заради нея. Какво право имаше да събужда такова желание у него, такава мъчителна болка, такава сладостно усещане? Стоеше сега тук безмълвна, с широко отворени очи. Как бе възможно една жена да изглежда тъй невинно, когато преди мигове бе унищожила душата на един мъж?

— Лесно пренасочваш душевните си трепети, Ив.

Устата ѝ се отвори първо от объркване, после от изненада. Обидата се надигна като кален поток, но преди да я повали безсилна, тя отприщи в себе си гнева. Ръката ѝ замахна и силно се стовари върху бузата му. Плесницата проехтя звучно, после отново настъпи тишина.

— Зная, че може да ме изгоните от страната за това, и то ще е най-малкото, което можете да направите. — Гласът ѝ не потрепваше, защото бе съумяла да го овладее. Само беше леденостуден. — Ала помнете, Ваше Височество, когато решите да ме прогоните, окована във вериги, че вие си го заслужихте. Това и още много повече.

Едва сдържайки желанието си да побегне, Ив се обърна и излезе така царствено, все едно го правеше по рождение.

Той не тръгна след нея. Собственият му гняв го подтикваше да я настигне, да я накаже, да я уязви по някакъв начин, не заради плесницата — тя не беше кой знае какво. Но думите ѝ, погледът ѝ — те бяха язвителни, отровно жилеци. Какво право имаше Ив да го кара да се чувства виновен, да изпитва угризения, когато тя беше тази, която без всякакви угризения се бе хвърлила от обятията на единия брат в ръцете на другия.

Ала това не променяше факта, че я желаше. Желаше принадлежащата на брат му жена с такова отчаяно настървение, което къс по къс жив го ядеше.

Винаги съм я желал, удари Алекс стената с юмрук. Открай време.

Конете зацвилиха неспокойно, после се укротиха. И винаги се бе борил с това. Прокара ръка през лицето си в опит да върне самообладанието, което налагаше положението му.

И щеше да се пребори, обеща си мислено. Обичта към брат му не му оставяше друг избор. А тази жена, закани се мрачно на излизане от конюшната, щеше да прати по дяволите. Това поне бе по силите му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— В последно време толкова много се щураш напред-назад, че просто не мога да те видя.

Ив сгъна една от най-старите си и удобни тениски, сложи я в куфара и чак тогава вдигна поглед.

— Нещата са под пара. Направо съм луднала и все по-зле ще става.

— Върна се от Кордина преди два месеца, а съм говорила с телефонния ти секретар повече, отколкото с теб.

Крис се отпусна на ръба на леглото и се загледа в сапфиреносинята копринена блуза, която Ив пъкна до тениската. Понечи да ѝ каже, че е по-добре да я сложи в найлонов плик, но си замълча. От време на време ѝ се налагаше да си напомня, че малката ѝ сестричка вече бе пораснала. И двете имаха гъсти черни коси, ала Ив я бе сплела на дълга плитка, а Крис я носеше свободно с дължина до брадичката. Налице беше и семейната прилика — в загатнатите скули, млечнобялата кожа. Не толкова възрастта ги отличаваше, колкото стилът. Крис имаше лустро, придобито от годините, прекарани в артистичния свят и сред тези, които бяха достатъчно богати, за да си доставят удоволствие с изкуство. Ив притежаваше вродена естествена чувственост, която навремето бе създавала на по-голямата ѝ сестра доста притеснения. Сега Крис можеше само да се възхищава на тази ѝ дарба.

— Ето, сега пак заминаваш. Явно, че ако искам да видя сестра си, трябва да го сторя в Кордина.

— На това и разчитам. — Ив сложи малка кожена козметична чантичка в страничния джоб на куфара. — Колкото и да не ми се ще да си го призная, но ще имам нужда от цялата морална подкрепа, която мога да получа.

— Страх ли те е? — Крис подви коляно и го обгърна с ръце. — Точно теб?

— Страх ме е. Точно мен. Никога не съм се захващала с нещо толкова голямо. Четири пиеси! — Тя провери съдържанието на ръчното куфарче за трети път. — Да влача на другия край на света артисти, сценични работници, асистенти, шивачки и да ги изтъпяня пред чуждестранна публика с претенцията, че представям американския театър. — Ив извади бележник, разлисти го, после го пхна обратно в куфарчето. — Това е върхът на самохвалството.

— Твърде късно е за разкажание — отсече Крис. Приглади назад падналите върху челото ѝ кичури. — Освен това театрална трупа „Хамилтън“ действително е американски театрален състав, нали така?

— Да, но...

— И ще играе американски пиеси, вярно ли е?

— Вярно, обаче...

— Никакви „но“ и никакви „обаче“ — махна с ръка Крис да пресече възраженията ѝ. Три пръстена проблеснаха, отразявайки светлината. — Ти действително представяш американския театър. И ще го направиш фантастично.

— Ясно. — Ив се наведе през куфара и я целуна по бузата. — Ето защо имам нужда от теб.

— С всички сили ще се постарая да уредя работите си така, че да бъда там за първото представление. Макар да знам, че от заетост едва ли ще ме удостоиш с повече от един поглед.

— Обещавам да е с повече от един. Дано след първото представление се успокоя донякъде. — Тя нагъна по ръба два чифта панталони, сложи ги в куфара и грижливо ги приглади. — Защото формалната страна на цялата подготовка е това, което ме изнервя най-много. Договаряне, тичане, уреждане...

— Притежаваш татковото умение да се справяш с детайлите — факт, който не спира да ме удивлява. — Въпреки това Крис почти насила се въздържа от въпроса дали Ив си бе взела паспорта. — Не се и съмнявам, че всичко ще мине като по вода.

Дали бе сложила червения костюм? Ив понечи да провери за пореден път, ала си наложи да престане. Сложила го е. Всичко бе сложила.

— Ще ми се да тръгнеш с мен, за да ми го повтаряш непрекъснато.

— Всички там ти имат доверие. В противен случай нищо подобно нямаше да се случи. Мен и да ме няма, имаш Бри до себе си. Алекс и Бенет също стоят зад теб.

Ив затвори ципа с едно дълго движение.

— Не мисля, че ми харесва идеята Александър да стои зад мен.

— Още ли те дразни?

— Най-малкото. С Бри и Бен никога не изпитвам желание да направя реверанс и да се изплезя. А с него...

— С него не те съветвам — засмя се Крис. — Той взема положението си твърде на сериозно. И правилно. Длъжен е.

— Сигурно.

— Ив, ти не разбираш какво е да си първороден. Аз, в известен смисъл, мога да му съчувствам. Хамилтън не притежават държава, но ако питаш татко, имат империя. — Тя леко въздъхна. Нейните решения никога не го бяха задоволявали особено. — Тъй като няма син, на когото да прехвърли бизнеса, върху мен се стовари бремето да го усвоя. След като най-накрая проумя, че това няма да стане, усилията му взеха друга насока — да се омъжа за някой, който да поеме бизнеса. Може би това е причината да не съм го направила.

— Сигурно наистина не съм си давала сметка за това.

— А защо ти е трябвало? При теб нещата стояха другояче.

— Зная. Никакъв натиск. — Ив също въздъхна, облегна се на гардероба и хвърли последен поглед из стаята, която нямаше да види месеци наред. — Трябваше, разбира се, да ходя на училище и да се представям добре, от мен се очакваше да се въздържа от постъпки, петнящи семейството, но ако пожелаех да се излежавам край басейна и да прелиствам списания през целия си живот, в това нямаше да има нищо лошо.

— Е, да си кажем честно, ти много добре укриваше факта, че имаш мозък за нещо повече.

— Нали? — Сега това й бе смешно. — От себе си също. Във всеки случай, когато той излезе наяве, театрална труппа „Хамилтън“ вече си бе създала име и погуби надеждите на татко аз да навляза в семейния бизнес. Тъй че ти си права. Практически не зная какво е да си наследник и да нямаш думата за собствената си съдба. Ала дори и да го зная, ми е трудно да изпитвам съчувствие към Александър.

— Е, не съм сигурна, че е необходимо. Той е предопределен да управлява, както по рождение, така и като личност. Просто ми се иска вие двамата да се разбирате по-добре. — Крис взе бяла маргаритка от вазата върху тоалетката на Ив, скъси стеблото и я пъкна в бутониерата на сакото ѝ. — Предстои ви да работите заедно и за никого няма да е от полза, ако непрекъснато се заяждате.

Ив взе останалите цветя, попи мокрите им дръжки с кърпа и ги връчи на сестра си.

— Не съм сигурна, че ще работим заедно.

— Не е ли той президент на Центъра?

— Президентите са почетно представителство — заяви Ив и отвори портмонето си да провери дали самолетните билети бяха на място. — Повярвай, Негово Височество няма по-голямо желание да работи рамо до рамо с мен, отколкото аз с него. — Тя щракна портмонето. — Вероятно още по-малко.

— Да не се е случило нещо последния път, когато беше там? — Крис стана и измъкна портмонето от ръцете ѝ, за да престане да си играе неспокойно с него. — Изглеждаше много нервна, когато се върна, но аз го отдадох на предстоящата работа. Сега вече се чудя.

— Прекалено много се чудиш — отвърна небрежно Ив. — Единственото, което се случи, бе, че се потвърди мнението ми, че Александър е надут и високомерен грубиян. Ако това начинание не беше толкова важно за мен, бих го пратила да върви по дяволите заедно с него. Само мисълта за Негово високопарно височество ме вбесява!

— Да, виждам — измърмори Крис и реши да пише на Габриела при първа възможност. — Е, може пък да не се наложи да си имаш работа лично с него.

— Дай боже! — рече Ив така разпалено, че Крис помисли, че ще е най-добре да телефонира на Габриела в мига, в който сестра ѝ се качи на самолета. — Май съм готова — огледа се за последен път Ив. — Още ли важи предложението да бъда откарана на летището?

— Несъмнено. Единственото, от което имаме нужда, са трима яки мъже и товарен кон, за да свалят багажа ти до колата.

Александър бе свикнал с журналистите и фоторепортерите точно така, както бе свикнал и с бодигардовете. Всички те бяха част от неговия живот още от раждането му. Стараеше се да не крачи напред-назад пред панорамния прозорец, от който се виждаше пистата, ала изпита смътно чувство на облекчение, когато самолетът се приземи. Имаше двадесет минути закъснение и нервите му бяха започнали да се обтягат.

С Ив не бяха контактували от близо три месеца. Каквато и кореспонденция да трябваше да се води, каквито и подробности да се уговарят, всичко се вършеше през нейната секретарка до неговия секретар, чрез негов асистент до неин асистент. И макар да не я бе виждал и чувал, помнеше онези бурни мигове в конюшнията на Габриела така, сякаш се бяха случили вчера. Ако се будеше посред нощ, то бе от спомена за нейното ухание. Ако се улавяше, че бленува посред бял ден, то бе заради лицето ѝ, което си представяше мислено.

Укоряваше се, че изобщо мисли за нея, но как да забрави страстта и силата, които го преизпълниха, когато най-сетне я взе в обятията си? Как да не обръща внимание на копнежа и желанието, които избухнаха в него, когато устните им се сляха? Не можеше да я прогони от ума си при положение, че бяха изминали месеци, а усещането за косата ѝ между пръстите му още бе живо и истинско.

Работата не подейства, въпреки че се бе затрупал с нея като защитно средство. Грижите и тревогите също не помогнаха, макар да ги имаше в изобилие. Баща му се върна в Кордина. Сюзар го погребяха. Извършителите останаха неизвестни. Или недоказани. Животът на баща му, благото на страната му се намираха в опасност, а той не бе в състояние да заличи една жена от съзнанието си. Една жена, която нямаше право да желае.

Ала я желаше. И това желание се разгоря още по-силно в мига, в който я зърна отново.

Тя изглеждаше малко уморена, малко отпаднала, но много делова. Косата ѝ бе сплетена и вдигната на кок, носеше големи слънчеви очила със светли рамки. Вървеше и разговаряше с няколко души край нея, като същевременно нахлузваше широко червено сако. Яркия цвят ѝ придаваше уверен и енергичен вид. Александър не се съмняваше, че го бе избрала именно поради тази причина. В едната си ръка носеше малко куфарче, на другото ѝ рамо висеше сак. За десетте,

да речем петнайсетте секунди, откакто бе влязла в залата, той успя да забележи всяка подробност по нея.

Червилото ѝ беше поизтрито, ала бузите леко руменееха. Червеното сако имаше златни копчета. Къдрав кичур се бе освободил покрай лявото ѝ ухо. Бяла маргаритка, малко посърнала, се подаваше от илика на ревера и го накара да се запита кой ли ѝ бе дал цветето, кой бе гледал излитането на самолета, както той наблюдаваше приземяването му.

Когато Ив го видя, руменината изчезна от лицето ѝ и стойката ѝ се вдърви.

Не го беше очаквала тук. Знаеше, разбира се, че ще бъдат посрещнати от официално лице, но не предполагаше, че това ще е Александър. Беше си представяла първата им среща. Тя щеше да е отпочинала, освежена след продължително киснене във ваната на хотела. Щеше да е облякла дългата лъскава вечерна рокля, която специално купи за случая. И щеше да се държи с учтива, ала несъмнена студенина.

Сега всичко това излетя от ума ѝ, виждаше само, че той бе тук и изглеждаше чудесно. Висок, стегнат. Очите му така дълбоки и непроницаемо тайнствени, че ѝ се искаше да разбере какво криеше от всички. Испита желание да се усмихне, да протегне ръце и да му каже колко се радва да го види. Гордостта я накара да приклепне в прост реверанс.

— Ваше Височество.

Алекс не забелязваше фойерверка от светкавици, нито тълпата журналисти. Беше приковал поглед в надменната извивка на устните ѝ, в очите, които срещнаха неговите по-скоро с предизвикателство, отколкото с поздрав.

— Госпожице Хамилтън. — Протегна ръка. Когато забележа колебанието ѝ, защото Ив наистина се поколеба, той нарочно и преднамерено бавно я поднесе към устните си. Чу я как задавено си пое дъх. — Добре дошли в Кордина вие и вашата трупа.

Ръката ѝ се размърда, но Алекс я стисна здраво.

— Благодаря, Ваше Височество.

— За багажа и превоза ще се погрижат. — Той ѝ се усмихна, истински се усмихна, с радост, каквато не бе изпитвал от заминаването

й насам. — Двама от моите хора ще придружат групата до хотела и ще се погрижат за настаняването.

Ноктите ѝ се впиха в дланта му.

— Много мило от ваша страна.

Алекс се почуди дали някой друг не бе забелязал прикритата обида зад тези думи.

— Нашето желание е да направим престоя ви тук приятен. Да вървим, ако обичате. — Репортерите ги бяха наобиколили плътно и му се наложи да ги отпрати: — Госпожица Хамилтън ще отговори на всичките ви въпроси утре на пресконференцията. Сега тя има нужда от почивка след дългия полет.

Няколко по-упорити журналисти тръгнаха след тях. Той просто хвана Ив за лакътя и бързо я поведе.

— Ваше Височество, навярно е по-добре да съм заедно с трупата.

— Нали имаш асистент?

— Да, разбира се. — Тя трябваше да ускори ход, за да е в крачка с него.

— Ами асистентите са точно за това. — Усещаше ръката ѝ под ръкава на сакото — твърда и стегната. Каква ли би била протегнатата към него с готовност да го приеме? — Много по-умно ще постъпиш, ако се добереш бързо до двореца и избегнеш нападението на пресата.

— Мога да се справя с пресата — започна Ив, ала внезапно млъкна. — Отивам в хотела. В двореца вечерята няма да бъде сервирана още с часове.

— Нямах причина да ходиш в хотела. — Излязоха от страничния изход на залата, както бе уговорено с охраната. Отпред чакаше лимузина. — Твоят асистент и моите хора ще направят всичко необходимо за трупата.

— Това хубаво — подхвана отново тя, докато настоятелно бе подканена да се качи в колата, — но искам да си разопаковам багажа, да се оправя. Сигурна съм, че каквото и да имаме за обсъждане, може да почака някой и друг час.

— Естествено. — Алекс също седна отзад и даде знак на шофьора.

— Няма нужда да се отклонявате от пътя, за да ме закарате, когато мога да отида с останалите.

— Няма да живееш в хотел. Ще се настаниш в двореца. Уредено е.

— Тогава го отменете. — Официалностите, както и краткият момент на слабост бяха отминали. — Ще остана заедно с хората си в хотела.

— За никого не е от полза да си в хотела, нито за теб, нито за мен. — Той невъзмутимо натисна един бутон. Между тях и шофьора се спусна плътна преграда. — Искаш ли едно питие?

— Не, не искам. Искам обяснение защо съм отвлечена.

Беше забравил, че Ив успяваше да го развесели. Наля си чаша минерална вода и се усмихна.

— Сериозно обвинение, Ив. Баща ми силно ще се изненада, че намиращ поканата в двореца за равносилна на отвличане.

— Това няма нищо общо с баща ви.

— Негово е настояването да ни гостуваш. Охраната на хотела, разбира се, е засилена.

— Защо?

— Времената са трудни.

В душата ѝ се прокрадна тревога, ала не за нея и трупата, а за него.

— Същото каза и сестра ви преди два-три месеца. Ваше Височество, ако баща ви смята, че съществува някаква опасност, искам да съм с хората си.

— Разбирам. — Той остави чашата. — Хотелът е напълно сигурен, Ив, и не смятаме, че трупата ти я грози опасност. Баща ми смята и аз съм съгласен с него, че ти, поради личните ти отношения с нашето семейство, си друго нещо. Предпочитаме да отседнеш в двореца, ако не поради друга причина, то поне за да избегнеш напора на журналистите, които ще обсадят фойето на хотела през следващите няколко седмици. Или просто приеми поканата, защото баща ми те харесва.

— Поставете така нещата, че ако направя това, което предпочитам, ще бъде неучтиво.

— Именно — усмихна се Алекс.

— Добре, приемам поканата. Ще изпия и една диетична кола, нещо с кофеин, с много кофеин.

— Уморена си от полета. — Той добави лед в чашата.

— Да. И от седмиците преди полета. Мисля, че между обсъжданията, прослушванията, репетициите и купищата документи ми се събираше средно по около пет часа сън на нощ. Не знаех, че всички трябва да получат разрешително от органите за сигурност. — Тя разсеяно поглаждаше листенцата на маргаритката, а той следеше пръстите ѝ. — А когато наех двама нови актьори, трябваше бързо да вадим и за тях. Дано всичко да си е заслужавало. — Ив отпи от колата с надеждата да върне организма ѝ към живот.

— Съмняваш ли се?

— По няколко пъти на ден. — Почти беше изула обувките си, очевидно съвсем несъзнателно, раменете ѝ бяха отпуснати, а натежалите ѝ очи все повече се премрежваха. — Доволна съм от новото ни попълнение. Тя е съвсем млада, идва направо от колежа, но крие големи заложби. Ще дублира втората женска роля в пиесата на Нийл Саймън. А пък Ръс Галбът е истински професионалист. Играл е на много камерни сцени, има сериозни постижения в новаторски постановки извън Бродуей. Смятам, че с него извадихме късмет. Ще участва в „Котка върху горещ ламаринен покрив“. Първото ни представление тук. — Ив се надяваше да не греши с този ход. Пиесата беше много пламенна, страстна. Дълго се бе колебала дали да не започнат с комедия, за да дадат на публиката и трупата летящ старт. Интуицията обаче я накара да избере все пак Тенеси Уилямс за начало. — Предварително изпратих всички сценарии заедно със сценичната постановка на пиесите. Надявам се вашият асистент да ги е прочел.

— Прочетени са — отвърна лаконично Александър. Той ги бе прочел. Нямахте защо още отсега тя да разбере колко тясно възнамеряваше да работи заедно с нея. — И са одобрени — като първоначален вариант.

— Първоначален, значи. — Дълго се беше бунтувала срещу това условие в договора. — Трудно ми е все пак да разбере защо са необходими резервни варианти. От художествената гледна точка, и от практическа също, ще бъде много сложно, ако тепърва трябва да променяме нещата. Откриването е след три седмици.

— Достатъчно време, за да подменим някоя от постановките ти, ако я намерим за неуместна.

— Неуместна ли? И кой прави този род преценки? Вие?

Свел поглед към чашата си с минерална вода, Алекс не отговори веднага. Никой извън най-близките му не се осмеляваше да държи такъв тон с него. Той реши да прояви търпимост, като същевременно се питаше дали американките изобщо са си безочливо дръзки, или Ив правеше изключение.

— В качеството ми на президент на Центъра крайната преценка ще бъде моя.

Тя си наля сода и я изпи на един дъх.

— Принц или президент, във всички случаи не правите живота ми по-лек. Избрах тези четири пиеси, защото...

— Ще чуя аргументите ти утре. Имаме среща, определена за... За девет, струва ми се. Ще се запознаеш с Корнилиъс Манлерсън, който е управител на Центъра. Сестра ми също ще присъства.

— Слава богу, ще има поне един разумен човек наоколо.

— Ив, готова си да се сражаваш, преди да е станало необходимо.

— Добре, сега няма да се караме. Утре е друг въпрос. Ала наистина съм готова да се боря със зъби и нокти, Ваше Височество, и ще разберете, че не се предавам лесно.

— Вече съм наясно с това. — И го очакваше. — Може би е най-разумно да не намесваме личните си отношения в съвместната работа, която ни предстои.

С чаша в ръката тя гледаше през прозореца. Бяха приближили, а дворецът винаги ѝ внушаваше чувство на спокойствие и сигурност. Но не и този път. Ив се размърда на седалката.

— Ние нямаме лични отношения — отвърна.

— Нямаме ли?

Обърна се и остана изненадана, а и малко обърквана от развеселеното му изражение. Намираще за по-трудно да се справя с неговите усмивки, отколкото с мръщенето му.

— Не. Онова, което се случи миналия път, беше... — Не се сети за нищо подходящо в момента и вдигна раздражено рамене.

— Беше злополучно — довърши той, взе празната ѝ чаша и я остави. Минаваха през външните порти на двореца. — Злополучно, защото лошо почна и зле свърши. Да поднеса ли извиненията си?

— Не, предпочитам да не ги поднасяте.

— Защо?

— Защото ще се наложи да ги приема. — Тя си пое дъх и го погледна решително. — А ако не се извините, ще си остана сърдита и тогава онова нещо никога повече няма да се повтори.

— В логиката ти има сериозен пропуск, Ив. — Алекс продължаваше да седи, макар колата да бе спряла пред стълбището на двореца. Дори след като шофьорът отвори вратата, той продължи да седи, приковал очи в нея, като така я принуждаваше и тя да го гледа. — Ти и бездруго ми беше сърдита почти през цялото време, а пък то все пак се случи. Ала за да не ти развалям теорията, няма да се извинявам.

Александър слезе и ѝ протегна ръка, без да ѝ даде възможност да откаже.

— Май нещо бях изиграна — промърмори Ив.

— Беше — усмихна се той колкото внезапно, толкова и очарователно. Поведе я за ръка нагоре по стъпалата.

Тя успяваше да върви в крачка, но за първи път изпита колебание да прекрачи прага на двореца.

— Никога не съм ви смятала за любител на игрите, Ваше Височество.

— Напротив, много обичам игрите.

— Шахмат, фехтовка, поло. — Ив сви недоволно рамене. — Имах предвид игри с хората.

От нея се носеше същото ухание като последния път, когато я беше видял, когато я беше докоснал. Уханието ѝ го будеше посред нощ, когато тя бе на хиляди километри оттук.

— Каза, че съм политик. Какво е политиката, ако не игра с хората? — Тежките, богато украсени врати безшумно се отвориха. Преди да прекрачи вътре, Ив го изгледа продължително. — Баща ми желае да те види. Ще те заведе при него. Багажът ти би трябвало скоро да пристигне.

— Хубаво. — Тя тръгна редом с него нагоре. — Как е Негово Височество принцът? Добре ли е?

— Да. — Не смяташе да дава допълнителни подробности в отговор на неизказания ѝ въпрос. Парижкият инцидент не беше затворена страница, ала засега не искаше се връща на нея.

Усетила това, Ив замълча, докато се качваха. Горے на площадката все пак попита:

— Не искате да разговарям с баща ви за случилото се в Париж, нали?

— Не виждам причина да се говори за това.

— О, не, разбира се. — Думите прозвучаха с горчивина и незаслужена обида. — В крайна сметка аз какво отношение имам към всичко това? — Тя тръгна пред него по коридора, но Александър я задържа пред затворената врата на кабинета.

— Просто не умееш да прикриваш чувствата си — опита да ѝ обясни. Отдавна го беше забелязал и дори завиждаше като човек, принуден да го прави постоянно, ден след ден. — Не беше казано с цел да те обиди.

— Правилно, няма нужда да се стараете, за да обидите някого.

— Туш — рече той с крива усмивка и нещо подобно на въздишка.

— Не искам да кръстосвам шпаги с вас. Не очаквам да ме допуснете до нещата, вълнуващи семейството. — Ив бе извила очи настрани и не забеляза изпитателния му поглед. — Най-печално е неразбирането ви, че не ми е безразлично. — Тя скръсти ръце, сякаш като преграда помежду им. — Ще почукате ли?

Алекс не почука. Човек с неговото положение не можеше да си позволи да греша често. Ала ако все пак направеше грешка, най-правилното бе веднага да си я признае.

— Ще ти се стори поизмъчен, отслабнал. Инцидентът в Париж го е разстроил и му тежи. — Алекс отмести очи към затворената врата. Една барикада, която някой ден той самият щеше да използва. — Не спи добре — добави.

— Мога ли да помогна?

Господи, колко естествено го каза. Представи си как опира чело в нейното, само за малко, да отдъхне, да се отпусне от напрежението, да намери утеха. За него това никога нямаше да бъде така просто и естествено.

— Вече го правиш — отговори лаконично и почука.

— Влезте.

— Татко? — Александър отстъпи встрани. — Донесох ти подарък.

Принц Арманд стана иззад бюрото. Беше мъж със сурова красота, изправена стойка и стегнато телосложение. Когато Ив го видя

за първи път, в косата му се сребрееха отделни нишки. Сега беше стоманеносива, като очите му. Щом я зърна, той се усмихна и строгите му черти омекнаха.

— Прекрасен подарък. — Заобиколи бюрото и протегна ръце — дружелюбен жест, който проявяваше към малцина. Тя направи реверанс, а принцът взе ръцете ѝ в своите. Ив почувства силата им. Ако възрастта се бе отразила леко на външния му вид, то тя явно нямаше влияние върху останалото. Но Ив откри върху лицето му следите от безсъние и тревога и забрави за протокола. Повдигна се на пръсти и го целуна по двете бузи.

— Хубаво е човек да се върне тук, Ваше Височество.

— Хубавото е, че ти си тук. Александър, не си ми казал, че е станала още по-красива.

— Той не забелязва такива неща — отвърна тя с небрежен поглед през рамо.

— Напротив. Просто не мисля, че е нужно да обяснявам неща, в които баща ми сам ще се убеди с очите си.

— Роден дипломат — засмя се Арманд. — Алекс, позвъни да донесат чай, моля те. Известно време ще задържа Ив само за нас, преди да трябва да я делим с цяла Кордина. И така, младата дама сега е известен продуцент. — Той я съпроводи до едно кресло. — Идваш да ни забавляваш.

— Надявам се.

— Синът ми казва, че за Центъра е късмет да му гостува твоята трупа. Популярността ви в Америка расте, и за нас, като ваши първи чуждестранни домакини, е чест.

Тя се усмихна.

— Бенет обича да ласкае.

— Съвсем вярно. — Арманд извади цигара. — Ала в този случай е Алекс.

— Алекс ли? — Хваната неподготвена, Ив се обърна.

Александър седна на стол до нея.

— Ив не очаква от мен похвала, татко. — Той извади запалка и поднесе огънче на баща си. — По-скоро е готова да избегне удар.

— Ами след като човек го е правил седем години, то започва да става... — Тя не довърши и реши, че бе по-умно си държи езика зад

зъбите, после отново се обърна към Арманд. — Моля за извинение, Ваше Височество.

— Не е нужно. Свикнал съм на джафкащи се деца. Ето го и чая! Би ли наляла, Ив?

— Да, разбира се.

Позволил си лукса да се отпусне. Арманд се облегна удобно.

— Александър ми каза, че си подбрала четири интересни пиеси. Първата била доста вълнуваща и... Как се изрази ти, Алекс?

— Пламенна — отвърна той и се усмихна, уловил бързия ѝ поглед.

— Да, пламенна история, разиграла се във вашия американски Юг. Става дума за едно семейство, нали така?

— Да, Ваше Височество. — Тя му подаде чая. — Борба на поколенията в едно семейство, както за надмощие, така и за пари и любов. Богат властен баща, двама братя, единият — черната овца, другият — слаб и безхарактерен, и техните жени. Наистина е една вълнуваща история, в която се говори колкото за желанията и стремежите, толкова и за разочарованията.

— История, която има място навсякъде по света.

— На това разчитам. — Ив подаде и на Александър чаша чай, като избягваше да го гледа. — Пиесите, които избрах, силно наблягат на чувствата, макар двете комедии да третираат нещата откъм веселата им страна. Трупата с нетърпение очаква изявата си тук. Искам да ви благодаря за предоставената ни възможност.

— Алекс беше този, който свърши работата и се справи с управителния съвет на Центъра. Ако съдя по някои от забележките му, разбирам, че не са били с така широки възгледи, както би му се искало.

Александър стисна крехката дръжка на чашата от китайски порцелан.

— Просто се наложи да бъдат убеждавани.

Тя не можеше да си представи той да се застъпва и бори за нея. Усетила приятни тръпки, бързо се стегна. Направил го е заради себе си, по-точно за Кордина, каза си.

— Както и да е, благодарна съм, че е уредено. Няма да ви разочароваме.

— Не се и съмнявам. С нетърпение очаквам да се запозная с останалата част от състава тази вечер.

Разбрала, че това бе учтив край на срещата, Ив се изправи.

— Ако ме извините, бих искала да си подреда багажа. — Понеже такава си беше по природа, тя отново целуна Арманд по бузата. — Наистина е хубаво, че отново съм тук.

Багажа още го нямаше, но стаята ѝ беше напълно готова. Цялата ухаеше на свежи цветя, а прозорците, гледащи към морето, бяха отворени. Ив изу обувките си, съблече самото и дръпна богато надиплените пердета.

От гледката ѝ секна дъхът. Всеки път се повтаряше едно и също — първо невъзможността да повярва в съществуването на такава красота, после омайната наслада, че бе действителност. Долу се простираше паркът — жив, ярък, потънал в пищни цветове. Който и да го бе създал, който и да се грижеше за него, имаше усет и ценеше нуждата на цветята да растат на воля, а не в спретнати, прилежно подредени лехи. Резултатът беше по-скоро магически, отколкото съвършен.

По-нататък следваше морската дига, разядена от вековете, вятъра и солта. Склонът, осеян с дупки, където гнездяха морските птици, се спускаше към морето почти вертикално, като отрязан. И самото море — дълбоко, тайнствено, искрящо синьо. Огледалните му води браздяха лодки.

Ив видя платноходка с червени платна, надбягваща се с вятъра, голяма увеселителна яхта, от чиято белота заболяваха очите. След бърза моторница някой караше водни ски. Взря се да разбере дали бе мъж, или жена, ала разстоянието не позволяваше да прецени — просто една фигура, пореща синята повърхност. Очарована, тя застана на колене върху диванчето под прозореца, облакът се на перваза и не можеше да откъсне очи от гледката.

Почукването на вратата означаваше, че багажът ѝ бе пристигнал. Унесена Ив не помръдна, само се обади:

— Влезте, моля.

— Предвидена ти е камериерка.

Гласът на Александър я накара да подскочи така, че едва не се катурна.

— О, благодаря, но наистина не е необходимо.

Той тихо нареди на прислужника да остави куфарите и да излезе.

— Може да ти помогне с подреждането на багажа, за твое удобство е. Казва се Колет. Няма да те безпокои, ако не й позвъниш.

— Благодаря.

— Изглеждаш уморена. — Без сакото тя имаше по-крехък вид, по-достъпен, като жена, с която можеше да поседи, да разговаря, просто да бъде обикновен мъж. Искаше му се да оправи падналата на челото й коса, внимателно, дори нежно. Стисна длани. Ръцете му висяха отстрани. — Навярно искаш да си починеш.

— Не, не съм чак толкова изморена. Просто съм опиянена от гледката.

Очакваше Алекс да си тръгне, ала вместо това той се приближи и дръпна още пердетата.

— Същата е и от моя прозорец.

— В такъв случай, предполагам, сте свикнали с нея, макар да не мисля, че аз бих могла.

— Рано, точно преди зазоряване, излизат рибарските лодки. — Алекс подпря ръка на перваза до нея. Ив сведе поглед към дългите му мургави пръсти, широката длан и пръстена с кралския герб. — Изглеждат толкова уязвими сред водната стихия, а ден след ден са в морето.

Ръцете му я хипнотизираха. Бяха я докосвали веднъж, но не плахо, а властно. В тях имаше сила, на която една жена можеше да разчита, ала от която и да се бои. Тя с изненада се запита защо в момента изпитваше само първото.

— Аз самата никога не съм била добър мореплавател, но обичам да гледам лодките. Когато бях малка, баща ми имаше яхта. Вечно обърквах вантите или пък ме удряше гикът. По някое време му омръзна и той купи моторница. Тогава се запалих по водните ски.

— Повече ли ти провървя с тях?

— Донякъде. — Ив се извърна отново към морето и потърси с поглед пързалящата се фигура. Тъкмо тогава той или тя падна във водата след впечатляващ, ала неуспешен скок. Ив се засмя. — Това беше почти толкова добре, колкото и аз мога.

— Затова предпочиташ плуването.

— Предпочитам да владея положението. Затова избрах каратето. Обичам аз да решавам, да си планирам ходовете, а не да завися от

прищевките на вятъра, от теглича или каквото и да било.

— Не се оставяш на прищевките на вятъра — поправи я Александър. — Вятъра се използва или надхитря.

— Вероятно го умеете.

— Мога да те науча.

Тя вдигна учудено поглед. Не учудено, направо смаяно. Думите му прозвучаха съвсем естествено, но Ив знаеше, че той нищо не казва просто ей така. Представи си как плава с него — морето, вълните. Тялото му, блестящо под слънчевите лъчи. Сякаш го виждаше наяве.

— Благодаря, ала баща ми вече ме е обявил за безнадежден случай.

— Била си малка. — Бризът си играеше с косата ѝ, пухкави кичури докосваха ръката му. — Сега не си дете.

Тя започна да се притеснява, а това я караше да се чувства глупаво. Обърна се и отново зарея поглед през прозореца.

— Съмнявам се обаче и двамата да имаме време за уроци по мореплаване по време на престоя ми тук. Още от утре ни чака работа.

— А днес?

Сърцето ѝ заби в гърлото. Ама че цирк! Та тя никога не бе била подвластна на фантазии, нито бе летяла върху крилете на емоции и блянове. Стегни се, Ив, заповяда си мислено. Ела на себе си и откажи.

— Не разбирам какво целите. Аз не... — Алекс протегна ръка да махне падналата на бузата ѝ коса и думите ѝ просто се изпариха.

— Напротив, разбираш.

Тя намери сили да поклати глава.

— Не, това е невъзможно.

— И аз си го повтарях. — Очите му сега не бяха толкова потайни. В тях Ив видя желание, което породило у нея копнеж да го удовлетвори. — Но ми е все по-трудно да се съглася.

— Ваше Височество. — Тя посегна да свали ръцете му, обрамчили лицето ѝ. — Алекс, моля те, не е редно.

— По дяволите, всичко е редно.

И тогава с устни, които имаха дъха на морето, той взе душата и сърцето ѝ. Пръстите ѝ все по-силно се впиваха в китките му, без никой от двамата да знае дали като жест на отказ, или порив на взаимност.

Алекс дълго бе искал, жадувал, копнял за тази страст и този плам, които бяха нейна неотменна същност. Беше бленувал за тази

мекота и нежност, контрастиращи с останалото. Ако това беше нередно, ако бе невъзможно, той щеше да се пребори с всички пречки. От мига, в който я видя отново, знаеше, че няма друг избор.

Как да отрича това, което ставаше с нея? Не ѝ бе в характера да се самозалъгва, да се преструва, че не разбира. Желание, горещо и течно като лава, задушаваше разсъдъка ѝ. Желание не към друг, а към него — Александър, престолонаследника. Желаше го безумно. Неудържимо. Никакъв разум не бе в състояние да прогони това желание от тялото ѝ. То пулсираше и живееше в нея.

Да бъде негова. Това бе всичко и единственото на света. Ив вдигна ръце и зарови пръсти в косата му.

Той се намираще на ръба на лудостта. От нея лъхаше такава топлина, такава сладост. Огнените езици, които лижеха тялото му, се разгаряха от нейната жарава. Ако това не бъде прекратено веднага, то щеше да погълне и двамата, не биваше да позволи да се случи по този начин, не сега и не тук. Александър я отдръпна от себе си, изруга, после отново впи устни в нея, докато тя омекна податливо в ръцете му.

— Ще трябва да избереш — каза задавено, ала я гледаше право в очите. — И да го направиш скоро.

Прокара трепереща ръка по лицето си.

— Не те разбирам.

— Аз не обичам да губя. — Беше я хванал отзад за косата, така че тя не можеше да помръдне. Не че правеше опит. Погледът му я приковаваше. — Постарай се да го разбереш. Не се извиних предния път, няма да се извинявам и сега.

Пусна я, после се отправи към вратата и излезе.

Останала сама, Ив се отпусна върху дивана под прозореца като човек, замаян от много слънце или много вино. В целувката му имаше и от двете. Тя въздъхна и притисна с длани очите си. Трябваше да помисли. Лошото бе, че нямаше представа откъде да започне.

ПЕТА ГЛАВА

В театъра Ив се чувстваше в свои води, беше доволна от кабинета, приготвен за нея, и благодарна за часовете, които можеше да прекара далеч от двореца. И от Александър.

Тя беше човек с професионални ангажименти, работеща жена, чиято кариера вървеше с пълен размах, а поредният успех се намираще на една крачка. Очакваше я най-голямото изпитание до момента. Близо сто души зависеха от нейните решения, заповеди, правилни действия. Не можеше да си позволи да прекарва нощите, въртейки се в леглото с мисълта за един мъж. Не можеше посред бял ден да бленува за него, когато я чакат хиляди неща за въртене.

Ала целувката му в стаята ѝ, изпълнена с мириса на морето, беше не по-малко опустошителна, не по-малко зашеметяваща от първия път, когато това се бе случило. Беше се почувствала преизпълнена от някаква непреодолима потребност, както чисто физическа, така и дълбоко емоционална. Не просто потребността от мъж, любим или приятел, а от Александър. Беше го пожелала — да я люби там, до прозореца, в светлината на яркосиньото небе и лазура на морето.

Нямаше да е любов, помисли Ив и притисна с пръсти уморените си очи. Щеше да е секс, обикновен, неподправен секс. Не го искаше, нямаше нужда от това и изобщо спираше да мисли по въпроса.

Беше едва два часа от втория ѝ ден в Кордина. Сутрешната среща беше минала, според нея, добре. Александър се държа както му бе присъщо — сдържано, делово, възкрателно. Такъв беше човекът, с когото тя знаеше как да общува. Другият, който я беше целунал предишния следобед, който я накара да се почувства безводна, силна, безразсъдна — всичко това заедно, с него не умееше да се справя.

Вечерта в деня на пристигането им той се беше проявил като безупречен домакин. Обаянието му не излизаше извън рамките на официалността, но хората от трупата останаха впечатлени. Всъщност май не една и две особи от женския състав бяха прекомерно

впечатлени. Не беше зле да си отваря очите. Не можеше тази или онази да ѝ ходят разсеяни. Всички трябваше да са пределно концентрирани през следващите няколко седмици. Включително и тя самата. С тази мисъл в главата Ив започна да чете и препрочита списъка с неотложните и по-далечни задачи, предстоящите за уреждане въпроси и какво ли още не.

Да, ето ти ги чарът и магията на театъра, усмихна се кисело, като потриваше схванатия си врат. Колко грим бяха взели и къде, по дяволите, се бе дянал? Да не говорим за кашона с кабелите, който замина от Хюстън по живо по здраво, ала не беше натоварен в самолета от Ню Йорк заедно с останалия багаж. Ако до четири часа не ѝ се обадеха от летището, то тя щеше да...

— Да, влез — викна троснато и само бегло вдигна поглед към вратата. — Казвай, Ръс, не може вече да не е възникнал някакъв проблем, нали? Не, чакай — спря го с ръка, преди той да бе проговорил. — Ти и останалите от актьорския състав сте свободни до утре, нали така?

— „Да“ и на двата въпроса. Вече има проблем, а аз съм свободен, но не ме свърта другаде.

Беше младолик мъж на тридесет и нещо, с хубаво телосложение и тясно лице. Ив го беше харесала като външност още от самото начало, ала му направи три пробни прослушвания, преди да подпише договор с него. Вълнистата руса коса и сините очи бяха един плюс, но тя търсеше и съдържание. Никога не би го наела да играе Брик, ако не се бе убедила в наличието на такова.

Ръс кацна на ръба на бюрото ѝ, а тя се облегна назад и се навъси.

— Казвай първо проблема.

— Шефът по осветлението има художествени разногласия с един двадесеткиловолтов прожектор. Никой не може да намери кашона с резервните крушки.

— Ще е чудно, ако някой изобщо може да намери каквото и да било в момента. Добре, ще се погрижа за това след малко. А я ми кажи, защо не си на плажа да се запасяваш със слънце, щом ти е дадена такава възможност? — Усмихна се и затъкна молива зад ухото си. — Никой ли не те предупреди, че съм безжалостен надзирател? Появиш ли се в театъра, хващаш се на работа.

— Точно на това се надявам. — Гласът му беше дълбок и плътен. Въпреки това Ив го караше да тренира провлечения говор на своя герой, докато му стане втора природа. — Виж, не искам да изглеждам новак, ала това място... — Той разтвори ръце с леко драматичен жест, като имаше предвид не само кабинета ѝ. — Удивително е. Това, че сме тук, е удивително. На слънце мога да се пека и друг път. Щом като няма репетиция, ще се заема с разопаковането на кашоните.

— Не приличаш на новак, а на откачалка — засмя се тя и стана. — Но те разбирам. Да, кашоните... Само господ знае колко ги имаме. А сега защо да не...

Вратата пак се отвори, този път без почукване. Насреща ѝ грейна ухилената физиономия на Бенет.

— Казаха ми, че ще те намеря тук заключена и ръмжаща.

— Не ръмжа. Все още. — Ив разтвори обятия за прегръдка, после ги представи един на друг. — Принц Бенет, Ръс Талбът.

Ръс се поколеба дали да протегне ръка, да се поклони или да остане в стойка мирно.

— Никога не съм бил наясно как се поздравяват принцове.

— Ние казваме „здрости“ — отвърна Бенет. — Умрях от яд, че изпуснах вечерята снощи и срещата с трупата — обърна се към Ив.

— Това, което изпусна, бяха множество хубавички актриси, с които да флиртуваш.

— Жалко! Наистина ли са много? — ухили се той към Ръс.

— Достатъчно.

— Знаех си, че мога да разчитам на Ив. Както и да е, идвам да те отвлека от всичко това.

— Чудесно. — Тя хвърли поглед към бюрото. — Ела след два часа.

— Два часа?

— Нека по-добре да са три — поправи се Ив, като разлисти бележника.

— Ив, съвсем ще капнеш.

— Да капна ли? — Тя се засмя и го изтика пред себе си в коридора. — Дори не съм започнала още. Но мога да се възползвам от превоз, стига да не се разкарваш специално за мен. Да речем — Ив погледна часовника си — към пет и половина?

— Добре, само че...

— Освен ако не искаш да останеш с нас. Тъкмо се канехме да отваряме кашони.

— Ще намина по-късно. — Бенет я целуна за довиждане и тръгна по коридора. — Приятно ми беше да се запознаем, Талбът.

— За първи път виждам царствена особа да бъде натирена по този начин — рече Ръс, когато двамата с Ив закрачиха в обратната посока.

Тя се усмихна.

— Колкото и да го обичам, тук ще ми се пречка.

— Май не прилича много на брат си — отбеляза Ръс.

— Бен? — Ив поклати глава. — Не, не прилича. Доста го обсъждат в пресата. — Тя не се сдържа и избухна в смях. — Ако питаш него, всичко е вярно.

— А така ли е?

Тя го изгледа. Тонът ѝ леко охладня.

— Може би.

— Извинявай. — Ръс пъхна ръце в джобовете. — Не исках да си навирам носа. Аз просто... Ами, просто ми е интересно и съм любопитен като всеки друг. Странно е, че си толкова близка с тях. Ние в Монклер, Ню Джърси, нямаме много кралски височества.

— Те са обикновени хора. — Тя спря пред вратата на едно от складовите помещения. — Е, не съвсем обикновени, разбира се. Ала са просто хора, и много приятни при това. Сам ще се убедиш през следващите седмици.

После отвори вратата, отстъпи назад и изпъшка. Ръс надникна иззад рамото ѝ към грамадата сандъци, кашони и кутии.

— Май ще ти е нужна помощ.

— Иди да повикаш докерите от пристанището. Аз започвам.

След три часа Ив беше положила началото на някакъв ред и съставила дълъг списък на нещата, които трябва да бъдат свършени. С помощта на Ръс и двама сценични работници част от сандъците бяха разопаковани, други подредени в единия край на склада, докато съдържанието им не потрябваше. Тя действаше методично, какъвто всъщност бе стилът ѝ на работа, вдигаше и местеше наравно с мъжете. Двадесет минути след като започнаха, Ръс престана да ѝ казва да не

вдига туй, да не премества онуй. Както личеше, Ив имаше не по-малко сили от останалите.

Към пет часа беше потна, мръсна и раздърпана, но съвсем не недоволна.

— Ръс, тръгвай си. — Облегната на един сандък, тя жадуваше за нещо студено, и ако можеше да е в голямо количество.

— Ами ти?

— Почти свършихме каквото можахме за момента, а не искам актьорите ми да се явяват изтощени на репетиция. — Ив обърса чело с опакото на ръката си. — Ти помогна много. Останалото ние тук ще го довършим.

Той също попи потта от лицето си с ръкава, после я изгледа с шеговито възхищение.

— Не познавам много продуценти, които си цапат ръцете.

Тя обърна прашните си длани и сбърчи нос.

— Явно съм от другия тип. Утре в десет. Бъди свеж.

— Слушам. Нещо да предам на останалите?

— Същото. Приятно прекарване на вечерта, ала никакви свръхнатоварвания няма да бъдат посрещнати със съчувствие утре.

— Ще го имам предвид. Не се преуморявай.

— Навреме казано, няма що.

Ръс излезе, а Ив, сложила ръце на хълбоците, се огледа наоколо. Реши, че каквото бе могла за един ден, го бе направила. Подпря с рамо един последен кашон и се зае да го избута в ъгъла. Чу някой да влиза, бръкна в джоба си и извади връзка ключове.

— Дай ги на Гари, моля те. Ще му трябват за утре сутринта. — Подхвърли ключовете полуизвърната, без да погледне назад.

— Бих се радвал да услужа, стига да знам кой е Гари и къде да го намеря.

— О! — Все още наведена, тя вдигна поглед. Панталоните и лекият му пуловер бяха изрядни, косата сресана, обувките лъснати до блясък. Ив се почувства като оваляно в калта прасе. — Помислих те за един от работниците.

Когато тя се изправи, Александър ѝ хвърли ключовете обратно.

— През цялото време това ли прави тук? Да влачиш всички тези сандъци?

— Разопаковах и въъ... — Ив скри мръсните си ръце зад гърба.
— Организирах.

— И си местила тежести, абсолютно недопустими за една жена.

— Чакай малко...

— Тежести, крайно непосилни за някой с твоята физика.

Това настойчиво повтаряне не успя да я ядоса само защото я болеше гърбът.

— Имах помощници.

— Явно недостатъчно. А и ако ти е нужна помощ, трябва само да кажеш.

— Ще се оправим, благодаря. Най-страшното е свършено. — Тя направи опит да поизтрие ръце в предницата на фланелката си. — Не знаех, че ще идваш днес. Да не сме пропуснали нещо при обсъждането тази сутрин?

Той влезе по-навътре. Ив стоеше с ръце зад гърба, подпряна на един от сандъците.

— Засега няма други делови въпроси за обсъждане.

— Ами, хубаво тогава. — Тя се усети, че облизва устни. — Да занеса ключовете на Гари и да се измия, преди Бенет да се е появил. — Понечи да тръгне, но Алекс стоеше и препречваше пътя ѝ.

— Бенет е възпрепятстван. Аз дойдох да те закарам къщи.

— Не беше необходимо. — Той тръгна към нея и Ив направи крачка встрани. — Казах на Бен да ме вземе само ако му е удобно. — Алекс пак тръгна напред, а тя заотстъпва заднешком. — Не очаквам да ме возят напред-назад, докато съм тук. Най-лесно е да се вземе кола под наем.

Ив ухаеше на топъл мед, оставен на слънце.

— Имаш нещо против да се возиш с мен ли?

— Не, разбира се. — Тя закачи с пета един кашон и спря. — Защо ми се струва, че ме дебнеш?

— Така изглежда. — Той докосна бузата ѝ и с удоволствие усети как Ив потръпна. — Цялата си мръсна.

— Да. Трябва да се измия, тъй че, ако не искаш да чакаш, мога да си дойда с такси — ще хвана такси.

— Не ми пречи да почакам. Удивително е как успяваш да си красива с цялата тази мръсотия по теб. Красива си. — Алекс прекара пръст по устните ѝ. — И желана.

— Алекс... Александър. Не знам защо. Трудно ми е да разбера защо. — Той сложи ръка зад врата ѝ. — По-добре недей.

— Какво недей?

— Да се опитваш да ме прелъстиш.

— Възнамерявам не само да опитам.

— Но това е нелепо! — Тя опита да се отмести, ала Алекс отново ѝ препречи пътя. — Ти дори не ме харесваш и всъщност аз... Ами аз винаги... — Очите му бяха толкова тъмни, загадъчни, толкова хипнотизиращи, като гледката от прозореца ѝ. — Ами... винаги съм мислела...

— Не си спомням да си заеквала преди.

— Не заеквам. — Ив припряно прекара ръка през косата си. — Ти ужасно ме притесняваш.

— Виждам. Удивително приятно е.

— Е, на мен не ми харесва. Не... — пророни тя безсилно, когато той сведе устни към нейните.

Този път те не бяха диви и алчни, а меки и нежни. Ръката ѝ, вдигната в знак на протест, се отпусна безволно край тялото. Не я протегна към него, не го докосна, само стоеше и се носеше. Плуваше. Потъваше.

Би трябвало да го завладее чувството на победа. Сега тя беше негова. Усещаше го в начина, по който отпусна назад глава и разтвори устни. В този момент му беше напълно подвластна, готова да изпълни всяко негово желание. Но вместо тържествуване изпита болезнено желание да погали и приласкае, да защити и утеши. Да обещае. Беше се стремил към тръпката, а остана жаден.

— Върви да си измиеш лицето — каза тихо и се отдръпна.

Ив излетя от склада по-бързо, отколкото достойнството го позволяваше.

Тя сурово изгледа образа си в огледалото. Крайно време бе да спре да се прави на глупачка. Поради някаква неведома причина Александър бе решил да върти игрички. Ала това не значеше, че Ив бе длъжна да участва в тях. Той я караше да се чувства глупаво. Да изглежда глупаво. Би могла да изтърпи много неща, но не и това. Гордостта ѝ не го позволяваше. А тя имаше основание да се гордее със

себе си, с това, което сама бе постигнала. Нямаше намерение да прилича на кръгла идиотка, само защото на Александър внезапно му бе хрумвало, че от нея ставаше добър обект за игричките му. Или за леглото.

Мисълта я сепна. Преди години отчаяно се бе надявала да привлече вниманието му, дори си беше мечтала за това по един почти детски начин. Липсата на всякакъв интерес от негова страна я беше засегнала, а огорчението се задълбочи от постоянното му мълчаливо неодобрение.

Всичко това отдавна го бе преодоляла.

Може би проблемът бе там, че започна отново да мисли за Александър като за личност, като за мъж. Много по-добре щеше да е, ако си бе останал една титла — Негово Кралско Височество. Чужд, сдържан, високомерен и студен.

Сега нямаше да ѝ е лесно отново да го възприема по този начин, след като я преследваше споменът за устните му, чиято топлина се бе разляла в тялото ѝ.

Ала защо го правеше? Ив сложи четката за коса в чантата си. Съвсем не му бе в характера. И на двамата не им беше. Ако трябваше да напише пиеса, в която той да е главният герой, никога не би вмъкнала сцена като тази, която току-що се бе разиграла. Щеше да е неправдоподобна. Кой би повярвал?

А защо просто не вземеше да го попита? Преди да подмине хрумването си като абсурдно, то започна да ѝ се струва недотам лишено от смисъл. Беше пряма, не ѝ бе присъщо да дрънка празни приказки, а Александър бе внимателен, предпазлив дипломат. Щеше да му постави въпроса без заобикалки и щеше да го гледа как се чуди какво да ѝ отговори. Доволна от намисленото, тя излезе в коридора.

— Има подобрение — отбеляза Алекс. Хвана я за лакътя, преди Ив да успее да реагира.

— Благодаря. Мисля, че трябва да поговорим.

— Добра идея. Може да се разходим с колата, преди да се приберем.

— Не е необходимо. Няма да отнеме много време.

— Убеден съм, че е повече от необходимо да подишаш малко чист въздух, след като цял ден си стояла на затворено.

Излязоха от театъра. Когато той отвори вратата на стоманеносивия „Мерцедес“, тя внезапно се закова на място.

— Какво е това? — попита.

— Колата ми.

— Няма шофьор.

— Искаш ли да видиш шофьорската ми книжка? — Ив продължи да се колебае и Алекс се усмихна. — Ив, да не би да се страхуваш да бъдеш насаме с мен?

— Разбира се, че не — опита се тя да прозвучи възмутено, но неспокойно се озърна през рамо. Двама плещести бодигарда с безизразни лица стояха до друга, спряла по-назад кола. — Освен това ти никога не си сам.

Той проследи погледа ѝ. Не даде външен израз на остро мимолетно усещане за ограничена свобода.

— За съжаление съществуват и други необходими неща, освен чистият въздух.

И макар чувствата обикновено да не се отразяваха върху лицето му, на нея ѝ се стори, че сега долови следа от тях в гласа му.

— Мразиш тези неща, нали?

Алекс я изгледа изненадан, дори с известно безпокойство. Как виждаше това, което той тъй грижливо се стараеше да скрие?

— Чиста загуба на време е да мразиш необходимото. — Подкани я с жест да се качи, затвори вратата и заобиколи от другата страна. Не погледна към охраната и с нищо не показва, че забелязва присъствието им. — Коланът — напомни ѝ и включи двигателя.

— Какво? А, да. — Ив спря да репетира речта си и закопча ремъка на мястото му. — Винаги ми е било приятно да се разхождам из Кордина — подхвана тя. Дръж се приятелски, напомни си мислено. Дръж се естествено, а после стреляй, когато най-малко го очаква. — Такъв хубав град. Никакви небостъргачи, никакви кубове от стъкло и стомана.

— Продължаваме да даваме отпор на определен вид прогрес. — Алекс се включи в ненатовареното движение. — Нееднократно хотелски вериги са правили опити да прокарат идеята за изграждане на курорти. Което си има своите предимства, разбира се. Повишаване на заетостта, развитие на туризма.

— Не — поклати твърдо глава Ив. — Не си заслужава за нищо на света.

— И това от дъщерята на строителен магнат?

— Това, което и където е построил татко, е добро. Хюстън... Хюстън е съвсем друго нещо. Град като него има нужда от развитие.

— Неколцина в Съвета са на мнение, че Кордина също има нужда от развитие.

— Грешат. — Тя се обърна с лице към него. — Очевидно и принц Арманд мисли, че не са прави. А ти? Когато дойде твоят ред, ще им позволиш ли да разровят крайбрежието?

— Не. — Той извърна глава към морето. — Някои неща трябва да останат неизменни. Дворецът е най-високата сграда в страната. Докато фамилията Бисет е там, така и ще бъде.

— Това чувство за величие ли е?

— Това е наследство.

— Толкова сме различни — рече Ив тихо, като на себе си. — Говориш за наследство, а имаш предвид векове на отговорност и традиция. А аз си представям бизнеса на баща ми и главоболията, които ще се паднат някому един ден. Или пък се сещам за вазата от Фаберже на майка ми. За мен, а и навярно за повечето американци, наследството е нещо материално. Можеш да го пипнеш. За теб то е по-неосезаемо, ала стотици пъти по-задължаващо.

Известно време Алекс мълча. Тя не предполагаше колко силно му бяха подействали думите ѝ.

— Имаш по-дълбок усет, отколкото съм очаквал.

Ив му хвърли бърз поглед и точно толкова бързо отмести очи. Нямахше да му позволи да я развълнува. Не смееше да го допусне.

— Защо го правиш?

— Какво правя?

— Разхождаш ме край морето, идваш в театъра. Защо ме целуваш по този начин?

— По кой начин?

Тук тя щеше да се засмее, ако се чувстваше малко по уверено, а не като без почва под краката.

— По който и да е. Защо изобщо ме целуваш?

Той се замисли, докато оглеждаше за някое закътано местенце край морската дига.

— Най-очевидният отговор е, защото искам.

— Изобщо не е очевиден. Никога преди не си го искал.

— Жените не са толкова прозорливи, колкото им се иска да ги смятат. — Алекс спря, изключи двигателя и пъхна ключовете в джоба си. — Истината е, че го искам още от първия миг, в който те видях. Да се поразходим ли?

Докато Ив седеше поразена, той слезе от колата и заобиколи от нейната страна.

— Трябва да разкопчаеш предпазния колан.

— Не е вярно.

— Страхувам се, че ще ти е трудно да ходиш по брега, ако си вързана за седалката.

Тя се справи след известно затруднение със закопчалката, после изскочи от колата.

— Имам предвид, че това, което каза преди малко, не е вярно. Ти дори не ме и поглеждаше, а когато го правеше, беше само за да ми се озъбиш.

— Поглеждал съм те. Неведнъж. — Алекс я хвана за ръка и тръгна към пясъка. Пръстите ѝ бяха сковани, неотзивчиви. Това не го притесни. Беше му по-лесно да сломи съпротивата ѝ, когато Ив се дърпаше и го предизвикваше. Единственият миг, в който почувства пълното ѝ покорство, го бе уплашил неимоверно. — Морето го предпочитам вечер, когато туристите са се разотишли.

— Това е изключено.

Усмивката му беше по-открита и приятна, отколкото си спомняше да я бе виждала някога.

— Изключено е да ми харесва спокойствието ли?

— Ще ми се да престанеш да извърташ нещата по този начин. — Тя издърпа ръката си и отстъпи крачка-две назад. — Не ми е ясно що за игра играеш.

— А ти какви харесваш? — Стоеше на място и доволен, дори с чувство на облекчение наблюдаваше смущението ѝ. Сякаш това я приближаваше до него, без той самият да бе предприел нещо за целта.

— Александър, не ми разправяй колко много си ме гледал. Добре зная, защото... — Ив спря ужасена. За малко да се издаде какви възделения бе имала към него.

— Защото?

— Просто зная и толкова — приключи тя въпроса с махване на ръка и тръгна към водата. — Не разбирам защо внезапно започна да ме смяташ за привлекателна, достъпна и каквото и да било там.

— Че те смятам за привлекателна не е внезапно. — Той сложи ръка на рамото ѝ и леко я принуди да се обърне. Слънцето скоро се канеше да залезе. Ив го видя зад гърба му, разливащо последни златни лъчи. Пясъкът беше бял и хладен. И като че ли не много стабилен под краката ѝ, както ѝ се стори, щом зърна изражението на Александър. — А дали си достъпна, или не, това вече няма значение. Защото те желая. — Той замълча и плъзна ръка от рамото към врата ѝ. — Смятам, че това има къде-къде по-голямо значение.

Тя потръпна и скръсти ръце. Очите ѝ в момента имаха цвета на морето, но бяха много, много по-бурни.

— И понеже си принц, можеш да имаш всичко, което пожелаеш.

Бризът развяваше косата ѝ и я оплиташе в пръстите му. Той беше забравил морето, бодигардовете, залеза.

— Именно понеже съм принц, ми е по-трудно да имам това, което желая. Особено ако това, което желая, е жена.

— При това американка. — Ив дишаше бързо, на пресекулки. Най-лесно бе да не пита, а да приеме. Искаше да приеме, да бъде в неговите обятия, може би в сърцето му. Съзнанието, че това бе най-голямото ѝ желание, променяше всичко. И го усложняваше. — Американка, която се препитава от работа в театъра — продължи все така задъхано. — Без титла, без знатно потекло. Не толкова удобна и подходяща за интимна връзка, както някоя аристократка, някоя европейка.

— Да — потвърди Алекс лаконично и видя обидата да пълни очите ѝ. Не искаше да я лъже. — Името ми да бъде свързано с твоето няма да е особено удобно за някои членове на Съвета, за определени висши служители. По-приемливо е да общувам с жена, която е от знатно родословие с благородническа титла.

— Ясно. — Тя вече идваше на себе си и в гласа ѝ прозвучаха язвителни нотки. Посегна и свали ръката му от раменете си. — Значи ще бъде по-приемливо, ако се съглася на тайна любовна връзка?

Гневът преобрази лицето му в застинала непроницаема маска. Никой, ако го видеше в момента, не би повярвал, че бе способен да се усмихва мило и обаятелно.

— Не помня да съм го искал от теб.

— Не си успял още. — Идеше ѝ да се разплаче. Прозрението я потресе. Унизителната му същност. Почувства унижението като корава плесница, която сякаш я отрезви. Очите ѝ пресъхнаха, чак я заболяха от сухота. — Ами, благодаря все пак за предложението, Ваше Височество, ала не проявявам интерес. Ако спя с мъж, върша го, без да се срамувам от себе си. Ако имам връзка с мъж, тя е открита и явна.

— Известно ми е.

Ив вече се бе обърнала и закрачила бързо, но думите му я спряха.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Беше много открита по отношение на връзката си с брат ми. — Нямаше нито ирония, нито следа от яд. Очите му бяха непроницаеми и безизразни. — Очевидно и в този случай е отсъствал срам.

Отначало объркването бе пълно, после се появи проблясък, накрая с ослепителна яснота тя проумя. Тъй като беше по-безопасен от болката, Ив се остави да я завладее гневът.

— Значи ето каква била цялата работа! Нещо като съперничество между двама братя, някакво любопитство относно вкуса на брат ти? И какво си мислеше, Алекс, че той е минал и заминал, а сега е твой ред? Да видиш за какво е бил целият този шум?

Той не помръдваше от мястото си. Не смееше да направи и крачка към нея. Страхуваше се — от себе си.

— Внимавай!

Тя не чуваше, не искаше да слуша. Още не бе казала всичко, което имаше да казва.

— Върви по дяволите! Може да си аристократ, принц, властелин, ала зад всичко това си такъв глупак, колкото който и да е било друг, и аз нямам намерение да стоя тук и да обяснявам на един глупак или пък да оправдавам връзката си с Бенет! Можеш само да се учиш от него, Алекс. Той има сърце и дарява жените с истинска обич и привързаност. Не ги смята за плячка, която да обикаля и дебне.

— Свърши ли?

— И още нещо. Предлагам ви да разговаряте с Бенет, Ваше Височество, ако желаете да узнаете... любопитни подробности. Сигурна съм, че ще останете очарован.

— Чувствата ми към теб нямат нищо общо с Бенет... Както и точно обратното. Да вървим. Ще те закарам.

Той тръгна обратно към колата. Двамата охранители, стояли през цялото време на прилично разстояние, се качиха в своята.

ШЕСТА ГЛАВА

— Етел, за „Котката“ ми трябва още един бял комбинезон.

С бележник в ръка Ив оглеждаше един по един костюмите в гардеробната.

— Бял комбинезон. Размер тридесет и четири.

— Да не е много дълъг. Искам нещо по-изящно.

— По-изящен бял комбинезон. Размер тридесет и четири.

Ив се подсмихна и продължи да прехвърля костюмите за първата пиеса.

— Трябва да се придържаме към бюджета, затова нека бъде найлонов, стига да изглежда като копринен.

— Аз да не върша чудеса?

— Винаги. И още нещо, отпусни самото на Стария, да речем с около четири сантиметра. За Джералд ще са нужни малко по-големи подплънки.

Етел, владетелка на гардеробната, дъвчеше неизменната си ментова дъвка и записваше даваните ѝ наставления. Беше прекарала в театъра двадесет и две години и можеше за срок от четиридесет и пет минути да направи копринена чантичка от свинско ухо.

— Ако всички продължават да ядат така, като оная вечер, никакви подплънки няма да са нужни.

— Смятам да ги държа под око и в това отношение.

— Не се и съмнявам. — Етел смъкна очилата си по-надолу и я изгледа над рамката. — А теб кой ще те държи под око? Май съвсем престана да спиш.

— Кажи-речи. Може да се наложи тези да се преправят — посочи Ив два детски костюма. — Прослушването на децата е утре. Само се моля да открием две, които да могат да изиграят противните малки чудовища.

— Разполагам с такива, които охотно давам под наем.

— Бри! Надявах се да се отбиеш. — Ив пхна бележника под мишница и я прегърна със свободната си ръка.

— Щях да го направя още вчера, но се оказа, че имам четири посещения при зъболекаря, две подстригвания и среща с една небивало стисната бюджетна комисия.

— С други думи, един приятно безгрижен ден на принцеса Габриела. Да ти представя госпожица Етел Коен, моята шивачка, вълшебницата на иглата и конеца.

Смутена, Етел се поклони несръчно.

— Ваше Величество.

— В Кордина се задоволяваме с „Ваше Височество“ — усмихна се Габриела и протегна ръка. — Толкова много костюми! — започна да оглежда тя закачалките с дрехи, рафтовете и кутиите, пълни с всевъзможни аксесоари. Пипна с любопитство рокля, цялата извезана със стъклени мъниста, повъртя се още малко и като усети, че притеснението на Етел бе попреминало, попита: — Как, за бога, се ориентирате във всичко това?

— Имам си система, Ваше Височество. Доколкото мога да опазя някои хора да не внасят безпорядък наоколо. — Към Ив беше отправен кос поглед.

— Аз само проверявам — оправда се тя. — Нищо не пипам.

— Засега — промърмори Етел.

— Правилно ли чух, че някой трябва да държи Ив под око?

— Да, мадам. Ваше Височество. Прекалено се вълнува и не спи като хората. Ще съм признателна на всеки, който може да ми я махне от главата поне за малко.

— Страхотно уважение към продуцента цари наоколо!

— Загрижеността често е по-важна — отбеляза Габриела. — Мисля, че мога да ви окажа известна помощ, госпожице Коен. Имам двадесет свободни минути. Ив, бих изпила чашка кафе някъде.

— Бри, затънала съм до гуша.

— Не ме карай да се позовавам на сан и титла.

Ив въздъхна шумно.

— Добре, ала ще ги сведем до петнадесет и не навън, а в кабинета ми.

— Става. — Бри я хвана под ръка, обърна се през рамо към Етел и беззвучно, само с устни каза „двадесет“.

— А ти как така имаш свободно време в средата на деня?

— Късмет. Бавачката е с децата във фермата, Рийв има разговор с папа и Алекс, а следобедната ми среща пропадна поради грипно заболяване на отсрещната страна.

— Не изглеждаш разстроена.

— Направо си отдъхнах. Нямах представа колко е досадно да седиш и дъвчеш сандвичи с кресон, страшна гадост между другото, обмисляйки начини за набиране на средства с една особа, в чиято глава има повече въздух под налягане, отколкото въображение. Ако наистина имам късмет, този вирус ще я държи поне три-четири дни, за да свърша всичко без нея.

— Не ми разправяй — отвърна Ив с вид на човек патил и препатил. Спряха пред кабинета ѝ, тя отвори вратата и покани с жест гостенката си вътре.

— Доста сносно — отсъди Габриела, като се завъртя в кръг. — Но тя трябва да свежи цветя и да смениш с нещо тази ужасна картина.

— Дори не я забелязвам. По-важното е, че съм снабдена с кафемашина. — Ив я включи. — След секунда е готово.

Габриела остави чантата си на бюрото и се приближи до прозореца.

— Жалко, че гледката не е по-добра.

— Едва ли в Кордина има лоша гледка.

Габриела пусна завесата на мястото ѝ и се обърна.

— Знаеш ли, отбих се вкъщи, когато закарах Рийв. Александър ходи със същия сомнамбулски вид като теб.

Ив избягна погледа ѝ, като се зае с чашите и чинийките.

— Има, предполагам, немалко грижи на главата.

— Без съмнение, и не само по отношение на държавни дела. Да не сте се карали?

— Разменихме някои виждания. Чисто ли го искаш, или с това безподобно мляко на прах?

— Чисто. — Изчака я да налее и взе подадената чаша. — Ще ми кажеш ли какво е станало?

— Той ти е брат.

— А ти си ми приятелка. — Габриела седна и остави чашата на края на бюрото. — Обичам и двамата достатъчно, струва ми се, за да бъда обективна. Той какво, труден е за общуване ли?

— Не. — Ив отпи дълга глътка. — Невъзможен.

— Да, подходящо определение за Алекс — не можа да скрие усмивката си сестра му. — Ала в негова защита трябва да кажа, че не го прави нарочно спрямо теб, просто си е такъв.

Ив изпи кафето си и веднага стана да си налее още.

— Той ме целуна.

Габриела повдигна вежди, издаде напред устни и се замисли.

— Това не ми изглежда чак толкова ужасно.

— Стига, Бри, говоря за Александър Непогрешимия. И не само ме целуна — добави, защото, изречено на глас, беше прозвучало много глупаво. — Опита се да ме прелъсти.

— Не е за вярване колко време му беше необходимо. — В отговор на изражението й Габриела махна небрежно с ръка. — В крайна сметка, Ив, Алекс може да е непоносим, но далеч не е глупав. Трудно ми е да повярвам, че си била потресена от изненада.

— Потресена бях! — Ив направя кисела физиономия и додаде: — Добре де, може би не шокирана, ала наистина бях изненадана.

— А ти него целуна ли го?

Ако „него“ беше който и да било друг, тя щеше да се разсмее.

— Виж, Бри, не е там работата.

— Напротив, там е работата, но друг е въпросът, че не е моя работа.

— Не исках да кажа това.

— И да не си, е така. — Габриела най-последно опита кафето. — Все пак, щом си му сърдита, едва ли е било заради една целувка. Трябва да има още нещо.

Ив реши да седне, ала почти веднага пак стана и заброди из стаята. Как да ѝ обясни, когато всичко бе толкова объркано, нищо не бе тъй, както изглеждаше отстрани.

— Той го направи само заради Бенет.

Габриела остави чашата.

— Неприятно ми е да ме мислят за бавно загаряваща, какво общо има Бенет с теб и Алекс?

— Просто това, че е мъж — тръсна с негодувание Ив. Не спираше да крачи напред-назад. Широката блуза, пусната свободно над панталона, се развяваше при движението. Беше се зарекла да не мисли повече за случилото се. Обеща си, че дори и да мисли, то няма да се разстройва. От голи обещания обаче нищо не излезе. Тя замахна

с ръката, в която държеше чашата, и едва не плисна кафето. — Като малко момченце, което иска червена лъскава топка, само защото и другото момченце има такава. Е, аз пък не съм червена топка. — Ив тропна чашата в чинийката. — И не съм ничия.

За момент увисна мълчание, после Габриела кимна бавно.

— Струва ми се, че схващам. Спри ме, ако греша. Ти мислиш, че Алекс се опитва да те прелъсти, защото смята, че Бенет вече го е направил.

— Правилно.

— Ив, това с пълен абсурд.

— Именно. Същото, в по-подробни черти, обясних и на Александър.

— Не, не, не — прекъсна Габриела през смях възмутената ѝ реч. — Искам да кажа, че е абсурдна мисълта Алекс и Бенет да си съперничат за каквото и да било. Това просто не им е в характера.

Не че разчиташе на съчувствие. Естествено бе да държат един на друг, но понеже Габриела беше жена, тя очакваше разбиране като от жена.

— А как ще обясниш изявлението му, че съм спала с Бенет?

— Алекс ли го каза?

— Да, каза го. Да не смяташ, че си измислям?

Габриела спря да се усмихва, на лицето ѝ се мярна тревожна сянка.

— Не, разбира се. Просто си мисля, че се заблуждаваш, нещо не си разбрала правилно от това, което е казал или направил. — Безпокойството се задържа още миг, сетне изчезна. — Точно така е станало.

— Всичко беше много ясно, Бри. Алекс мисли, че Бен и аз... — Тя не доизрече очевидното. — Може би всички така мислят — довърши замислено.

— Всеки, който види теб и Бенет заедно и ви познава, разбира, че помежду ви няма нищо, освен привързаност и приятелство. — Габриела млъкна и се подсмихна леко. — Всеки, който гледа трезво.

— Прости ми, но не го намирам за смешно, както на теб май ти се струва.

— Не мога да не се радвам, че Александър изпитва влечение към някого, когото уважавам и обичам.

— Между нас няма влечение.

— Хм.

— Не хъмкай, напомняш ми Крис.

— Чудесно, значи, имайки ме като сестра, ще се вслушаш в някой и друг съвет.

Беше ред на Ив да се засмее.

— Крис е първата, която би те уверила, че това рядко се случва.

— Тогава направи изключение. Аз зная какво е да изпитваш чувства към някой, който изглежда съвършено неподходящ за теб.

— Не съм твърдяла, че изпитвам чувства — отвърна бавно Ив. — Ала да речем, че е така, просто от теоретична гледна точка. Александър наистина е съвършено неподходящ за мен. Нещо повече, аз не съм подходяща за него. Имам работа, на която много държа. Свързана съм с друга страна. Свикнала съм да правя това, което аз реша, както и когато реша, без да мисля как ще изглежда в очите на пресата. Никога не съм била на „ти“ с правилата, което си пролича и в училище. Александър живее по правила. Длъжен е да го прави.

— Правилно — кимна Габриела и отпи от кафето. — Знаеш ли, Ив, доводите ти са абсолютно верни.

— Нали? — Усети леко присвиване в стомаха, но му се противопостави и рече по-твърдо: — Точно така.

— Казах, че те разбирам и това е истина. Спрямо човека, към когото питаех чувства, аргументите бяха почти същите и точно толкова верни.

Ив си наля още кафе. Май живееше само на кофеин, мина й през ум.

— И какво направи?

— Омъжих се за него.

Ив сподави неволната си усмивка и приседна на ръба на бюрото.

— Много благодаря.

Габриела остави чашата си, нищо че Ив бе изпила вече три кафета, които едва ли щяха да я успокоят. Любовта прави хората много уязвими, независимо от твърденията им колко са силни. Не толкова отдавна самата тя се намираше в същото смутно и объркано състояние, когато изпитваше непреодолима нужда от любов и се страхуваше да обича.

— Обичаш ли Алекс?

Любов. Най-могъщата дума. Лесно бе да отрече. Откровеността изискваше далеч повече усилия. Ала Габриела заслужаваше истината.

— Не съм си позволявала да мисля за това.

— Мисленето няма много общо с тази работа. Но нека не те насилвам повече.

Ив се пресегна и докосна ръката ѝ. В гласа ѝ прозвуча искрена обич.

— Бри, ти никога не ме насилваш.

— А бих могла — отвърна малко рязко Габриела. — Дори се изкушавам. Ала вместо това ще те помоля да не забравяш, че Алекс положи доста усилия, докато се научи да сдържа чувствата си. На страната ѝ е нужен силен и обективен управник. Никак не му е леко понякога, както и на хората около него.

— Бри, в основата на нещата не са чувствата ми към Алекс.

— За тези, които сами определят съдбата си, чувствата винаги са в основата на нещата.

Де да беше толкова просто. Тогава тя би могла да откrehне вратата поне за миг и да застане лице в лице със собствените си чувства и желания. Но не смееше. Те можеха да се окажат по-големи и по-силни от нея. Беше въпрос на самозащита. На самоотбрана. Не искаше да мисли, че бе въпрос на самосъхранение.

— Бри, при положение, че толкова държа на вашето семейство, не мога да си позволя емоционална обвързаност с някой, който трябва да постави дълга и държавата над мен. Звучи егоистично, но...

— Защо, звучи човешко.

— Благодаря ти. Знаеш ли, ако... — Прекъсна я телефонът върху бюрото. — Не, не ставай — спря тя Габриела, която се надигна. — Само секунда. Ало?

— Ив Хамилтън?

— Да?

— Вие сте близка на кралската фамилия. Ако ви вълнува тяхното благополучие, предайте им да вземат под внимание следното предупреждение. — Гласът я смрази не по-малко от думите. Беше металически, не се разбираше дали бе на мъж, или на жена.

— Кой се обажда?

— Борец за справедливост. Предупреждение. Последно и единствено. Франсоа Дебок да бъде освободен от затвора до

четиридесет и осем часа или човек от кралския дворец в Кордина ще умре.

Със сърце в гърлото, Ив хвърли поглед към Габриела. Приятелите ѝ, семейството ѝ. Заплахата не грозеше никаква безлична титла, а хора, които обичаше. Стисна слушалката и се опита да прогони обзелата я паника.

— Само страхливец праща анонимни заплахи.

— Предупреждение — поправи я гласът. — И обещание. Четиридесет и осем часа.

Щракването от прекъсване на връзката отекваше в главата ѝ дълго след като бавно бе поставила слушалката на мястото ѝ.

Стоеше вцепенена от страх, който не остана незабелязан. Габриела стана, приближи се и сложи длан върху ръката ѝ.

— Какво има?

Ив постепенно започна да идва на себе си. Видя напрегнатото лице на Габриела, независимо от старанието ѝ да запази самообладание. Това сякаш я накара да се опомни, бързо се изправи.

— Къде са бодигардовете?

— В коридора.

— Колата ти тук ли е?

— Да.

— А шофьорът?

— Аз сама карах.

— Трябва да отидем в двореца. Някой от охраната ще пътува с нас. Ще ти обясня по пътя.

В кабинета на принц Арманд тримата седяха и подеха напрегнат разговор. Цигарен дим изпълваше помещението, висеше във въздуха и се смесваше с аромата на свежи цветя и миризмата на стара кожа. Често стаите придобиват характера на този, който ги обитава. Тази излъчваше сила, спокойствие, безпрекословност. Решенията, взимани тук, рядко бяха плод на привързаност и никога резултат на емоции. За взетите тук решения после не се съжаляваше, когато пламъкът на гнева или болката от скръбта отшумяваха.

Принц Арманд седеше зад бюрото и слушаше зет си. Рийв Макджий беше човек, ползващ се с уважение и доверие. Беше приятел,

част от семейството и освен това опитът му от миналото в специалните служби го правеха незаменим като съветник. Макар да бе отклонявал всяко предложение за титла като член на кралската фамилия или за държавен пост, Рийв се бе съгласил да работи без излишен шум в качеството си на съветник по въпросите на сигурността.

— Малко е това, което би могло да се направи тук, в двореца, за повишаване на безопасността, ако не се излезе с публично изявление.

— Не желая да правя публично изявление. — Докато говореше Арманд прехвърляше гладък бял камък от едната си ръка в другата. — Посолството?

— Мерките за безопасност там са напълно осъвременени, разбира се. Ала според мен в Париж няма да имаме неприятности, след като вие не сте там.

Арманд се съгласи с леко кимване. Знаеше, че той е бил мишената в Париж и още живееше с угризението, което винаги щеше да го измъчва, че друг бе загинал вместо него.

— И?

За Рийв беше ясно, че принцът има предвид Дебок.

— Охраната в затвора е безупречна. Обаче никакви мерки за сигурност не могат да попречат на Дебок да издава заповеди. Пощата му може да бъде цензурирана, естествено, но е прекалено умен, за да оставя писмени доказателства за нещо уличаващо го. Като всички останали, той има право на посетители.

— В такъв случай сме на общото мнение, че парижкият инцидент и другите по-малки и не толкова трагични инциденти през последните няколко години са дело на Дебок.

— Той е заложил бомбите, точно както и е дирижирал кражбата на Лоримарските диаманти от музея преди две години. Той все още ръководи наркотрафика, както си седи в килията. До три години или две, ако се сдобие с условно пускане под гаранция, ще е отново на свобода.

Такова беше правораздаването. Такъв беше законът.

— Освен ако не докажем, че Сюар е бил убит в резултат на неговите заповеди.

— Точно така. Ала това не може да бъде лесно доказано.

— Седим тук и обсъждаме мерките за сигурност. Защитните мерки. — Александър смачка цигарата си в пълния пепелник, но

гласът му звучеше спокойно. — А нападателните?

Арманд задържа белият камък малко по-дълго, сетне го остави върху бюрото. Той разбираше Александър по-добре от всеки друг — здраво държаните юзди на гнева, постоянно контролираните емоции. На един баща може да му е мъчно за сина дори когато се гордее с него.

— Имаш ли предложение?

— Колкото повече седим и не правим нищо друго, освен да се отбраняваме, толкова повече той може да се вихри безнаказано. По закон има право на посещения. Знаем, че който ходи при Дебок, е свързан с него. — Всеки път, когато произнасяше името му, Александър усещаше горчив вкус в устата си. — Рийв със сигурност може да ни даде отчет за всички и всеки един от посетителите през последните седем години. — Хвърли поглед към зет си и получи кимване в отговор. — Знаем кои са, какви са и къде са. Не е ли време да използваме тези сведения по-осезаемо?

— Намират се под наблюдение — напомни Арманд.

— Наблюдението над определени членове от организацията на Дебок с нищо не помогна на Сюар. — Болката още бе жива и усърдно прикривана от двамата — баща и син. За момент настъпи тишина, нарушена само от щракването на запалка. — Трябва ни някой, който да е вътре.

— Александър е прав — издуха Рийв струйка дим. — Това е нещо, което дълго съм обмислял. Проблемът ще е първо да намерим подходящия човек и после да им го подхвърлим. Внедряването в организацията на Дебок може да отнеме месеци.

— На него не му отне много време, за да уреди свой човек като секретарка на Габриела. — Негодуванието на Александър не беше затихнало през тези седем години, само се бе превърнало в неугасващо желание за възмездие.

Рийв разбираше чувствата му, ала поклати глава.

— По-лесно е да се премине през ситото за благонадеждност, да се измисли минало и фалшифицира досие, отколкото да се спечели доверието на човек като Дебок. Той сега е в затвора само благодарение на петгодишните сериозни усилия на Интерпол.

— И все още дърпа конците — промърмори Александър.

— И все още дърпа конците. — Рийв посегна към изстиналото кафе, само за да премахне неприятния вкус в устата си. — Дори ако

успеем да внедрим наш човек вътре, ще му е нужно немалко време, докато заслужи доверие там. Нужен ни е някой, който да свидетелства, че Дебок лично е дал заповедта.

Александър стана. Имаше нужда да изразходи излишната енергия, натрупала се от сдържаното желание за действие, вместо за приказки. С разума си съзнаваше правотата на Рийв. Успешното елиминиране на Дебок изискваше време и търпение. Но в душата си... Той искаше разплата, нейното мрачно удовлетворение. Ала и сега, както винаги, нямаше друг избор, освен да постави желанията си на второ място след необходимостта.

— Имаш ли някого предвид?

Рийв изтръска цигарата си.

— Ще имам след седмица.

— А междувременно?

— Междувременно предлагам да продължим с подобряване на мерките за сигурност, да продължим наблюдението над хората на Дебок и да се готвим за следващия му ход. Такъв ще има. — Той говореше в началото на Александър, после обърна поглед, спокоен и невъзмутим, към принц Арманд. — И то скоро.

Арманд кимна.

— Оставям на теб да се свържеш с Жермен в посолството в Париж. Навярно утре, след разговора ти с Линът, ще си готов с доклада за охраната на двореца.

— Точно така.

— Добре. А сега ще си позволя да отделя малко време и да се поинтересувам за своите внуци. — Арманд се усмихна и в очите му се появи топлина. Осанката му остана непроменена.

— Те са палавници.

— Слава богу — засмя се принцът доволно и смехът разведри напрегнатата атмосфера. — Дано някой ден най-голямата ни грижа да са техните пакости в градината.

На вратата се почука припряно и силно. Арманд само леко повдигна вежда при това неочаквано прекъсване, но не помръдна. Стойката му беше все така изпъната. Понеже Александър беше прав, той му направи знак да види какво има. Щом вратата се отвори, Ив пристъпи напред.

Алекс на мига забеляза необичайната ѝ бледност, трескаво разширените ѝ очи. Чу учестеното ѝ дишане. Стоеше пред нея на прага, като отчасти ѝ препречваше пътя и отчасти я скриваше от поглед.

— Александър — протегна тя несъзнателно ръце към него. Благодарни на Бога, че бе жив и здрав, а гърлото ѝ се сви само при мисълта какво може да стане.

— Трябва да говорим с татко — каза Габриела. — Къде е Бенет?

— В Хавър. Връща се утре.

Не му беше нужно обяснение. Очите на Ив, тонът на сестра му бяха достатъчни. Мълчаливо отстъпи назад и ги пусна да влязат.

Забравила за протокола и официалния поздрав, Ив се втурна напред. Отиде право при Арманд. Той беше станал иззад бюрото. Въпреки състоянието си, тя забеляза осанката му на принц, а не на приятел.

— Ваше Височество, обадиха ми се по телефона в Центъра само преди минути. Трябва да пуснете Дебок от затвора до четиридесет и осем часа.

Очите му станаха непроницаеми. Тя можеше да се закълне, че бе видяла как върху им бе паднало було.

— Това настояване ли е, или съвет?

Преди да отговори, Габриела сложи ръка на рамото ѝ.

— Чрез Ив беше предадено предупреждение. Казаха ѝ, че ако Дебок не бъде освободен, член от кралското семейство ще умре.

Къде са чувствата му, питаше се Ив, без да сваля очи от принца. Къде бе страхът за близките, за него самия? Той я гледаше спокойно, после ѝ посочи с жест да седне.

— Александър, мисля, че на Ив ще ѝ се отрази добре малко коняк.

— Ваше Височество, моля ви, не за мен трябва да се тревожите. Никой не заплашва мен.

— Моля те, Ив, седни. Много си бледа.

— Аз не... — Лек натиск от ръката на Габриела върху рамото ѝ спря протеста. Пое дълбоко дъх, за да успокои трескавата си реч и опита наново: — Ваше Височество, не мисля, че това е празна заплаха. Ако Дебок все още е в затвора, след две денонощия ще последва опит за покушения върху някой от вас.

Александър постави чаша в ръцете ѝ. Тя вдигна поглед и за миг забрави всички присъстващи в стаята, освен него.

Това може да си ти, помисли с внезапен ужас. Ако го убият, животът ѝ бе свършен.

Щом мисълта придоби ясни очертания, я порази като гръм. И без това бледо, лицето ѝ съвсем побеля. Сведе бързо поглед и го заби в чашата. Ала беше видяла истината в очите. Обичаше го и винаги го бе обичала, колкото и невъзможно да бе това. Преди можеше да отрича, да не признава. Сега, когато над него бе надвиснала опасност, чувствата ѝ завладяха не само сърцето, но и разума.

— Ив?

Тя притисна с пръсти очите си. Виеше ѝ се свят.

— Извинявай, не те чух.

Рийв заговори търпеливо:

— Може да ни е от помощ, ако знаем какво точно казаха по телефона или поне това, което си спомняш.

— Добре. — Това ѝ помогна, някак си ѝ помогна да се съвземе. Върна мислите ѝ към действителността. Първо отпи от коняка, после каза малко по-спокойно: — Отначало той попита за името ми.

— Сигурна ли си, че беше мъж?

Ив понечи да отговори бързо, ала се спря.

— Не, не съм. Гласът веднага ме обезпокои, направи ми впечатление, че е някак механичен, не като изкуствен, а сякаш пуснат през машина.

— Твърде възможно — промърмори Рийв. — Продължавай.

— Той каза... Спомена нещо от сорта, че съм близка на кралското семейство и трябва да им предам предупреждението. Франсоа Дебок да бъде пуснат от затвора до четиридесет и осем часа или човек от двореца в Кордина ще умре. — Тя отпи отново. Устните ѝ бяха пресъхнали. — Аз само успях да му кажа, че анонимни заплахи изпращат страхливците.

Не забеляза одобрителния проблясък в очите на Арманд, който я наблюдаваше, нито ръката на Александър върху облегалката на стола ѝ. Той погали лекичко косата ѝ. Ив и това не усети, но се почувства успокоена.

— Тогава пак повтори, че това е предупреждение и обещание.

— Какъв беше акцентът? — попита Рийв. — Американски, европейски?

Тя притисна слепоочията си, сякаш напъвайки се да си спомни.

— Нямахте акцент, не се усещаше никакъв акцент. Гласът беше много равен и безизразен.

— През оператор ли се обаждаше?

Ив вдигна поглед от чашата.

— Не зная.

— Това можем да го проверим. Щом веднъж са я използвали, възможно е пак да го направят. Предлагам да подслушваме телефона на Ив в Центъра и да ѝ назначим охрана.

— Не ми трябва охрана — заяви тя с почти надменна решителност, която накара Арманд отново да я изгледа. — Никой не заплашва мен, Ваше Височество, аз се безпокоя за вас. За вас и вашето семейство. Искам да помогна.

Арманд стана и заобиколи бюрото. Постапи леко ръце на раменете ѝ и я целуна по двете бузи.

— Твоята загриженост, скъпа моя, е искрена, идва от сърцето. Оценяваме я и сме ти признателни. Ала трябва да ни позволиш и ние да имаме грижа за теб.

— Ще приема охраната, ако това ще намали тревогата ви.

Неохотното ѝ съгласие го накара да се подсмихне незабележимо. Не беше нито страхлива, нито глупава, а упорита, дори твърдоглава. Като собствените му деца.

— Благодаря ти.

И да бе доловила ироничната нотка, Ив не ѝ обърна внимание.

— Какво ще направите?

— Каквото е необходимо да се направи.

— Няма ли да пуснете Дебок?

— Не, няма да го пуснем.

Не се изненада. Нищо друго не бе и очаквала. Капитулацията не слагаше край на заплахите.

— Но ще вземете предпазни мерки, нали? Всички вие?

Погледът ѝ се плъзна към Александър и спря там. За миг, дори само за част от мига, сърцето ѝ говореше чрез очите. Той видя там нещо повече от загриженост, повече от тревога. Нищо друго не бе желал досега така, както да се потопи в онова, което видя, да потъне в

меката му топлина. Остана неподвижен, обвързан завинаги от своя ранг и своя дълг.

— Не за първи път и не за последен дворецът получава заплахи — заяви Алекс.

Тя усети надменността в тона му. Ала под нея, някъде съвсем под повърхността долови жаждата му за ответни действия, за решителен отпор. Обърна глава.

— Габриела — отрони с плаха надежда.

— Ив, не можем да позволим заплахи да управляват живота ни. Отговорни сме за нашия народ.

— Ние принадлежим на народа си, малката ми — добави Арманд меко и хвана ръцете ѝ в своите. — Стените на този дворец са не за да се крием зад тях, а за да ги защитаваме.

— Но не може всичко да продължава просто така, все едно нищо не се е случило!

— Ще бъде направено всичко необходимо. — Гласът на Арманд сега беше по-твърд, по-властен. — Няма безогледно да рискувам живота на семейството си. Няма да се излагаме на риск.

Тя сякаш се бе изправила пред непокатима стена — Арманд с Александър и Габриела от двете му страни, Рийв до тях. Помисли си за Бенет. Безгрижният и нехаен Бен, който също щеше твърдо да застане редом с тях.

— Явно трябва да съм доволна и на това.

— Ти си ми като собствено дете — целуна Арманд ръката ѝ. — Моля те като баща, като приятел, имай ми доверие.

— Стига да ми е позволено да се тревожа.

— Имаш позволението ми.

Ив нищо повече не можеше да направи, нямаше какво повече да каже. Колкото и да им бе близка, си оставаше външен човек.

— Трябва да се върна в Центъра. — Взе чантата си, като се бореше с потискащото чувство, че бе безсилна да стори каквото и да било повече. Хвърли поглед към Рийв. — Пази ги. — Направи кратък реверанс и бързо напусна кабинета.

Насред стълбата се сети, че бе без кола. Това малко неудобство сякаш отприщи нещо в душата ѝ. Закри лице с шепи и стисна зъби, за да не ревне на глас. Пое си няколко пъти дълбоко дъх и реши, че в това ѝ състояние щеше да е по-добре да иде пеш.

— Ив, нямаш кола — спря я гласът на Александър вече на долната площадка.

Вдигна поглед. Той стоеше твърд и непоклатим като стълб, властен и самоуверен. Приличаше на воин, по-скоро готов да напада, отколкото да се отбранява. Имаше вид на владетел, повече склонен да наказва, отколкото да прощава. На мъж, който взима, а не моли.

Алекс заслиза надолу. С всяко стъпало, с което се приближаваше, тя все по-ясно съзнаваше, че точно това я привличаше. Силата, самообладанието, дори надменността.

— Не искам да ти се случи нещо — каза бързо, преди разумът да бе заглушил думите ѝ.

Той спря на горното стъпало, разтърсен по-силно, отколкото Ив можеше да си представи, от това припряно, изречено на един дъх признание. Тревогата ѝ се разля като топла вълна в тялото му, проправи си път към сърцето. Ала като воин първият му инстинкт бе да се предпази.

— От баща ми получи разрешение да се тревожиш, не от мен.

Завладяваща гледка представляваха очите ѝ, тези толкова сини очи, които сега в миг се превърнаха в прозрачен лед.

— В такъв случай обещавам това да не се повтаря. Щом си решил да се правиш на герой, няма да те спирам.

— Толкова бързо се променяш от сладко вино в кисел оцет. Част от твоето очарование.

— Ще го проявявам не по-често от загрижеността.

— Не желая твоята загриженост — отвърна ѝ. — Искам повече. Много повече.

— Тя е всичко, което смятах да предложа.

Беше ѝ застанал на пътя, притиснал я между себе си и парапета. Ив го забеляза едва сега.

— Съмнявам се. — Взе лицето ѝ в шепите си. От това се нуждаеше, та дори само понякога, само за малко. Да я докосва, да я предизвиква, да забрави, че има друг свят навън. — Невинаги това, което изрича устата ти, е същото, което казват очите.

Ив не искаше Алекс да чете в душата ѝ. Не желаше чувствата ѝ да са на показ. Самата още не бе наясно с тях. Въпреки онзи миг горе, когато сърцето ѝ проговори. Самият факт, че неговото бе отвърнало с мълчание, я предизвика:

— За Бенет забрави ли?

Не трепна, дори не мигна, когато пръстите му се впиха в плътта ѝ.

— Не мислеше за Бенет, когато беше в моите прегръдки. В леглото ми няма да се сещаш за никой друг.

Страх ли беше тази тръпка или сладостно очакване? Откъде знаеше, защо бе сигурна, че в неговото легло щеше да намери всичко, което искаше, и повече, отколкото бе в състояние да понесе?

— Няма да се озова в леглото ти по заповед, Алекс. — С каменно изражение отстрани пръстите му от себе си. — Няма да дойда, както си въобразяваш. Ти искаш да имаш любовницата на брат си. — Болката бе непоносима, затова гласът ѝ беше остър и грапав като натрошено стъкло. — Тази история е стара като света и винаги свършва зле за всички действащи лица.

Хвърленото обвинение го прониза и чувствата, с които ежедневно се сражаваше, заплашиха да се излеят през отворената рана. Желанието го връхлетя неочаквано и болезнено.

— Ти ме желаеш. Видях го. Почувствах го.

— Да. — Нямаше защо да отрича. Очите ѝ обаче спокойно издържаха погледа му. — Но също като теб и аз съм се научила да поставям задълженията си преди желанията. Някой ден, Алекс, някой ден ти може би ще дойдеш при мен като мъж, а не като символ. Ще дойдеш със своите нужди, а не изисквания. — Тръгна по коридора и се извърна, колкото да добави: — Благодаря за предложението да ме закарате, Ваше Височество, ала предпочитам да се оправя сама.

СЕДМА ГЛАВА

Дяволите да я вземат тази жена! Тази мисъл му минаваше през ум по няколко пъти през последните два дни.

Накара го да изглежда като глупак. По-лошо, да се държи като глупак.

Не се ползваха с уважението му мъже, прибъгващи до физическа сила като аргумент. То бе признак на безхарактерност и слаб интелект. А сега, както изглежда, сам се беше превърнал в такъв, неизвестно как. Напротив, известно е, поправи се ядно Александър. Тя го беше докарала дотам.

Откога взе да приклепва жените в ъгъла? От пристигането на Ив. Кога започна да му се нрави представата да обладае жена, независимо от желанието ѝ? Откакто видя Ив. Коя жена бе пожелавал тъй силно, че да му замъти главата и да му помрачи разума? Отново Ив.

Всичко започна с нея. Оттук следваше, че тя бе виновна за неговото безразсъдство. За неподобните му прояви.

Понеже бе човек трезвомислещ, той добре съзнаваше пукнатините на тази логика и погрешността на нейните умозаклучения. Защото ако човек престане да се владее и загуби хладнокръвие било на публично място, или насаме, никой не му е крив. Сам си е виновен.

И въпреки това да я вземат дяволите.

Като зърна тънката му иронична усмивка, Джилкрисст, дългогодишният камериер на Александър, си отдъхна с облекчение. Беше свикнал и с мрачната навъсеност, и с промените в настроението на принца. Можеше да уцели до секундата кога да се обади и кога да премълчи. В противен случаи не би се задържал на това място десет години. Усмивката сега означаваше разведряване, макар и за кратко. Джилкрисст знаеше как да го оползотвори.

— Ако мога да отбележа, сър, напоследък не се храните добре. Ако не обърнете малко внимание на режима си, ще се наложи да

стесняваме дрехите ви.

Александър понечи да пресече в самия зародиш тази прекалена и досадна загриженост, но просто от любопитство пъхна ръка под колана си. Беше му хлабав поне с два-три сантиметра.

По дяволите тази жена, в какво бе започнала да го превръща!

Край, рече си. С тази лудост дотук.

— Ще видя какво мога да сторя, Джилкрис, преди ти и шивачът да сте загубили доброто си име.

— Безпокоя се единствено за здравето ви, Ваше Височество, не за дрехите.

Той, разбира се, бе еднакво загрижен както за едното, така и за другото.

— В такъв случай обещавам да не ти давам повод за тревога.

На вратата се почука и Алекс кимна на Джилкрис да види кой беше.

— Ваше Височество.

Хенри Блечъм беше личен секретар на Александър от осем години. Преди това се числеше към свитата на Арманд. Дори след общо двадесет години служба на кралското семейство, той се държеше изключително официално.

— Добър ден, Хенри. Каква непосилна програма си ми начертал за утре?

— Моля да ме извините, Ваше Височество, денят ви утре е доста натоварен.

Александър знаеше, че той няма да седне, докато сам не го направи пръв. Затова приседна върху ръкохватката на стола.

— Седни, ако обичаш, Хенри. Този бележник, предполагам, е доста тежичък.

— Благодаря ви, сър.

След като се настани с присъщите си маниерни жестове, Хенри извади от вътрешния джоб очила без рамка с малки кръгли стъкла. Постави ги на носа си, намести ги и ги донагласи с такава педантична церемония, каквато Александър не би търпял от никой друг.

Привързаността му към възрастния човек беше искрена, без да намалее от онзи момент преди двадесет години, когато Хенри пъхна в ръката на малкия принц парче корав сладкиш, след като на Александър

му се бе наложило да изслуша от Арманд една особено строга лекция по прилично държане.

— Помните, разбира се, вечерята днес у господин и госпожа Кабо. Предвидено е мадмоазел Кабо да забавлява гостите, като посвири на пиано.

— Това в никакъв случай не може да се нарече забавление, Хенри, ала ние тъй или инак ще го пропуснем.

— Както кажете, сър. — Зад очилата може и да проблесна весело пламъче, но гласът на Хенри остана хладнокръвен. — Членът на Съвета на Короната Труше ще присъства, сър. Предполагам, ще желае да разговаряте по предложения проектозакон за здравеопазването.

— Признателен съм за напомнянето — промърмори Александър, като се чудеше дали ще оцелее след тази смъртоносно скучна вечер. Освен ако не се лъжеше в догадките си, госпожа Кабо щеше да го настани между себе си и своята писклива, едроръка и неомъжена дъщеря.

Как му се искаше да си остане вкъщи, да седне в градината и да наблюдава изгряващата луна. А до него да е Ив. С нейното ухание, позагадъчно и по-екзотично от напоения с аромати въздух. Щеше да й откъсне клонче жасмин, а кожата й щеше да бъде по-мека и по-гладка от цветчетата. Очите й щяха да са дълбоки и мамещи като морето, а гласът й щеше да се лее топъл и ласкав, щеше да гали кожата му, щеше да го зове да я вкуси. Щеше да му се усмихва и да протяга ръце... Проклетата жена!

Двамата — и камериерът, и секретарят — се изпънаха, забелязали свъсените вежди на принца.

— За утре какво? — попита рязко Александър, изправи се и застана с лице към прозореца. За да не гледа градината, нарочно отпрати поглед отвъд нея, към морето.

Хенри тутакси също стана, като крепеше в ръце отворения си бележник.

— Закуска в осем часа с президента на параходство „Дайнаб“. Десет и петнадесет — присъствие при откриването на пристанищния музей в Хавър. Тринадесет и тридесет — реч по време на официалния обяд, даван за болницата „Свети Олбан“. В петнадесет и четиридесет и пет...

Александър въздъхна и пропусна остатъка от утрешния си ден. Поне бе у дома. Програмата за европейското му турне през зимата вече се разработваше.

Някой ден щеше да посети мочурищата на Корнуол и лозята на Франция по собствена прищявка, а не като представител на Кордина. Някой ден щеше да види местата и хората такива, каквито бяха, а не каквито изглеждаха през очите на един принц. Някой ден. Не днес и не утре.

— Благодаря ти, Хенри, определено всяка минута е грижливо запълнена. — Със сплетени на гърба пръсти, Александър се наруга мислено. Какво му бе виновен Хенри? Единствено себе си можеше да вини с този свой внезапен копнеж по свободата. Обърна се и се усмихна на възрастния мъж, който сваляше очилата си със същата крайна прилежност, както ги бе сложил преди това. — Как е внучката ти? — попита.

Върху лицето на Хенри се появи лека руменина. На задоволство.

— Истинска красавица е, Ваше Височество. Благодаря ви за вниманието.

— Чакай да видим, тя сега трябва да е... на три месеца.

— Навършва ги утре — потвърди Хенри двойно по-доволен от факта, че принцът си спомняше.

Александър разбра това, разбра, че дребните неща понякога бяха най-ценни и се прокле за грубостта си през последните няколко седмици. Охотно би приписал злото си настроение на Ив, ала това нямаше да помогне.

— Със сигурност имаш снимка на малката. Анабела ѝ беше името, нали?

— Да, Ваше Височество.

Вече червен почти като рак, Хенри бръкна за портфейла си, грижливо пъхнат във вътрешния горен джоб. Александър взе fotografia и се взря в плешивото бузесто бебе. Трудно би я нарекъл красавица, но се улови, че доволно се усмихна в отговор на бебешката беззъба усмивка и ококорени очички.

— Щастлив човек си, Хенри, да имаш такова потомство.

— Благодаря, сър. Тя е нашето съкровище. Принцеса Габриела изпрати на дъщеря ми дантелена рокличка от малката принцеса Луиза. Дъщеря ми изключително много я цени.

— Така и трябва, щом е служила на Луиза. — Александър погледна белите дантели край широкото личице на детето. Бри винаги е била щедра. — Предай най-сърдечните ми поздравии на семейството си, Хенри.

— Непременно, сър. Благодаря. Всички очакваме деня, в който ще дарите Кордина със син или дъщеря. Този ден ще бъде голям празник, сър.

— Да. — Александър му върна портфейла.

Да дари Кордина. Синът му щеше да е престолонаследник, както бе той сега. Тази последователност никога нямаше да бъде нарушена. Със своето почетно и тежко бремене. А майката на децата му трябваше да приеме правилата, установени от векове. Онова, което щеше да изисква от нея, нямаше да е по-малко от изискванията към самия себе си. Ако сгрешеше в избора си, щеше да живее с тази грешка цял живот. За владетеля на Кордина развод не можеше да има.

На тридесет години Александър беше най-възрастният неженен престолонаследник в цялата история на Кордина — факт, който пресата периодично напомняше и на него, и на страната. Въпреки това женитбата оставаше нещо, върху което той все още отказваше да размишлява.

Хенри се прокашля, за да привлече вниманието му.

— Партньорът ви по фехтовка ще бъде тук в седемнадесет и тридесет, Ваше Височество. В двадесет и тридесет трябва да сте у семейство Кабо.

— Няма да забравя.

Десет минути по-късно, облечен с бял панталон, Александър слизаше по главното стълбище. Напрежението, което го съпровождаше дни наред, не беше отслабнало.

Никакви разумни доводи не помагаха. В душата му се водеше битка. Схватка, която се разгаряше все по-яростно. Дългът срещу копнежа. Отговорността срещу желанието.

Почти беше стигнал долната площадка, когато външната врата се отвори. Спря, почти застина на място, в ума му веднага изникна Ив.

Беше Бенет. Появи се на прага подръка с млада и грациозна червенокоска.

— Не мога да повярвам, че се разхождам из дворец. — Макар гласът ѝ да бе сподавен от вълнение, дикцията ѝ беше безупречна.

След кратко съзерцание Александър позна една от актрисите в трупата на Ив. — Сигурен ли си, че е редно?

— Скъпа, та аз живея тук — отвърна развеселено Бенет и прегърна спътничката си през раменете.

— О, да, естествено — изхихика тя нервно и го изгледа. — Толкова ми е трудно да си представя, че си принц.

— Това е добре. Защо не вземеш да си ме представиш като... Здравей, Алекс. — Бенет се отдръпна от момичето и усмивката му се поизкриви. — Познаваш ли Дорийн? Включена е в състава на трупата малко преди заминаването им от Щатите.

— Да, запознахме се на вечерята миналата седмица. Приятно ми е да ви видя отново.

— Благодаря, Ваше Височество. — Тя се сети да направи реверанс. За миг Бенет кисело помисли, че Дорийн очевидно не срещаше никаква трудност да възприема Александър като принц. — Брат ви, ох, принц Бенет предложи да ме разведе из двореца. — Тя отправи към Бенет грейнал поглед.

— Превъзходно. — Единствено Бенет бе в състояние да долови сарказма в сухия му тон. — Навярно ще ви е интересно да видите салона за гости като начало. — Докато Бенет гледаше объркано, Александър хвана Дорийн за лакътя и я поведе по коридора. — Много е удобен, а някои мебели са от седемнадесети век. Нали няма да скучаєте, докато аз разменя няколко думи с брат си?

— О, да, Ваше Височество. Благодаря ви.

Александър я остави, загледана във фините керамични съдове върху полицата на камината, и излезе. Върна се обратно при Бенет.

— Много ловко — подхвърли Бенет. — А сега ще ми кажеш ли защо искаше да се отървеш от нея? — Погледът, който му отправи Александър, го смрази. — Нещо случило ли се е? С татко?

— Не. — При други обстоятелства Александър би побързал да го успокои. В момента обаче го занимаваше само едно нещо. — Как можа да доведеш тази жена тук?

— Моля? — Облекчението ни Бенет се превърна в недоумение, след което в коридора екна веселият му заразителен смях. — За Дорийн ли говориш? Алекс, обещавам ти, че не възнамерявам да я прелъстя в картинната галерия.

— А някъде другаде, и то при първа възможност.

Бенет се наежи. Той търпеше клюките в пресата, дори бе готов честно да си признае, че до известна степен бе заслужил прикаченото му прозвище „принцът плейбой“. Ала независимо, че Александър бе по-големия брат, не смяташе да понася същото и от него.

— Дали, кога и кого ще прелъстявам си е моя работа, Алекс. Опитай се да запомниш, че ще управляваш Кордина, а не мен. Не и мен.

Гневът на Александър клокочеше, готов да прелее, въпреки студената хапливост на думите му:

— Не ме интересува дали ще се търкаляш с някоя от кухненските прислужнички в килера, стига да го правиш дискретно.

От първоначалната шеговитост на Бенет не бе останало почти нищо.

— Ако това е комплимент, малко ми е трудно да го приема.

— Пет пари ли не даваш за нейните чувства? — избухна Александър. — Развяваш се тука с една от твоите... с поредното си завоевание и се перчиш самодоволно пред очите ѝ! При това с кого! Трябваше ли да се спреш точно на някоя от групата ѝ? Никога не съм мислил, че си жесток, Бенет. Нехаен, дори егоистичен, но жесток не.

— Чакай, чакай малко — прокара ръка Бенет през лицето си и гъстата грива на главата си. — Имам чувството, че съм влязъл за второ действие. За Ив ли говориш? Смяташ, че ще се разстрои, ако разбере, че... хм, да речем, флиртувам с някоя от нейните актриси?

Ядът на Александър към този, който притежаваше слънцето, а не спираше да ухажва по-малките звезди, преля.

— Щом трябва непрекъснато да изневеряваш, не можеш ли да се ограничиш временно, докато тя е под нашия покрив?

— Да изневерявам? — зяпна Бенет, после поклати глава. — Сега вече се опасявам, че съм пропуснал и второ действие. Няма на кого да изневерявам, защото... — Той млъкна изведнъж, като чак сега започна да проумява истинския смисъл на този абсурден разговор. Втренчи се слисано в брат си, после избухна в гръмогласен смях. — Ив? — задави се от нов неудържим пристъп и се подпря на колоната в долния край на стълбището, гравирана преди триста и петдесет години във формата на котешка глава. — Не мога да повярвам, че ти... — Бенет едва си поемаше дъх от смях, а очите на Александър ставаха все по-мрачни и по-мрачни. — Това мога да го приема като комплимент, братко, и

истински вдъхновена шега. — Той обвини с извити назад ръце колоната и кръстоса глезени. Нищо не харесваше така, както една сполучлива шега. — Алекс, ти по-добре от всеки друг си наясно колко може да се вярва на вестниците.

Настръхнал от гняв, Александър не помръдна.

— Вярвам на очите си.

— Нещо погледът ти е замъглен. Не може сериозно да мислиш, че има нещо... господи, как да се изразя по-деликатно? — Бенет пак прокара длан по лицето си, откъдето усмивката още не беше слязла. — Нещо интимно между мен и Ив?

— Искаш да ми кажеш, че не сте любовници?

— Любовници? Мили боже, с пръст не съм я докосвал! Как бих могъл? — Макар в гласа му още да звучаха весели нотки, наравно с тях се усещаше и сериозната му искреност. — Та тя е част от нашето семейство. Чувствам я толкова като сестра, колкото и Бри.

Нещо се отпусна в душата на Александър, но той беше предпазлив човек.

— Виждам съм ви да се разхождате заедно в парка, да се смеете, да си шепнете по ъглите.

Изречението на Бенет ставаше все по-сериозно. Усмивката му бавно угасна. Сега вече нещата наистина започнаха да му се изясняват. Брат му беше влюбен в нея, а като се имаха предвид здравите семейните връзки, то какво ли мъчение бе представлявало за него заблудението му относно техните отношения?

— Защото Ив е най-добрият ми приятел, а я виждам толкова рядко — отвърна. — Между нас няма нищо, Алекс. — Пристъпи към него, като се питаше колко ли дълго бе страдал този негов горделив и твърдоглав брат. — Да ме беше попитал по-рано, щях да ти кажа.

Александър усети как тежък товар започна да се свлича от плещите му. Сякаш му олекна да диша, а сърцето заби ясно и равно. И все пак...

— Може би няма нищо от твоя страна, ала защо си толкова сигурен за нея?

Бенет се ухили — лъчезарно, пленително. Доби обичайния си вид.

— Алекс, ако в нещо съм сигурен, това са чувствата на една жена към мен. Но ако това не ти е достатъчно, защо просто не вземеш да я

попиташ?

— Питах я. Тя не отрече.

— За да те дразни — досети се веднага Бенет. — Направила го е нарочно, доколкото я познавам, а... предполагам, че тук има нещо общо и начинът, по който си я попитал.

Александър си спомни невъздържаната си язвителност и грубо хвърлените обвинения. Да, Ив не ги отрече, а го остави да се пече на собствения си огън. Не можеше да я вини за това.

Той се взря в брат си. Чувствата му вече не бяха само негова тайна. Като по-млади двамата бяха делили и споделяли много неща — радости, недоволства, лудории. Можеше само да благодари на Бога, че нямаше да делят една и съща жена.

— Как успя да се въздържиш?

Бенет пак се облегна нехайно и го изгледа. Най-после някой бе проникнал в непристъпното, беше раздрусал непоклатимото.

— Трудно, още първия път, щом я зърнах, реших, че е най-прелестното създание, което някога съм виждал. — Александър присви очи и Бенет се ухили. — Още е рано да ме предизвикваш на дуел. Освен това, ако ще се дуелираме, аз избирам оръжието. Знаеш, че съм по-добър стрелец от теб.

— Защо намираш всичко това за смешно?

— Защото те обичам. — Беше казано просто, както се изрича истината. — За тези, които те обичат, не е честа гледка да те виждат да се държиш човешки. И ако не ми е забавно, когато Съвършеният принц малко е позалитнал, то нямаше да съм човек. Бих отбелязал, че ревността добре ти се отразява.

Детският прякор не го подразни така, както справедливото подмятане за ревността.

— От месеци насам не съм спал една нощ като хората.

— Още по-хубаво. Изключително полезно за теб. — Бенет взе една роза от високата ваза до стълбицето. Реши, че нежният ѝ цвят бе досущ като кожата на Дорийн. — Ала за да те сваля от този шиш, на който се печеш, ще ти разкажа докрай. Ив много ме привличаше и ми бе драго да мисля, че беше взаимно. Преди обаче нещата да получат развитие, се озовах прикован на легло. Тя идваше в болницата всеки ден.

— Помня.

— Да се върти наоколо, да ми бае и досажда — добави Бенет. — Висеше над мен, докато не си изям кашите, с които ме тъпчеха, и не спираше да ми натяква и да ме поучава. Докато отново се изправя на крак, бяхме станали приятели. Никога не сме били нещо друго. — Той поднесе цветето към носа си. — А сега, ако си доволен, мен ме очаква една дама с невероятно дълги крака. — Тръгна по коридора, но спря и се обърна. — Никога не си опирал до нечии съвети, ала все пак ще ти дам един. Ако искаш Ив, не го усуквай. Към нея трябва да се подхожда директно, никакви благовидни лъжи, никакви театрални сцени по прелъстяване. Тя е злато, Алекс, чисто злато. Умът ѝ сече като бръснач. Човек трябва да е наясно с това, ако иска да бъде рязан къс по къс.

Ако имаше мъж, който да разбира от жени, това бе Бенет. Александър за първи път се подсмихна.

— Ще го имам предвид.

Докато брат му се отдалечаваше по коридора, той го съпроводи с поглед, а след малко от салона се чу женски смях.

Постоя още някое време и се опита да осмисли чутото, да приведе в ред чувствата си. Ив не бе на брат му. И никога не бе била.

Но щеше да бъде негова. От този момент. Александър решително се отправи към източното крило. Имаше нужда да изразходва енергията, която напираше в него.

Денят ѝ беше същински ад. Изморена и ядосана на целия свят, Ив влезе в двореца през източното крило. Този малък и уединен вход през парка се ползваше само от приятели и членове на семейството. Обикновено минаваше направо, през централния портал, ала в момента не ѝ се искаше да се среща и приказва с никого.

Режисьорът днес беше раздражителен и непрекъснато изтървваше нервите си. Актьорите се влияеха от създалата се атмосфера и се джафкаха един друг по-често, отколкото произнасяха репликите си.

Като продуцент можеше да стовари повечето от главоболията на помощник-режисьора. Но, по дяволите, трупата бе нейна. У нея се беше породила идеята, тя я хранеше и лелееше и още не бе готова да пререже пъпната връв.

В резултат прекара последните два часа на общо събрание на целия екип, където да бъдат изказани всички схващания и изяснени разногласията.

В крайна сметка страстите бяха уталожени, а Ив беше грохнала.

Я си признай, рече си мислено, като затваряше малката резбована врата зад гърба си. От седмици ходиш като замаяна, без това да има нещо общо с трупата.

Той направо я изтезаваше — духом и телом. Как можеше ден след ден, нощ след нощ да се държи така, сякаш помежду им нищо не се бе случило? Как продължаваше да се занимава с обичайните си дела без всякакво видимо вълнение, когато тя самата не можеше да мигне нощем от безпокойство за анонимното телефонно обаждане?

Времето изтече, помисли и разтърка пулсиращите си от болка слепоочия. Дебок още бе в затвора и щеше да остане там. След колко ли време заплахата щеше да се превърне в действие?

Живо си припомни картината как Бенет лежеше върху терасата, а кръвта му течеше по каменните плочи. Не трябваше особено въображение, за да си представи Александър по същия начин.

Можеше да го загуби. Това, че не бе неин и никога не бе бил, не попречи сърцето ѝ да се свие. Независимо дали той я обичаше, или не, дали ѝ вярваше, или не, независимо дали представляваше нещо за него, тя го искаше жив и невредим.

А четиридесет и осемте часа бяха изтекли.

Възможно бе да е било само заплаха.

Поддавайки се на обзелата я слабост, Ив се облегна на вратата и затвори очи. Те не го приемаха на сериозно. В противен случай нямаше ли да има допълнителна охрана пред външния портал? Нямаше ли да е засилена охраната на целия дворец? Лично беше се поинтересувала и знаеше, че Арманд бе в Кордина на среща със Съвета на короната. Останалите от кралската фамилия изпълняваха официалните си и обществени задължения както обикновено.

А четиридесет и осемте часа бяха изтекли.

Нищо нямаше да се случи. Всичко можеше да се случи. Защо ѝ се струваше, че тя бе единственият човек, трясящ се от нерви?

Кралски величия, помисли и се отлепи от вратата. Какво си въобразяваха? Че синята им кръв не можеше да бъде пролята? Че титлата им бе някакъв невидим щит срещу куршумите?

Дори Бенет отказваше да я слуша. Всъщност той изобщо не желаше да говори с нея по този въпрос. Оставаше ѝ само да се надява, че те някак заедно щяха да се справят с положението. Ала защо ли пред очите ѝ бе картината на наредени в кръг каруци, отбраняващи се срещу нападащи индианци?

Край. Достатъчно, зарече се. Не можеше повече да се тормози и да не мигва по цяла нощ заради тях, заради всички тях. Чакаше я работа, чакаше я трупата, хората разчитаха на нея. Нека Бисет сами управляват живота си и страната.

После чу стъпки, приглушен шепот. И замръзна.

Първата ѝ реакция бе бърза и инстинктивна. Да избяга. След това дойде втората. Да се защити.

Подпря се на стената и няколко пъти дълбоко пое дъх. Разтвори крака, присви колене, леко се изви на една страна и повдигна ръце като завършек на бойната поза. Воините я бяха ползвали от векове, когато е нямало с какво друго да се изправят пред врага, освен с тяло и ум.

Стъпките приближаваха. Тя изнесе дясната си ръка назад, раменете ѝ се изпънаха като под конец. Направи крачка напред, стегнала ръката си с отворена длан. Замахна, като едновременно издиша с шумно свистене.

Спря се на милиметри от правия аристократичен нос на Бенет.

— По дяволите, Ив! Не мислех, че толкова ще те огорчи срещата ми с някоя от твоите подопечни.

— Бен... — С омекнали мускули Ив едва не се свлече покрай стената. Пребледня като платно, а той, като нямаше какво друго да стори, се ухили. — Можех да те нараня — пророни тя.

Изконната мъжка гордост му дойде на помощ.

— Едва ли. Но какво всъщност правиш, защо дебнеш по коридорите?

— Не дебна. Току-що влизам. — Ив премести очи към младата червенокоса особа. Трябваше да се сети, че зоркият поглед на Бенет в най-скоро време щеше да се спре именно на нея. — Здравей, Дорийн — каза.

— Здравейте, госпожице Хамилтън.

Ив поизпъна рамене и за да преодолее смущението, изтупа с ръка някаква пращинка от джинсите си.

— Бен, ако бях продължила замаха, щеше да си със счупена челюст. А ти самият какво се прокрадваш и навърташ наоколо тихомълком?

— Нищо подобно, аз... — Усети се, че бе на път да оправдава присъствието си в своя собствен дом. Направо бе смайващо как Александър бе могъл така да се заблуди относно отношенията му с Ив и да ги вземе за друг вид привличане. — Май непрекъснато ми се налага да обяснявам, че живея тук. Във всеки случай поне ченето ми е здраво. Показвам на Дорийн двореца преди вечеря.

— Много мило. — Беше просто ей така произнесена фраза, докато се съвземаше от случката. Ръцете ѝ леко трепереха. Сплете пръсти. — Всички останали вкъщи ли са? — попита, обзета отново от безпокойството, което не ѝ даваше мира.

— Да. — Бенет забеляза тревогата ѝ и я тупна шеговито по рамото. — Всички са добре. Само Александър нещо не е съвсем в ред.

— Какво е станало? — Моментално ръцете ѝ се озоваха върху гърдите му, стиснали го за дрехата. — Пострадал ли е?

— Нищо му няма. За бога, Ив, не ми късай ризата. — Ако и да бе имал някакви съмнения относно чувствата ѝ към брат му, в този момент те се разсеяха. — Видях го преди час — продължи, като сваляше пръстите ѝ от свежо огладената коприна. — Малко ми беше сърдит заради това, че въъ... се явявам с едно цвете пред друго цвете. Ако разбираш какво искам да кажа.

Тя разбра. Присви очи.

— Той е луд.

— Ами, такова... — За да не се разсмее пред Дорийн за сметка на брат си, Бенет се изкашля в шепа. — Осветлих го по всички точки. Тъй че проблемът е решен. — Усмихна се обаятелно, доволен, че им бе направил услуга и на двамата.

— Осветлил си го значи? — Очите ѝ вече се бяха превърнали в цепки, тъмни и заплашителни. — От къде на къде имаш правото да говориш от мое име?

— От мое си — вдигна ръка Бенет, било да я успокои, било да се предпази. — Просто му обясних, че... — Хвърли поглед към притихналата, ала много внимателно слушаща Дорийн. — Така де, че никога нищо... не е имало. — Той се размърда неловко. — Изглежда остана доволен.

— Ами? Сериозно? Колко хубаво! — Ив напъха ръце в джобовете си. — Много ти благодаря, но за в бъдеще аз сама ще давам обяснения, ако реша, че се налага. — Гласът ѝ бе меден, ала хаплив. — Къде е той сега?

Отдъхнал си, че гневът ѝ бе на път да се насочи другаде, Бенет се усмихна. Съжаляваше единствено, че нямаше да види последствията.

— Съдейки по облеклото му, предполагам, че е в гимнастическия салон с партньора си по фехтовка.

— Благодаря. — Тя се отправи с широка крачка по коридора, но се обърна и викна през рамо: — Репетицията е точно в девет, Дорийн. Искам те отпочинала.

Винаги бе харесвала тази площ в източното крило, което Бисет бяха превърнали в гимнастически помещения. Уважаваше физическите занимания, освен това страшно ѝ допадна контрастът между стаи с резбовани тавани и съвременните спортни уреди и съоръжения. Тук не се усещаше дъхът на морето, нямаше красиво подредени цветя в кристални вази, ала от високите прозорци със стъклописи лъхаше на древност.

Мина през помещението за тренировка. Друг път не би пропуснала да се възхити на първокласното оборудване. Сега само се озърна, колкото да види дали има някой.

В солариума я лъхна мириса на подгрята хлорирана вода. Основно място тук заемаше басейнът. Нагоре се вдигаше пара, надолу се гмуркаха слънчеви лъчи. През големите прозорци се виждаше небето и по-тъмносивото на морето. По друго време би се изкушила да се отпусне морно в меката и успокояваща прегръдка на водата. Но и тук мина, като едва хвърли поглед наоколо. Когато отвори следващата врата, чу звън на шпаги.

Помещението беше високо и без прозорци. Върху пода от потъмняло дърво беше опъната пътеката за фехтовка от линолеум. Една от стените беше цялата в огледала, а по дължината ѝ минаваше дървената стойка за упражнения. Огледалата отразяваха две фигури в бяло, които се движеха с леко присвити колене, изправен гръб, поставена зад гърба лява ръка.

И двамата бяха високи, стройни и тъмнокоси. Защитни мрежести маски скриваха лицата им. Не ѝ представляваше трудност да разпознае Александър.

Заради начина, по който пристъпяше. Царствено, помисли Ив злъчно и скръсти ръце на гърдите си. Ядосваше се на този неочакван копнеж, който винаги се появяваше, щом го зърнеше. Не можеше да се пребори с него. Оставаше ѝ само да го приеме и да я кара така.

Залата ехтеше от ударите на метал в метал. Мъжете не говореха, чуваше се само дишането им. Много добре си подхождат, реши тя, докато ги наблюдаваше и мислено анализираше движенията им, предприеманите ходове, стила им. Александър никога не би избрал по-слаб партньор. Предпочиташе предизвикателствата. Усети леки тръпки по тялото си и някакво особено ликуващо чувство.

В други времена и векове, в един друг живот той щеше да отбранява страната си с меч в ръка, да го размахва в битки, защитавайки народа и земята си, своите рождени права.

Можеше да го прави и сега, каза си, като гледаше как умело владее оръжието. Алекс повече нападаше, отколкото се отбраняваше. Често отпускате гарда си, за да атакува, парираше ударите на противника само миг преди обезопасеният връх на шпагата да я докосне.

Дали ще се бие тъй безразсъдно, чудеше се Ив, ако остриетата бяха като бръснач? Пак потръпна, но този път болезнено я сви под лъжичката, щом отговори мислено на въпроса си.

В такъв двубой един срещу един той наистина можеше да бъде безразсъден по начин, който никога не би си позволил, ако се отнасяше до държавните дела. Отдушник му бяха гимнастическите занимания, което тя разбираше, ала и усещането за опасност, което не бе в състояние да проумее.

Отново и отново Алекс дразнеше и нападаше противника си. Шпагите се кръстосваха, със стържещ звук метал се плъзгаше по метал. Неочаквано с две ловки и незабележими движения на китката Александър преодоля гарда на партньора си и докосна леко с върха на шпагата гърдите му.

— Браво, сър. — Победеният смъкна защитната мрежа.

Ив забеляза, че бе по-възрастен, отколкото си бе представяла, и смътно познат. Имаше ъгловато лице, интригуващо, с множество

бръчици край очите и засенчващи горната му устна черни мустаци. Очите му бяха светли, бледосиви. Срегнаха погледа ѝ над рамото на Александър.

— Имаме публика, Ваше Височество.

Александър се обърна и през телената маска видя Ив, която стоеше неподвижно до вратата. Забеляза искрящия в очите ѝ гняв, който личеше и в сковано изпънатите ѝ рамене. Обзет от любопитство, повдигна шлема. Все още тържествуващите му от победата очи безпрепятствено се спряха върху лицето ѝ. Наред със сърдития израз там се таеше страст, копнеж, желание, още по-явни и видими поради възбудата.

Бавно, без да сваля очи от нейните, той пъкна шлема си под мишница.

— Благодаря за двубоя, Жермен.

— За мен беше удоволствие, Ваше Височество. — Устните под мустаците му се извиха в тънка усмивка. По кръв беше французин и отдалеч разпознаваше сърдечните вълнения. Този път щеше да се въздържи от обичайната чаша вино след схватката със своя ученик и приятел. — До следващата седмица.

— Да — промърмори машинално Александър, като дори не отмести поглед към него. Очите му стояха приковани в лицето на Ив.

Жермен отново се подсмихна под мустак, остави на мястото им шлема и шпагата си и се отправи към вратата.

— Добър вечер, госпожице.

— Добър вечер. — Ив облиза устни и чу как вратата се хлопна зад гърба ѝ. Застана наежено със скръстени ръце и леко наклонена на една страна глава. — В отлична форма сте, Ваше Височество.

Мекият тон не го заблуди нито за миг. Тя беше сърдита и зла като оса, но думите ѝ разсеяха собственото му напрежение. Той се ухили самодоволно и вдигна шпагата за поздрав.

— Мога да ви върна комплимента, госпожице.

Ив кимна бавно.

— Само че не комплиментите са причината да съм тук.

— Надали.

— Видях Бенет. — Беше си обещала да не дава външен израз на гнева си. Да бъде въздържана и да го срази с хладнокръвни и внимателно подбрани думи. — Разбрах, че сте водили разговор. — Тя

пристъпи навътре в залата и се насочи към стойката с фехтовалното снаряжение. — Обсъждали сте въпрос, засягащ мен.

— Разговор, който нямаше да се наложи, ако ти беше честна с мен.

— Честна? — Думата едва не я задави. — Никога не съм лъгала. Нямам причини да лъжа.

— Остави ме да мисля и да се измъчвам, че ти и брат ми сте любовници.

— Това беше твое убеждение. — Да се измъчва ли? Как, нима се е измъчвал? И по кой точно начин? Не, няма да попита. С поглед, забит в тънката бляскава шпага, Ив се зарече за нищо на света да не го пита. — Реших да не те разубеждавам, защото смятах, а и все още смятам, че това не те засяга.

— Не ме засяга ли? При положение, че почувствах как изгаряш и се топиш в ръцете ми? — Той сам измери с поглед шпагата си. — Не ме засяга, при положение, че по цяла нощ лежа, без да мигна, като мисля само за теб и се упреквам, че съм пожелал нещо, което принадлежи на брат ми.

— Нещо?! — настръхна тя насреща му. От омекването при първите му думи не остана и помен. — Нещо! Дори не някой. Смятал си ме за собственост на Бен, а сега, след като разбра, че не е така, да не мислиш, че можеш да ме направиш свое притежание?

— Ще те направя моя. — От спокойния му тон я полазиха тръпки по гърба.

— Как не! Аз принадлежа на себе си и само на себе си. Сега, като смяташ пътя за разчистен, сигурно си мислиш, че ще падна в краката ти? Аз не падам пред никого, Алекс. — Ив изтегли шпага от стойката. — Да не мислиш, че превъзхождаш една жена, само защото си мъж, и то с кралска кръв? — Тя си спомни как я беше държал в обятията си и после как я отблъсна. Защото бе смятал, че принадлежи на брат му. Нито веднъж, помисли мрачно, нито веднъж не я попита за нейните чувства, за нейните желания. — В Америка се отнасяме с хората като към хора, не като към вещи. А неща като уважение, възхищение, обич трябва да бъдат спечелени. — Ив разсече въздуха с тънката шпага и я изпробва на тежина. Той учудено изви вежда от непринудения начин, по който тя боравеше с оръжието. — Ако съм искала да съм в леглото ти, досега щях да съм там — продължи Ив и

свали шпагата със замах, в който личеше сдържана сила. — Нямахте и да разбереш какво те е сполетяло. Ваше Височество? — застана тя с вдигнато за поздрав оръжие.

В тялото му като мощен прилив се надигна възбуда. Ив стоеше облечена в черно, с прибрана назад коса, открито лице и блестяща шпага в ръката. Предизвикваше го. Желанието бе познато. Ала сега, с пресъхнали уста, Алекс я жадуваше. Но помежду им сякаш осезаемо във въздуха витаеше гордостта, излъчвана и от двамата.

— За да се озовеш в леглото ми, първо трябва да те поканя.

Очите ѝ бяха тъмни и опасни като морски дълбини. За първи път откакто бе влязла, тя се усмихна. Самата тази усмивка би накарала един мъж да се моли.

— Не е нужна покана. Стига да поискам, ще ми паднеш на колене.

Той рязко отметна глава. Присви очи. Ив бе прекалено близко до истината.

— Щом реша, че е дошло време, времето за теб и мен, няма да падам на колене. — Алекс се приближи. На една шпага разстояние. — А ти ще тръпнеш.

Неговата истина бе не по-малко вярна от нейната.

— Белята е, че си имал работа с голям брой прекалено раболепни жени. — Водена от несъзнателен порив, тя свали от рафта защитна маска и подплатена фехтовална жилетка. — И с твърде малко такива, които биха се осмелили да се държат с теб на равна нога. — Усмивката ѝ беше спокойна и решителна. — Може и да не те надвия, Александър, ала ще се постарая да се изпоттиш за всяка твоя победа. — Взела внезапно решение, Ив си сложи жилетката и шлема. Отиде до пътеката и зае позиция зад линията. — Стига да не те е страх да загубиш от жена.

Той като омагьосан застана на отсрещната страна.

— Ив, тренирам фехтовка от години.

— И имаш сребърен медал на Олимпийските игри — добави тя, усетила, че я обзема все по-силно вълнение. — В такъв случай двубоят обещава да бъде интересен. *En garde!*

Александър стана сериозен. Ив не се шегуваше, нито се перчеше с празни приказки. Той постави обратно шлема на главата си. Двамата се измериха един друг през защитните маски. Размахът му

превъзхождаше нейния поне един път и половина. Знаеха го и той, и тя.

— Какво се надяваш да докажеш по този начин?

Зад маската очите ѝ хвърлиха искри.

— На равна нога, Алекс. Тук и във всичко.

Ив изпъна ръка и срещна върха на шпагата му. Стоманените остриета, студени и тънки, се отразиха в огледалото, застинаха за миг, после се метнаха напред.

Това бе само едно изпробващо начало, когато силата се възпира и всеки проучва стила и уменията на другия, нагажда се към похватите му. Точно тук Ив имаше предимство. Вече го беше виждала да се фехтува — не само сега, а и през изминалите години. По-скоро би си отхапала езика, отколкото да признае, че се бе заела с този вид спорт, защото не можеше да го забрави как изглеждаше с рапира в ръката. По време на всяка тренировка, на всеки двубой, се бе питала дали някога ще кръстоса шпаги с него. Сега този момент бе настъпил и сърцето ѝ биеше забързано.

Но умът ѝ бе трезв. Той предпочиташе да атакува. Значи тя трябваше да се задоволи с отбрана.

Бива си я. Много даже, в еднаква степен с гордост и одобрение мислеше Александър, докато Ив блокираше и парираше ударите му. Той не разгръщаше уменията си в пълната им сила, ала тя очевидно беше достоен и възбуждащ партньор.

Тесните черни джинси го разсейваха с представата за това, което се криеше под тях, и с меката гъвкавост на движенията. Китките ѝ биха тесни, но достатъчно силни и ловки, за да го държат на почетно разстояние. Алекс нападна с бързо влизане напред, шпагите се кръстосаха и проехтяха звънко.

За миг двамата се заковаха на място, достатъчно близо един до друг, за да видят очите си през мрежата. В нейните гореше същата страст, която излъчваха и неговите.

Желанието се бе смесило с вкуса на единоборството. От нея лъхаше горещо и загадъчно ухание, толкова женствено, че желанието започна да го влудява. Искаше я тук и сега. Веднага.

Ив го усети — огъня, страстта, безумието. Бяха в съзвучие с нещо дълбоко в нея. Прииска ѝ се да захвърли шпагата, да смъкне маската и да се покори на това разкъсващо ги желание. Би ли

означавало победа за него и покорно подчинение за нея? Едва ли. Едно тлеещо съмнение обаче я накара да продължи.

Изостави отбранителното повеление и атакува с пълен размах. Хванат неподготвен, той отстъпи крачка назад и в същия момент почувства докосване в рамото. Отпусна шпагата си и призна удара.

— Имала си добър учител.

— Бях добра ученичка.

Смехът му прозвуча искрено и някак свободно, като извика усмивка и върху нейните устни. Много, много рядко ѝ се бе случвало да го види такъв. Алекс вдигна отново шпагата си и я подкани развеселено:

— *En garde, cherie.*

Този път ѝ предостави възможността да изпита всичките му умения. Тя усети промяната и се подсмихна. Не ѝ трябваша отстъпки.

Помещението ехтеше от звънките удари и стърженето на стоманата. Огледалото отразяваше фигурите им, едната бяла, другата черна. Отразяваше равенството в това единоборство.

Веднъж той едва не я обезоръжи. Ив почувства как сърцето ѝ заби в гърлото и се приготви за следващия ход. Нейно предимство бе бързината и тя за малко щеше отново да се промъкне през защитата му, ала Алекс успя да парира, контраатакува и я принуди да заеме отбранителна позиция.

Дишаха запъхтяно. Желанието за победа надделя над всяко друго желание. Един мъж и една жена бяха излезли един срещу друг. Със или без саби. В двубой. Стар като света. Извечен като времето. Възбудата от удара, тръпката на сблъсъка, величието на дързостта.

Шпагите им се срещнаха в удар близо до дръжките. Мярнаха за миг лицата си, остриетата блеснаха и се вкопчиха едно в друго. Стояха, здраво вкопали крака, и никой не отстъпваше.

Тогава Александър неочаквано вдигна ръка и смъкна маската си. Тя издрънча върху пода. Задъхан, с лице лъщящо от пот, и коса, виеща се на влажни тъмни къдрици. Но очите му стъписаха Ив. Той я хвана за китката и насочи острието на шпагата ѝ надолу. Посегна и свали маската ѝ. Пусна я на пода.

Когато обви ръка около кръста ѝ, тя застина, ала не се отдръпна. Без да каже дума, Алекс я привлече към себе си. Телата им се допряха. В очите му блестеше предизвикателство. Нейните дръзко му

отговориха. Той се наведе, а Ив повдигна лице. Както и в схватката преди малко, устните им се срещнаха с еднакъв порив.

Възбудата от единоборството намери своя изход, преливайки от единия към другия. Ив сложи ръка на рамото му, плъзна я нагоре по врата и я спря върху бузата му. Докосна го нежно, после внезапно го захапа по устната. В отговор Алекс я притисна силно. Дълбок звук се изтръгна от гърлото му и се търколи по езика ѝ.

Шпагата се изхлузи от ръката ѝ, която, вече освободена, се плъзна под дрехата му, като търсеше по-голяма близост, търсеше голото му тяло. Топлината му проникваше през ризата и пареше дланта ѝ.

Още, тя искаше още, искаше повече. Да го чувства повече, да го усеща повече. Искаше повече от сърцето му. Но това беше прекалено много.

Отдръпна се от него, от собствените си невъзможни желания.

— Ив.

— Не. — Вдигна ръка и погали лицето му. — Тук няма да има победител, Алекс. А аз не си позволявам загуби.

— Не те моля да губиш, а да приемеш.

— Да приема какво? — Подразнена, тя се извърна. — Че те искам, че съм готова да се поддам на желанието си, дори със съзнанието, че всичко ще свърши там, където започва?

Той усети вътрешната борба, долови напрежението, страха.

— Какво искаш от мен?

Ив затвори очи за миг, после пое дълбоко дъх.

— Ако си готов да го дадеш, нямаше да питаш. Моля те, недей — спря го, когато посегна към нея. — Трябва да остана сама. Трябва да реша.

Остави го бързо, преди да се бе съгласила на всичко.

ОСМА ГЛАВА

Не беше нощ за спане. Едрата кръгла луна светеше в прозорците и хвърляше сребърни отблясъци върху синьо-белите пердета. Беше ги дръпнала почти изцяло, но морският бриз се провираше в тях и ги поклащаше в безшумен танц.

Беше опитала да работи, ала се отказа. Листи и папки, донесени от кабинета ѝ, стояха разпилени в дневната. Трудно можеше да се съсредоточи върху костюми, продажба на билети или изгорели крушки, когато Александър не излизаше от ума ѝ.

Нищо не бе предприел за своята безопасност. Дебок така и остана в затвора, а Александър постоянно беше извън двореца. И сега бе отишъл на прием. Да се излага на показ, напълно незащитен, беше според нея глупост. Ив прокара нервно ръка през косата си, безразборно спускаща се по раменете ѝ върху късия копринен халат.

В момента навярно седеше и си приказваше на чашка кафе или коняк, докато тя обикаляше стаите след безуспешния опит да хапне на вечеря каквото и да било. Беше излязъл въпреки опасността. Въпреки всичко.

Дали страстната им, завладяваща целувка го бе хвърлила в същия смут, както и нея? Може би грешеше, може би дълбоко се заблуждаваше, като мислеше, че и в него бушуваха същите чувства. Защото как би могъл в такъв случай, дори при неговата невъзмутимост, да изтърпи една безкрайно дълга официална вечеря?

Но какво ѝ ставаше? Отегчена от самата себе си, Ив разтърка уморено очи. Беше се ядосала, защото мислеше, че той я желае само заради съперничеството си с Бенет, разбесня се, щом разбра, че страни от нея, защото бе смятал, че спи с брат му. После пък се тръшна, че Алекс продължаваше да я желае, след като нещата се бяха изяснили. А сега страдаше, че може би не я желае така силно, както тя си бе представяла.

Какво искаше в крайна сметка? Веднъж решава, че иска него, в следващия момент започва да се колебае, съзнавайки, че от това нищо

няма да излезе, че между тях не може да има нещо сериозно и истинско. Личност като Александър бе длъжен да се ожени, и то да се ожени подходящо. Длъжен бе да създаде наследници. Кралски наследници. Дори да я желаше, дори да изпитваше някакви чувства към нея, той трябваше да си търси партия сред европейската аристокрация.

Удивена, че разсъжденията ѝ бяха поели в тази посока, Ив тръсна глава. Откога взе да мисли за нещо повече извън краткотрайния момент на една авантюра? За нещо, което да има бъдеще?

По принцип мъжете за нея не бяха загадка. Разбираше кога една жена ги привлича, кога я желаят или им е нужно забавление за нощ-две. Умееше да се справя с тях. Защо тогава Александър ѝ беше толкова непонятен? Всички часове, всички дни наред, прекарани в опит да намери отговорите, да го разбере и открие ключ към него, се оказаха едно пътуване към самата нея.

Беше влюбена. Опасенията, дори страхът и постоянните съмнения не можеха да намалят силата на чувството.

А тя наистина се страхуваше. По-голямата част от живота си бе прекарала под крилото на прекалено снизходителен баща и грижовна сестра, които ѝ угаждаха, направо я глезеха. Решението, взето само преди броени години, да поеме по самостоятелен път, беше резултат колкото на приумица, толкова и на любопитство. То не криеше никаква реална опасност. Ако се провалеше, винаги насреща ѝ бе семейството и семейното богатство.

Дори да пропилееше полагаемото ѝ се наследство, едва ли щяха да я оставят на улицата.

Вярно, веднъж започнала, Ив и не помисли да прибегва до помощта на семейството за смекчаване на евентуални удари и несполуки, които можеха да я сполетят. Театралната труппа се превърна в център на живота ѝ, в неин личен успех или провал.

Тя обаче успя, постигна нещо благодарение на собствения си труд и качества. Ала това, както и придобитата увереност в себе си, не заличи съзнанието, че рискът все пак е бил нищожен.

В случая с Александър нямаше какво да омекоти падането ѝ, ако се препънеше. То би било едно гмуркане в неизвестното надолу с главата. Не, един скок със завързани очи от опасна височина. Риск, колкото плащещ, толкова и пълен с изкушение да бъде поет.

Да прекрачи ръба на бездната, разчитайки, че ще оцелее, бе глупаво. Но нещо ѝ подсказваше, че да бъде предпазлива и да не направи нито крачка, бе дважд по-глупаво.

Разкъсвана между здравия разум и чувствата, Ив седна до прозореца и подложи лице на свежия и прохладен морския въздух.

Не знаеше дали ще изкара още една нощ така. Без риза и обувки Александър крачеше из спалнята в усилие да приведе в ред чувствата си, които го бяха преследвали по време на досадно продължителната и скучна вечеря.

В покоите му цареше тишина и комфорт. Обзавеждането беше в зелено и слонова кост, създаващи усещане за прохлада в горещините. По стените висяха предимно пейзажи — на брега и морето. Спокойно лазурно море в спалнята, където най-често се усамотяваше, когато искаше да мисли. В дневната цветовете бяха по-наситени, в по-живи оттенъци. Именно тук по-често, отколкото в кабинета или някоя от гостните в двореца, той обичаше да поседи с приятели. Място имаше достатъчно, било за дружеска вечеря, било за игра на карти.

Александър пъкна свитите си юмруци в джобовете.

Не, съвсем не бе сигурен, че ще изтърпи това още една нощ.

Тя се намираще само през няколко стаи, дяляха ги десетина стени, които вече за кой ли път си представяше и минаваше мислено. Вече си бе легнала. Положително бе заспала, след като часовниците в двореца скоро щяха да ударят дванадесет.

Бе полунощ и Ив спеше. А той я желаше. До болка. Никакви навици, никакви жертви, никаква самодисциплина не го бяха подготвили за тази тъпа, нестихваща болка, която Ив му причиняваше.

Дали самата тя я изпитваше? Надяваше се да бе така, та страданията да не бяха само негови. Искаше и Ив да усети същата болка. А едновременно искаше да я предпази от всички злини. Тази нощ обаче, боже господи, тази нощ Алекс само я желаше.

Това желание, расло с годините, сега беше станало остро и нетърпимо. Често се бе залъгвал, че ще изчезне. Понякога дори си вярваше. Случвало се бе с месеци да не я види, ала и тогава се будеше призори с образа ѝ, загнезден някъде в подсъзнанието. Успяваше да се пребори, да го изтика още по-назад, да притъпи копнежа, който

изглеждаше толкова неясен на фона на задълженията му, запълващи една почти изнурителна дневна програма.

Но когато тя бе тук, когато можеше да протегне ръка и да я докосне, желанието вече не бе смътно и той нямаше сили да се бори с него и да го превъзмогне.

Сега, след като я бе докосвал, усещал, след като го измъчваха картини на собственото му въображение, трябваше ли да се отказва, да си забранява останалото?

Как обаче да отиде при нея, когато бе в състояние да ѝ предложи или един изпълнен с увъртания живот, или живот на саможертва. Ако бе негова любовница, не можеше да я представя публично за нещо повече, освен като приятел на семейството. А като негова жена...

Александър притисна с пръсти очите си. Как да ѝ предложи да се омъжи за него? Той бе неразривно свързан със страната си, със своя дълг. И така щеше да е винаги, независимо каква съпруга щеше да си избере. Нима Ив с нейния силен характер и независим нрав щеше да приеме ограниченията, налагани от титлата му? Това означаваше да ѝ предложи да се откаже от страната си, личния си живот, кариерата си. Трябваше да поиска от нея да се подчини на правилата, по които Алекс се ръководеше от рождение и чието спазване далеч не бе безболезнено. Как би могъл да очаква от нея същата любов към Кордина, същото чувство на гордост? И изобщо, как би могъл да иска целия ѝ живот?

Можеше обаче да поиска една нощ. Само една.

Ако му я дадеше, това можеше и да е достатъчно.

Той се загледа през прозореца. Виждаше същата градина, същото море, същото небе, както и тя. Щеше да получи тази единствена нощ, а после все някак щеше да понесе безкрайността на останалите.

Алекс не почука. Неговата надменна самоувереност. Вратата се отвори безшумно, ала Ив го усети още преди да го бе видяла. Силата на неговото присъствие.

Тя не помръдна. Нейната неизменна гордост. Остана седнала до прозореца, само леко изви глава от звездната нощ към него. Докато съзерцаваше небето, незнайно как беше добила увереността, че той ще дойде. И че това, срещу което се бе съпротивлявала, което бе отхвърляла и желала, щеше да се случи тази нощ. Знаеше го, очакваше го, беше се примирила.

Стояха безмълвни в двата края на стаята, а въздухът в нея като да не бе безпльтен, а тежък и твърд.

— Няма да стана и да се поклоня — обади се Ив с учудващо хладнокръвен глас.

Алекс повдигна вежда — развеселено или удивено, тя така и не разбра.

— А аз няма да падна на колене.

По гърба ѝ полазиха тръпки, но външно остана безстрастна. Сплете ръце в скута си.

— На равна нога?

Стомахът му бе свит на възел от потисканото желание, но го обзе някаква странна приповдигнатост.

— На равна.

Ив впери поглед в неподвижно лежащите си ръце, после вдигна очи. Той стоеше изпънат, почти скован, ала от очите му струеше всичко друго, освен отчужденост. Познаваше го, но още колко много ѝ оставеше тепърва да проумее.

— Преди смятах, че ме искаш, само защото мислиш, че с Бенет сме любовници.

— Преди се презирах за това, че те искам, мислейки, че с Бенет сте любовници.

Кроткият му, спокоен тон я накара да замълчи. Да, Алекс се бе упреквал, бе се мразил, бе страдал. Била е глупачка да не го разбере.

— А сега?

— Да речем, че ми олекна, ала това е без значение. Нараненото достойнство трудно изпитва облекчение.

Гордост. Чест. Достойнството. За него те бяха толкова жизненоважни, както и кръвта, течаща във вените. Тя имаше властта да ги изложи на риск. Но любовта ѝ нямаше да позволи. По-скоро щеше да бди това да не се случи. Ив стана. Въпреки все тъй сплетените ѝ отпред ръце, тя ни най-малко нямаше смирен вид.

— Не звучи като ласкателство.

— Защото не е предназначено да бъде. Бих могъл да кажа, че си красива. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ. — За мен си красива от която и да било друга. Да кажа, че образът ти ме дебне нощем и преследва денем, че от копнеж по теб се чувствам кух и празен. И няма да е ласкателство.

С всяка дума сърцето ѝ биеше все по-силно, докато започна да отеква в ушите. С усилие остана на място, когато то я тласкаше напред, подтикваше я да отвори обятия, да предложи всичко. На равна нога, напомни си сама. Достойнство и за двамата. За любов не се говореше.

— Навярно е по-добре да не казваш нищо — успя Ив да се усмихне криво-ляво. Дори вдигна глава и го погледна в очите. — Освен защо дойде.

— Нужна си ми. Имам нужда от теб. Искам те.

Думите я разтърсиха не по-малко от самия него. В настъпилата тишина те сякаш набъбнаха и запълниха пространството помежду им. Той видя как в очите ѝ се менят удивление, нежност, съгласие. Луната я обливаше със сияние през прозореца и я правеше да изглежда някак нереална, далечна и недостижима като звездите... И тогава тя протегна ръка...

Пръстите им се докоснаха, замряха за миг, преплетоха се. Времето на думите беше отминало.

С приковани в него очи Ив поднесе сплетените им ръце към устните си. Тишина.

Без да откъсва поглед от нея, Алекс на свой ред притисна устни към дланта ѝ. Никакви думи.

Тя леко прокара пръсти по лицето му, докосвайки с трепет това, което никога не бе мислила, че има право да докосва. Кожата му гореше въпреки прохладния бриз, играещ в пердетата. Не бе нужно да казват нищо.

Той плъзна ръка по бузата ѝ, разтвори пръсти и ги зарови в косата ѝ, бавно, без да бърза, така както Ив някога си бе мечтала. Часовникът удари полунощ.

Не думи, а чувства, тайно и дълго подхранвани, сега разцъфваха в първите секунди на новия ден. Желания, отричани и отхвърляни, сега се срещаха с взаимност в призрачната лунна светлина.

За много неща Алекс нямаше да попита, други тя не би признала. Така те се съединиха без въпроси и отговори, само със своите чувства, на каквото бяха способни най-смелите възлюблени.

Ив разтвори ръце. Той повдигна глава. Прегърна я. Устните му се сведоха. С притиснати едно в друго тела те си размениха първата целувка в началото на новия ден.

Нежна, безкрайно нежна, макар да усещаха глухия тътен, мощно налитащата вълна на възбудата. Сега изпитваха нещо повече от желание — завършека на нещо, започнало преди много време. Тази нощ. Най-последно.

Въздухът натежа от сладостния трепет на нейната въздишка, която пусна на воля желанието. Целувката се изпълни с вълнуващото очакване, което преливаше от двамата. Устните му лекичко потъркаха нейните. Не закачливо, а в обещание за наслади, които предстояха, за желаниа, които щяха да се сбъднат. Тя потръпна в ръцете му, както веднъж ѝ бе казал, ала Алекс не почувства победно ликуване, а само благодарност, че силата на нейното желание бе не по-малка от неговото.

Бавно прокара ръце по раменете ѝ, по гърба, като изпитваше сладкото терзание да си представя какво се крие под тънката коприна. Колко пъти само си го бе представял. Когато отметна дрехата и я остави да прошумоли в краката ѝ, откри, че въображението му бе било далеч от истината. Ив стоеше пред него гола, обгърната като с плащ от лунна светлина.

Поетът би намерил думи. Музикантът би излял струпаната в душата му мелодия. Той беше само принц, който никога не се бе смятал за нещо повече от обикновен смъртен, особено сега, с обляното в сребристите лъчи видение пред себе си.

Тя нямаше нужда от стих или песен. Това, което виждаше в очите му, ѝ стигаше. Алекс не ѝ нашепваше красиви думи, мелодични рими, но за какво ѝ бяха, когато само един негов поглед говореше много повече. Усмивната, Ив пристъпи в обятията му и притисна устни там, където биеше сърцето му.

Биеше бързо и мощно. За миг тя стисна очи, сякаш за да улови ритъма, да го поеме в себе си. Кожата му бе бронзова на фона на нейното тяло с цвят на слонова кост. Омагьосана от контраста, Ив го докосна с върха на пръстите си, после разпери длан върху гърдите му. От този допир го пронизаха хиляди стрели. Остриетата на неудържимо напирещото желание. Тя вдигна ръце и ги обви около врата му.

Плът до плът, устни до устни. Езикът ѝ се забави върху неговите, после се плъзна навътре към по-потайно и вълнуващо усещане.

Още! Отново я разкъсваше жаждата за още. Откри опипом копчетата на панталона и усети със задоволство как коремът му

потръпна от докосването. Времето увисна неподвижно, след това запрепуска. Той стоеше гол като нея.

Ив, също мечтала за този миг, разбра колко бледи са били мечтите.

Алекс я вдигна на ръце, а тя го прегърна през врата и притисна лице върху гърдите му. През прозореца се промъкваше соленият морски бриз.

Чаршафите прошумоляха под телата им. Той зарови лице в косите ѝ, остави уханието им да попие в него, да стопи сетните ледени късчета на самообладанието му. Ив се долепи до него покорно, пламенно, всеотдайно.

Докосване и сладостна тръпка. Въздишка на очакване. Бавно, търпеливо, с наслада те се откриваха един друг.

Податлива мекота, възбуждаща твърдост. Тя бе тъй благоуханна. Тялото ѝ представляваше градина на удоволствията за всичките му сетива. Ако прокараше език по него, щеше да вкуси едновременно страст и нежност.

Как досега е била сляпа за неговата чувствителност, нежност, доброта? И пак го беше обичала, ала сега, откривайки всичко това, чувството ѝ стана толкова дълбоко и всеобхватно, на каквото и не подозираше, че бе способна. Алекс притежаваше търпение, каквото никога не бе забелязвала, нежност, за каквато не бе и бленувала. Даваше ѝ всичко, без Ив да го иска. Даряваше я с любовни ласки, каквито тя изобщо не си бе помисляла да жадува.

Този миг нямаше да трае вечно. Знаеше, съзнаваше го. Щеше да дойде ред на необуздани желания, невъздържана страст и безразсъдство. Ив щеше да ги приеме, когато настъпеше моментът. Но сега, този път, този първи път той сякаш разбираше, че тя се нуждае от нежност. И което бе по-важно, Алекс изглежда искаше и имаше нужда от същото.

Ръцете ѝ галеха. Устните му милваха. И двамата доказваха един на друг, че бяха способни да ценят и да бъдат ценени. Дори когато дъхът им се преплете, задавен и пресеклив, те не забързаха, не се устремиха припряно към края. Дълго... По-дълго...

Щом се сляха в едно, движенията им не бяха трескави. Не се хвърлиха като изнемощели от жажда в бистър поток. Бяха чакали да

утолят тази жажда седем години. Заедно се потопиха в живителната влага, която ги обгърна спокойно и неизбежно като слънчев изгрев.

Луната още светеше. Пердетата все така се поклащаха. Явно светът бе решил да продължи такъв, какъвто бе, макар всичко вече да бе различно.

Завивките, неотгърнати и ненужни, бяха избутани в края на леглото. Нея и него ги сгръваше топлината на другия.

Ив лежеше с глава върху рамото му — място, сякаш запазено само за нея. Място, за което не бе и мислила, че може да претендира. Долавяше все още бързите удари на сърцето му. Той я беше придърпал плътно до себе си, а между тях се беше настанил мир и покой, каквито преди не съществуваха.

Дали бяха породени от любовта, или от това, че се бяха любили? Тя не знаеше отговора, ала това едва ли имаше значение. Важното бе, че бяха заедно.

— Седем години... — Ив въздъхна дълбоко и наруши тишината. — Седем години бях бленувала за това.

Алекс остана да лежи неподвижно, докато думите се разтвориха в мрака. После прокара пръсти по лицето ѝ, хвана я за брадичката и го обърна към себе си. Предпазливата недоверчивост в очите му я накара да се усмихне.

— През цялото време? От самото начало? — попита я.

— Беше облечен в офицерска униформа, а залата пълна с красиви жени и ослепителни мъже, също като насън. Но аз виждах само теб. — Тя не се срамуваше от признанието си, нито съжаляваше, че не му го бе казвала досега. Бяха имали нужда от изминалите години. — Навред имаше цветя. Въздухът ухаеше на пролет. И всичко обляно в блясък и светлина. Сребърни подноси, вино в кристални чаши, цигулки. Ти носеше сабя отстрани на колана. Така страшно ми се искаше да ме поканиш на танц. Да ме забележиш.

— Забелязах те — каза той тихо и я целуна по слепоочието.

— Сега, като се сещам, наистина ми хвърли намръщен поглед веднъж — усмихна се Ив и се понамести върху гърдите му. — Танцуваше валс с една възхитителна стройна блондинка. Веднага я намразих.

Алекс се усмихна и я погали по бузата. Какво невероятно усещане бе да си отпуснат, спокоен, да си просто човек.

— Дори не си спомням коя е била.

— Аз си спомням. Беше...

— Но затова пък помня червената ти рокля с гол гръб. Носеше и красива гривна тук. — Той допря устни до китката ѝ. — От масивно злато и рубини. С яд си представях, че ти е подарък от някой възлюблен.

— От баща ми — отрони тя, поразена, че Алекс ѝ бе обърнал внимание, че дори с нещо го бе накарала да се развълнува. — В знак на благодарност и облекчение, когато завърших училище. — Ив отметна коса назад и се засмя. — Значи си спомняш? И наистина си ме забелязал?

Той вече не изпитваше тежкото чувство на стаени съмнения, на сдържани и несподелени желания. Изчезнало беше и неясното чувство за вина, като бе оставило място единствено на удовлетворението. На кроткото задоволство. От себе си, от нея.

— Да, и от този момент нататък никога не си ми излизала от ума.

Надяваше се да е истина. Ала съвсем безразсъдно дори не я беше грижа дали бе истина, или не.

— Но така и не ме покани на танц.

Алекс си играеше с къдрица от косата ѝ.

— Знаех, че ако те докосна, това ще погуби разсъдък ми. Видях те да напускаш балната зала заедно с Бенет.

— Ревнувал си? — прехапа тя устни в опит да сподави усмивката си.

— Ревнувал е твърде слабо казано. — Той плъзна ръка надолу по гръба ѝ. — Бях разкъсван, изяждан жив от ревност.

Ив се разсмя с пълно гърло.

— О, Алекс, толкова се радвам! Сигурно е пълна глупост, ала много се радвам.

— Тогава едва не тръгнах след вас — добави той като на себе си и лицето му доби затворен израз. — Казах си, че постъпвам идиотски, но ако бях излязъл...

— Не — сложи тя ръка върху устните му. — Нямах как да знаеш какво ще се случи.

Алекс целуна пръстите ѝ.

— Видях те да се връщаш сама, бледа и трепереща. Единственото, което ми мина през ум, бе, че Бенет те е разстроил.

Приблжих се точно когато казваше на Рийв и на баща ми какво е станало на терасата. Беше бяла като платно, цялата се тресеше, ала дойде с нас обратно там.

— Когато се върнахме и видях Бенет да лежи облян в кръв... Реших, че е мъртъв. — Ив притвори за миг очи. — Не можех да разсъждавам, само си повтарях, че не е справедливо, че не е честно. Та той беше тъй жизнен. — Съвсем ясно виждаше картината дори със затворени очи. — Толкова отдавна беше, но нищичко не съм забравила. Когато Джанет Смидърс и Лубе бяха арестувани, се успокоих, че всичко е свършило и повече няма опасност за никой. А ето че сега...

— За никой няма опасност.

— Не е вярно — вдигна тя глава от гърдите му. — Алекс, не ме дръж настрана от всичко това. Нали се обади на мен. Чрез мен предадох предупреждението. Преди седем години присъствах и видях какво е в състояние да направи Дебок от затворническата си килия. Сега пак съм тук.

— Не ти е работа да се притесняваш относно Дебок.

— Държиш се с мен като с дете, както навярно смяташ, че трябва да се отнасяш към една жена.

Той не успя да скрие усмивката си.

— Как можеш да ме обвиняваш в подобно нещо, при положение, че имам сестра като Габриела? От малък съм учен да не очаквам една жена да е във възторг от подобно отношение. Просто исках да кажа, че нищо не можеш да направиш в случая с Дебок и е излишно да се безпокоиш. — Алекс плъзна палец по лицето ѝ. — Ако това ще те успокои, мога да те осведомя, че Рийв работи по въпроса и търси решение.

— Не ме успокоява. Всеки път, щом излезеш от двореца по някаква работа, изтръпвам от страх.

— Скъпа моя, нали не смяташ, че мога да стоя в двореца, докато Дебок е жив? — Забелязал тревогата ѝ, той говореше спокойно. Ала по-добре беше Ив да е наясно, и то преди да предприемат следващата стъпка. — А и не си мисли, че всичко ще свърши преди това. Докато е жив, той ще търси отмъщение. Нали именно в Кордина беше тикнат в затвора.

— Тогава защо не го прехвърлите другаде?

— Не е толкова просто. Дебок знае колко дълго и упорито баща ми действаше, за да го вкара зад решетките.

— Но нали Рийв каза, че е благодарение на Интерпол?

— Вярно, ала без намесата на баща ми, без информацията, събрана от нашите органи за сигурност, Дебок още можеше да е на свобода. Моят живот и този на семейството ми не може да се ръководи от страха, какво някой си би могъл да направи.

Нейният обаче можеше. Тя отново се прилепи до него.

— Не бих го преживяла, ако нещо се случи с теб.

— Ами тогава просто ми повярвай, че ще имам грижата да не се случи. Шери, къде си се научила да се фехтуваш?

Опитваше се да ѝ отвлече вниманието. И беше прав. Тази нощ бе тяхна. Защо да позволят на Дебок да им я развали? Да успее да се намеси дори в това?

— В Хюстън.

— В Хюстън има майстори по фехтовка?

Досмеша я.

— Дори и в Америка има място за изтънчени спортове. Да не би да се притесняваш, че те победих?

— Не си ме победила. Не завършихме срещата.

— Но аз нанесох единствения удар. Ако това обаче ще накърни самолюбието ти, няма да кажа на никой.

— Ще се погрижа да довършим започнатото — претърколи я по гръб Алекс.

— Искрено се надявам.

Будилникът задрънча пискливо. Сънена, Ив потърси пипнешком бутона. Удари го силно и за малко да прекатури часовника от шкафчето. Днес можеше и да закъснее, помисли си. Една-единствена сутрин могат да започнат и без нея. Обърна се, за да се сгуши в ръцете на Александър.

Леглото беше празно. Нямаше го.

Все още замаяна, тя отметна косата от лицето си и седна. Завивката беше придърпана върху ѝ, ала чаршафът беше студен. Бризът все така полюляваше краищата на пердето, все така миришеше на море, по през прозореца вече надничаше слънцето.

Стаята също беше празна. Халатът ѝ беше вдигнат от земята и сложен в края на леглото. Леглото, което двамата бяха делили. Всички следи, че е бил тук, бяха изчезнали. Той самият също.

Без нито една дума. Дори не бе усетила кога си бе тръгнал. Ала какво значение имаше кога? Ив се надигна, взе халата си, облече го, и докато връзваше колана, се приближи до отворения прозорец.

Лодките вече бяха излезли на вода, отправили се за днешния улов. Великолепната бяла яхта стоеше на котва, но върху палубата не се забелязваше никой. Плажът бе пуст, с изключение на чайките. Долу градинарят поливаше. Долитащото монотонно подсвиркване беше умълчало птиците. Трио жълти пеперуди се стрелнаха нагоре в бягство от водните струи, после кацнаха върху вече полетите храсти. Мокрите листа блестяха на слънцето, през прозореца нахлуваше смесеното ухание на различни цветя.

Във владение навлизаше денят. Нощта бе свършила.

Не можеше да съжاليا. В душата ѝ нямаше място за разкаяние. Това, което се случи между тях с Александър, беше вълшебство, един сбъднат сън. Беше открила у него нежност, ласкавост, внимание. Блаженството още се разливаше в тялото ѝ. Макар и за кратко, той я бе държал в обятията си като най-скъпото нещо на света. Сега, с настъпването на деня идваха и задълженията, които и двамата не можеха да пренебрегнат.

Алекс никога не би ги пренебрегнал, нито заради нея, нито заради Дебок или когото и да било. Колкото и да се притесняваше за него, той щеше да прави онова, което му диктуваше дългът. Как да го упреква за това, което бе неговата същност, щом го обичаше?

Ала, господи, как ѝ се искаше да е сега с нея, да посрещат заедно деня.

Обърнала гръб на изгрева, тя се приготви да посрещне собствения си ден.

ДЕВЕТА ГЛАВА

От подвижната платформа Ив имаше птичи поглед над сцената. Репетицията продължаваше вече шести час, а досега само на два пъти бяха избухвали дрязги. Очевидно духовете се бяха поукротили след общата сбирка, свикана предния ден. И макар нещата изглежда да бяха потръгнали сравнително гладко, тя не спираше да си води бележки в тефтера, който неотлъчно стоеше в ръцете ѝ.

Права е била по отношение на състава, мислеше доволно, като наблюдаваше Ръс и Линда в една от сцените с Брик и Маги. Имаше искра, чувственост. Когато двамата се появяваха, температурата се покачваше с десет градуса. Линда играеше Маги Котката със страст и вдъхновение, всеотдайно и завладяващо. Брик на Ръс беше точно колкото трябваше сдържан, без да е равнодушен или студен, желанията и вълненията му прозираха под повърхността.

Представляваха един постоянен контраст на втората водеща двойка, без съперничеството да е така явно и очебийно, както обикновено ставаше. Не можеше да не е доволна от себе си, особено след като се очертаваше разходите да са под планираните.

Режисьорът върна сцената за преиграване и Линда повтори същите реплики за пети път в течение на час. И тя, и Ръс за сетен път се движеха, заставаха, говореха едно и също. Какво търпение се иска от актьорите, помисли Ив, като се чудеше как си е представяла да стане актриса. Не, тук ѝ беше мястото — да организира, да надзирава.

Само че... Тя потупа устни с върха на молива. Нещо с декорите не ѝ се виждаше наред. Да, сети се, прекалено бяха нови, прекалено изрядни. Присви очи и се опита да ги види по свой начин. Трябваше да са малко по-вехти и износени, да си личи, че бяха нещо ползвано, а не да блестят с прясно нанесената боя. Освен това бе нужно да има някакъв фокус, нещо, което да бие на очи и същевременно да подчертава останалото, продължи Ив мислено с нарастващ ентузиазъм. Ваза, да речем, голяма и ярка. Пълна с цветя, така че Старата да има с какво да се занимава, докато се прави, че не забелязва

как семейството се разпада. Взе да пише припряно в бележника, когато чу, че режисьорът обявява почивка. Провря се през въжетата и заслиза по витите стъпала, водещи на сцената.

— Пийт — хвана тя реквизитора, тъкмо когато се канеше да запали цигара. — Искам някои промени.

— О-ох, госпожице Хамилтън.

— Нищо особено — увери го Ив и сложи ръка на рамото му. — Нужно е само малко да бъдат посъстарени нещата.

Пийт беше дребен човек, едва ли по-висок от нея. Отвърна очи от настойчивия ѝ поглед и се почеса по брадата.

— Колко състарени?

— С десет години? — усмихна се тя въпросително, вместо направо да му нареди. — Виж, хората са живели там, нали така? Не са си купили цялата тази покъщнина предния ден. Струва ми се, че ако диванът е избелял и поизтърган...

Дълга мъчителна въздишка.

— Искате от мен да изтъркам дивана.

— Мебелите избеляват и се протъркват, Пийт. Това е неизбежен житейски факт. Мисля, че ако свалиш тапицерията и я дадеш да се изпере пет-шест пъти, ще свърши работа. И направи бронза на картините матов. Да не блестят като чисто нови. Не искам мебелите да се драскат и похабяват, но... Покривчици! — озари я вдъхновение и Ив пак захвана да пише бързо. — Нужни са ни покривчици.

— Аз ли трябва да ги намеря?

— Не беше ли споменал, че едно време си се ровил в захвърлените неща, когато си бил в сферата на обслужването? — рече тя мимоходом.

— Много обобщавате — промърмори той. — Добре, търган диван, матов бронз на картините, покривчици. Друго?

— Ваза. — Ив обходи с присвити очи обстановката. Трябваше да е на подходящо място, не в средата на сцената, не и много навътре, а...

— Ето тук — посочи масата в съседство с люлеещия се стол. — Голяма, с някакви орнаменти или рисунки. Да не е прекалено изящна. Нека да е червена, да изпъква като фар.

Пийт пак се почеса по брадата.

— Вие сте *шефът*.

— Имай ми доверие.

— А имаме ли друг избор, госпожице Хамилтън? Всички ние?
Тя дори не мигна.

— За вазата не давай повече от тридесет. Не търсим антики.
Той беше очаквал този момент.

— Искате евтино, ще получите евтино.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Колкото до спалнята, мисля, че не е зле да има някакви дрънкулки, прости бижута или нещо подобно, отдавайки дължимото на суетността на Котката.

— Вече имаме всякакви шишенца и кутийки с пудра и мазила.

— Значи остават бижутата. Ако в гардеробната нямат нищо подходящо, ще трябва да намерим. Защо не говориш с Етел? Ще си бъда в кабинета следващите двацетина минути.

— Госпожице Хамилтън?

Ив се обърна.

— Да?

— Не че ми е драго да ми се отваря допълнителна работа — подхвана той, като отново извади цигарата. Въртеше я между пръстите си, докато тя го чакаше да продължи. — Въпросът е, че вие наистина имате усет... Към сцената, искам да кажа.

— Признателна съм ти за мнението, Пийт.

— Ще имате покривчиците. — Той драсна клечка кибрит. — Ама ще пратя някоя от жените.

— Винаги съм се възхищавала от мъж, който дава на жените свобода на действие.

Ив сподави усмивката си, докато не се отдалечи. Така и не проумяваше какво прави човек като Пийт в театъра. Струваше й се, че повече би бил на мястото си, ако например отглеждаше добитък. Но ето го тук, бдящ над инвентара си като над съкровище и сведущ за театралното минало на всеки един от екипа. Нито за миг не се съмняваше, че до двадесет и четири часа всичко, което бе поръчала, щеше да бъде изпълнено.

Още с влизането си в кабинета извади фибите от косата си. Носеше я вдигната за удобство и да не й държи топло, ала от тежестта бе започнала да я скубе. Пусна я свободно и сложи фибите в джоба. Следващото бе да се отправи към кафемашината. Включи я и понеже трябваше да се обади на пет-шест места, откачи лявата си обица и я пхна при фибите. Преди да хване слушалката, телефонът иззвъня.

— Ало?

— Кралското семейство допусна грешка.

Позна гласа. Ръката ѝ, все още в джоба, се сви в юмрук.

— Кралското семейство не се поддава на заплахи. — Разговорът се записваше. Знаеше го и след първоначалната уплаха си спомни, че трябва да задържи обаждания се колкото бе възможно по-дълго. — Предайте на своя шеф, че ще си излежи присъдата в затвора.

— Справедливостта ще възтържествува. Кралското семейство и всички негови приближени ще си платят.

— Казах ви и преди, само страхливците се обаждат анонимно, трудно е да се боиш от страхливец.

Но тя се страхуваше.

— Веднъж вече се намесихте и седемте ви години на спокойствие вече са към края си.

— Аз също не се влияя от заплахи. — Ала дланите ѝ бяха овлажнели.

— Няма да открият бомбата, мадмоазел. Може би няма да открият и вас. — Телефонът замлъкна, а Ив продължаваше да го гледа втренчено. Бомба ли? Бомба имаше в Париж. Ръцете ѝ трепереха, когато постави слушалката обратно. Не, той имаше предвид друга бомба. Тук, днес. Александър!

Беше вече с ръка върху дръжката на вратата, когато осъзна пълния смисъл на казаното.

„Седемте ви години на спокойствие вече са към края си. Може би няма да открият и вас.“

Театърът. Бомбата бе тук, в театъра. Със сърце в гърлото Ив изскочи навън и се затича. Видя първо Дорийн, която показваше новата си гривна на две други актриси от трупата.

— Искам веднага да напуснете театъра, връщайте се в хотела, всички.

— Но почивката почти свърши и...

— Край на репетицията. Напускате театъра и се връщате в хотела. Веднага!

Знаеше, че само споменаването за бомба ще предизвика паника, затова не ѝ оставаше друго, освен да раздава заповеди. После се натъкна на помощник-режисьора.

— Гари — спря го, като се стараеше да запази самообладание. — Искам да опразниш театъра — актьори, техници, сценични работници. До един. Изкарай всички навън и ги върни в хотела.

— Но, Ив...

— Тръгвай.

Мина край него и се качи на сцената.

— Изникнаха непредвидени обстоятелства. — Тя повиши глас и той прокълтя в залата. — Всички трябва незабавно да напуснат театъра. Върнете се в хотела и чакайте там, който е с костюм да тръгва както е, и веднага. — Погледна часовника си. За кога ли бе нагласена? Щеше ли да чуе експлозията? — След две минути искам театърът да е празен.

Ив се ползваше с авторитет. Макар и с мърморене, не и без въпроси, хората започнаха да се разотиват. Самата тя се отправи към складовите помещения, гардероба, гримьорните, навсякъде, където някой можеше да е отишъл преди съобщението ѝ. Завари Пийт да прибира безценния си инвентар.

— Казах вън! — хвана го тя за ризата и го помъкна към вратата. — Оставяй всичко!

— Нося отговорност за тези неща. Няма тук някой, дето малко го е грижа...

— До десет секунди да си навън или си уволнен.

Това му затвори устата. Ив Хамилтън не си пилееше думите на вятъра. Вирна глава и наум му дойдоха десетина различни отговора, ала благоразумно премълча и тръгна надолу по коридора.

— Ако нещо изчезне, вие ще се оправяте — измърмори.

Да се надяваме, че изобщо нещо ще остане, каза си тя.

И се отправи по-нататък. Отваряше наред вратите, които глухо прокълтяваха, когато ги хлопваше след себе си. Завари един от артистите да дреме в гримьорната и го изхвърли за секунда. Беше бос и сънен, но Ив го изтика в коридора, като му сочеше безпрекословно изхода от сградата.

Готово. Всички бяха навън. Трябваше да са навън. Струваше ѝ се, че чува тиктакането на часовниковия механизъм в главата си. Колко оставаше? Можеше времето вече да е изтекло. Трябваше обаче да е сигурна, че не бе останал никой. Канеше се да се качи и провери на втория етаж, когато някой сложи ръка на рамото ѝ.

Ахна и макар коленете ѝ да омекнаха, се извъртя бързо в отбранителна стойка.

— Чакай, чакай — протегна напред ръце Ръс. — Само се опитвам да разбера какво става.

— Ти какво правиш тук? — викна тя ядосано и отпусна ръце, ала те останаха свити в юмруци. — Казах всички да напуснат.

— Зная. Тъкмо се връщах от почивката, а другите излизаха. Никой не знаеше защо. Какво става, Ив? Пожар ли има, какво?

— Просто отивай в хотела и стой там.

— Слушай, каква е тая работа? Ако по този начин изразяваш неодобрението си от днешната репетиция...

— Да не мислиш, че се правя на интересна! — повиши тя глас, загубила остатъците от самообладанието си. По слепоочията ѝ бяха избили капки пот, тънка ледена струя се стичаше по гърба ѝ. — Получих предупреждение за бомба. Ясно ли ти е? Мисля, че в театъра има поставена бомба.

Той застина за миг на място, после се втурна след нея по стълбите.

— Бомба? Бомба в театъра? Какво тогава правиш, по дяволите? Давай да се махаме!

— Трябва да се уверя, че няма никой.

Ив се откачи от ръката му и взе на бегом последните стъпала.

— Ив, за бога! — Гласът му се пречупи. Хукна да я настигне. — Няма никой. Хайде да се махаме оттук, да се обадим в полицията, на пожарната. На който и да е.

— Ще се обадим — веднага щом се убедя, че всички са излезли.

След като провери всяка стая поотделно и вика, докато прегракна, тя най-после остана доволна. Страхът започна да си пробива път и да надделява. Със свито гърло стисна Ръс за ръката и пак побягна по стълбите, този път надолу. Бяха почти до външната врата, когато прокънтя експлозия.

— Радвам се, че имавте възможността да дойдете и да се срещнем, господин Труше.

— Винаги на ваше разположение, Ваше Височество. — Труше седна на предложението му от Александър стол, като прилежно постави

куфарчето си на коленете. — За мен беше удоволствие да ви видя у Кабо миналата вечер, но както вие отбелязахте, подобни срещи невинаги са подходящи за делови разговор.

— А доколкото проектозаконът за здравеопазването е, така да се каже, любимият ми проект, то предпочитам да му отдам дължимото време и място.

Седнал зад бюрото, Александър извади цигара. Беше наясно, че Труше бе против проектозакона по същество и че бе в състояние да повлияе на мнозина в Съвета. Александър беше решил този закон да влезе в сила с колкото може по-малко поправки.

— Зная, че времето ви е ценно, господине, затова няма да го усукваме. В Кордина има само две модерни болници. В столицата и в Хавър. В отдалечените райони има рибарски селища и ферми, разчитащи единствено на клиники, създадени с усилията на самите медицински работници. Макар и никога да не са били считани за доходен бизнес, те постоянно западат през последните пет години.

— Запознат съм с това, сър, както и останалите членове на Съвета. Нося документация по въпроса.

— Да. — Александър го остави да подаде през бюрото грижливо напечатани страници с цифри и факти.

— Като се имат предвид тези документи, плюс твърденията на някои лекари от селата, вярвам, че клиниките ще продължат съществуването си, ако бъдат поети под опеката на държавата.

Въпреки че знаеше какво ще види, Александър от учтивост прелисти папката.

— Когато държавата поеме управлението, наред с това тя отнема независимостта и законната гордост на работещите в тях.

— Но и значително увеличава ефективността, Ваше Височество.

— Хората също управляват държавата, господине — отвърна спокойно Александър. — Държавната опека невинаги е ефективна. Ала вашата позиция се възприема добре. Поради което вярвам, че с помощта на субсидии, частични само, тези клиники — медицински персонал и пациенти — ще запазят както своята ефективност, така и самоуважението си.

Труше затвори куфарчето, но не го щракна. Опитните му ръце останаха скръстени върху капака.

— Сигурно разбирате, че подобен род компромиси крият множество подводни камъни.

— О, да — усмихна се Александър и издуха струйка дим. — Именно поради което опирам до вас, *господине*, с молбата заедно да ги отстраним.

Труше се облегна назад. Даваше си сметка, че едновременно му се предлагаше двубой, покорство и важен пост. Прокара пръст по носа си и се подсмихна.

— Не се съмнявам, че сте в състояние и сам да се справите с тези пречки, Ваше Височество.

— Обаче заедно, господине, като работим за една и съща цел, ще постигнем по-голяма ефективност. Нали така? — Александър извади своя папка. — Ето, ако се запознаем с тези...

Той млъкна и вдигна раздражено глава при връхлитането на Бенет в кабинета.

— Алекс! — Едва кимна на Труше, когато онзи стана на крака. — Току-що позвъни Рийв. Имало е взрив.

Александър се изправи сковано.

— Баща ни?

Бенет поклати глава.

— Алекс, било е в театъра.

Александър пребледня, лицето му така побеля, че Бенет пристъпи напред, уплашен да не рухне. Ала той го спря с ръка. Когато проговори, изрече само една дума. В този момент целият свят се състоеше само от една дума:

— Ив?

— Рийв още нищо не знаеше. — Бенет се обърна към Труше. — Моля да ни извините, господине, трябва незабавно да тръгваме. — Приближи се до брат си. — Отиваме заедно.

Членът на Съвета събра листата си в куфарчето, но преди още да го затвори, се озова сам в стаята.

— Как? Как е станало? — питаше трескаво Александър, докато бързаха към колата.

Когато Бенет се настани на шофьорското място, той понечи да възрази, после се отказа. Бенет имаше право. Инак навярно щеше да пребие и двама им по пътя към театъра.

— С Рийв разговаряхме не повече от минута. — Бенет пое по алеята, охраната ги следваше. — Позвънили са й втори път, споменали нещо за бомба. — Че нямало да бъде намерена и... — Не се доизказа. Не можеше да каже всичко при това състояние на брат си.

— И?

— Разбрало се, че имат предвид бомба в театъра. Полицията пристигнала след минути, пет, най-много десет. Чули взрива.

Александър стисна устни.

— Къде?

— В нейния кабинет. Алекс — добави той бързо, — тя не би стояла там. Има достатъчно ум в главата.

— Безпокоеше се за мен, за всички ни. Не и за себе си. — Болка изгаряше очите му, друга бавно го разяждаше отвътре. — Защо ние не помислихме за нея?

— Ако ще се самообвиняваш, обвинявай всички нас — рече мрачно Бенет. — Кой е предполагал, че ще въвлекат Ив в тази история? Няма причини. По дяволите, Алекс, няма никакви причини!

— Нали сам каза, че тя е част от семейството.

Александър гледаше невиждащо през прозореца. Бяха на две пресечки от театъра. Почувства, че започва да трепери. От страх. Неподправен, смразяващ страх. Преди колата да бе напълно спряла, той скочи от нея.

На входа към залата Рийв престана да приказва с двама от хората си и отиде да го посрещне. По негов знак неколцина полицаи застанаха около Александър като предпазен щит.

— Тя не е тук вътре, Алекс. Отзад в двора е, и е добре. — Александър продължаваше да стиска като в клещи ръката му и той повтори: — Добре е, Алекс, не се е намирала в кабинета по време на взрива. Дори е била почти вън от сградата.

Това не го успокои. Нямахше да се успокои, докато не я види с очите си.

Пусна Рийв и тръгна да заобиколи отзад. Погледът му се спря на избития прозорец, почернелите тухли. Назъбени парчета стъкло бяха пръснати по тревата. Нещо, което вероятно е било лампа, лежеше в огънат метална купчина върху пътеката.

Ако бе надзърнал през дупката в стената, зееща на мястото на прозорците, щеше да види останките от кабинета ѝ. Парчета дърво,

превърнати в смъртоносни копия, се бяха забили в стените. Мокра пепел от изгоряла хартия — всички нейни папки, документи, бележки, кореспонденция. Щеше да види и отвора на вътрешната стена, достатъчно голям, за да мине човек през него. Слава богу, той не надзърна.

Видя я да седи на пейката в края на алеята, наведена напред и хванала с ръце главата си. До нея имаше някакъв мъж, а малко встрани стоеше охраната. Ала Алекс виждаше само Ив. Цяла. Невредима. Жива.

Тя се сепна, макар той да прошепна името ѝ едва чуто. По лицето ѝ премина цяла гама от чувства, в следващия миг Ив се спусна към него.

— О, Алекс, първо си помислих, че е предназначена за теб и чак после...

— Не си ранена, нали? — взе той лицето ѝ в шепи. — Никъде ли, изобщо никъде?

— Не съм. Ако не броим, че коленете ми са омекнали, а стомахът ми се е качил в гърлото.

— Мислех, че може да си... — Алекс не довърши, а я привлече до себе си и я целуна така, сякаш животът му зависеше от това.

Охраната държеше журналистите на разстояние, но снимка на двамата щеше да залее вестниците в Кордина и чужбина.

— Добре съм, нищо ми няма — повтаряше тя и сякаш най-последно проумяваше, че е вярно. — Ти трепериш повече от мен.

— Не можах да ми кажат нищо повече, освен, че е имало експлозия в театъра. В твоя кабинет.

— О, Алекс! — прегърна го Ив. Представяше си какъв ужас бе изживял, докато разбере. Няма нищо по-мъчително от неизвестността. — Тъкмо излизахме през задната врата, когато взривът избухна. Оказва се, че сапърският отряд е минал през главния вход. Не са могли да ни открият веднага, докато не се разпръснали да търсят. Ние бяхме тук, в двора.

Той стискаше ръцете ѝ до болка, ала тя не каза нищо.

— А трупата? Има ли пострадали?

— Изкарах ги навън буквално минути след телефонното обаждане. С изключение на Ръс — добави, като хвърли поглед зад себе

си към притихналия, много блед мъж. — Обикалях втория етаж, за да се уверя, че не съм пропуснала някого, когато той...

— Какво? Обикаляла си? — Този път Ив изохка, така силно я беше стиснал.

— Алекс, моля те — размърда пръсти, докато той се усети и ги пусна.

— Ти луда ли си? Нима не разбираш, че бомбата можеше да е навсякъде? И да не е само една. Претърсването на сградата е работа на полицията.

— Алекс, моите хора бяха вътре. Как да хукна, без да зная дали всички са в безопасност? Между другото, трябваше да измъкна Пийт за яката, а...

— Можеше да бъдеш убита!

Произнесе го толкова ядно, с такова негодувание, че тя неволно се изпъна, макар краката едва да я държаха.

— Много добре ми е ясно, Алекс. Същото се отнася и за всеки от хората ми. За всички тях аз нося отговорност. Отговорността е нещо, което не трябва да ти се обяснява, нали?

— Съвсем различно е.

— Напротив, съвсем същото е. Беше ми казал, че искаш да те разбере, да ти вярвам. Аз просто те моля за същото.

— По дяволите, само заради нашето семейство... — Той не довърши и я хвана за раменете. — Цялата трепериш.

— От шока е — разнесе се зад тях гласът на Рийв, който се приближи, съблече сакото си и го наметна върху Ив. — Дватамата с Талбът трябва да идат в болницата.

Александър се изруга мислено, че сам не се бе сетил да се погрижи за това, но преди да се бе обадил, тя се задърпа.

— Няма за какво да ходя в болница. Нужно ми е само да поседна за малко.

Зъбите ѝ обаче започнаха да тракат.

— В случая ще правиш каквото ти се казва.

— Александър, трябва ми само чашка коняк и тиха стая.

— Ще получиш бутилка коняк и колкото щеш тихи стаи. След като те прегледа доктор Франко. — Той я вдигна на ръце и така сложи край на всичките ѝ протести.

— За бога, здрава съм като бик — не млъкваше Ив, ала главата ѝ се отпусна върху рамото му.

— Налага се докторът да го потвърди, а ако искаш, ще повикаме и ветеринар. — Алекс хвърли поглед към Рийв.

— Ще говорим по-късно, нали?

— След час-два съм в двореца.

Тя лежеше на твърдата бяла кушетка и се мръщеше, докато доктор Франко насочваше малката ярка светлина в окото ѝ.

— Прекалено много шум за нищо.

— Лекарите най-обичат да вдигат шум за нищо — отвърна той и премести светещата точка върху другото око. После изключи уреда и отново премери пулса ѝ. Докосването му бе нежно, погледът кротък. Главата му приличаше на гладко бяло кубе.

Ив не можа да остане намусена.

— Не смятате ли за излишна загуба на време прегледа на съвършено здрав пациент?

— Трупам опит — разтеглиха се в усмивка устните му над бялата брада. — Трябва първо сам да се уверя, а сетне да успокоя и принца. Не вярвам да искаш той да се безпокои.

— Не — въздъхна тя, докато докторът се готвеше да ѝ премери кръвното налягане. — Просто не обичам болниците. — Срещна насмешливия му поглед и пак въздъхна. — Преди да загубя майка си, прекарвахме часове наред в чакалнята. Беше дълго и мъчително за всички ни.

— Смъртта е по-тежка за тези, които остават, така както болестта е по-мъчителна за здравите. — Той разбираше нейната неприязън към болниците, но в същото време си спомняше как бе идвала всеки ден и стояла неотлъчно с принц Бенет, докато го лекуваха след раняването. — Била си в шок, мила моя, ала си достатъчно силна и жилава. Ще си доволна, ако съобщи на принца, че не се налага да останеш тук за през нощта.

Ив вече се надигаше.

— Много повече от доволна.

— Тогава да се споразумеем — добави докторът и нежно я побутна да легне.

— Ах, мошеник! — усмихна се Ив, като се стараеше да не обръща внимание на замаяната си глава. — Какво ще кажете за безплатни места в партера за всяка една от премиерите?

— Няма да откажа. — Пулсът ѝ беше ясен, кръвното в границите на нормалното, само цветът ѝ беше още блед и имаше хлътнали кръгове под очите. — Но за да скрепим и подпечатим това споразумение трябва да ми обещаеш, че през следващите двадесет и четири часа ще почиваш.

— Двадесет и четири? Но утре имам да...

— Двадесет и четири — повтори той със своя мек, ала непреклонен тон. — Или ще кажа на принца, че се налага да останеш тук под наблюдение тази нощ.

— Каква разлика, като ще трябва да прекарам утре цял ден в леглото?

— Можем да направим един компромис с разходка в градината, да речем, или край морето. Но никаква работа, мила моя, никакво натоварване.

Би могла да уреди някои неща по телефона, реши тя. И бездруго щяха да са нужни дни, за да бъде приведен в ред кабинета ѝ. А и щом уговорката допускаше излизане, то Ив бе съгласна.

— Двадесет и четири часа — седна пак и протегна ръка.

— Разбрахме се. Хайде сега да вървим, преди да е изтъркал коридора от ходене напред-назад.

Александър действително крачеше неспокойно, когато доктор Франко я съпроводи навън. Бенет се беше подпрял на отсрещната стена с поглед във вратата. И двамата тръгнаха насреща им. Александър я хвана за ръката, ала гледаше Франко.

— Докторе?

— Госпожица Хамилтън, естествено, е малко разтърсена от преживяното, но има здрав организъм.

— Какво ти казвах! — обади се тя самодоволно.

— Аз обаче препоръчвам двадесет и четири часа почивка.

— Не на легло — побърза да вметне Ив.

— Не на легло — потвърди с усмивка докторът. — Не съвсем. Ала всяко занимание трябва да е разтоварващо. Това, от което се нуждае в момента, е спокойствие и добра храна.

— Някакви лекарства? — попита Александър.

— Не мисля, че ѝ е необходимо нещо друго, Ваше Височество, освен малко да помързелува и да се поглези. А-а, и изключете телефона в стаята ѝ за споменатия период. — Ив зяпна, а доктор Франко я потупа по ръката. — Не можем да позволим да те безпокоят обаждания, нали така, мила моя? — Усмихна се, кимна и се отдалечи.

— По-хитър е, отколкото изглежда — промърмори тя, но се примири с поражението. — Как е Ръс?

— Един от бодигардовете го заведе в хотела — отвърна Бенет. — Нервите му са малко опънати, ала друго нищо му няма. Дадоха му успокоителни.

— Сега си отиваме вкъщи — хвана я за ръка Александър. Бенет застана от другата ѝ страна. — Баща ми и всички останали нямат търпение лично да се убедят, че си добре.

Старата бавачка на семейство Бисет я глезеше и ѝ угаждаше, както докторът бе наредил. Възрастната жена, отгледала майката на Александър, него самия, брат му и сестра му, а сега и третото поколение, се въртеше край нея, мърмореше и нареждаше, а ръцете ѝ бяха нежни и галювни. Бяха изкривени от артрит, с пожълтяла кожа и тъмни старчески петна, но я съблече без усилие, сложи ѝ нощница и я пъхна в леглото.

— Като ти донесат вечерята, ще ядеш.

— Да, бавачке — съгласи се покорно Ив и я остави да нагласи възглавниците зад гърба ѝ.

Старата жена седна до нея и ѝ подаде чаша чай.

— А сега изпий това. До дъно. Аз съм го правила, всичките ми деца съм поила с него, когато са били болни. Ще ти върне цвета на лицето.

— Добре, бавачке. — Дори принц Арманд не ѝ внушаваше такава почит, както тази белокоса, облечена в черно старица със славянски акцент. Ив отпи, очаквайки най-лошото, ала остана изненадана от приятния вкус с дъх на билки и орехи.

— Ето, виждаш ли — кимна доволно бавачката. — Децата винаги мислят, че лекарството горчи и правят какви ли не номера да не го пият. Аз пък си имам мои номера. — Твърдите ѝ поли прошумоляха, щом се размърда. — Дори мъничкият Дориан пита за моето сиропче,

когато му е лошо. Пък Александър беше на десет, когато доктор Франко му извади сливиците. Повече искаше от моя чай, отколкото сладолед.

Ив се опита да си представи Александър като дете, но пред очите ѝ стоеше само мъжът, когото познаваше — висок, изпънат, самоуверен.

— Какъв беше той като малък, бавачке?

— Палав. Буен — усмихна се старицата и безбройните бръчки по лицето ѝ станаха по-дълбоки. — Не можеш да го спреш. А пък характерът му... Не е за разправяне. Ала отговорен. От люлката се научи на отговорност. Сякаш от бебе още разбираше, че ще притежава повече от другите хора. Но и по-малко. — Докато приказваше, тя стана да оправи дрехите на Ив. — Беше послушен. Макар в очите му да имаше непокорство, много слушаше. Учеше се добре. Залягаше над уроците. Двамата, той и Бенет, имат късмет, че са съвсем различни по нрав. Караха се, разбира се. С всички братя е така. Ала те отрано си допаднаха един на друг. — Тя държеше под око своята пациентка и забеляза, че почти си бе изпила чая. — Неукротим е като баща си, че и повече. Ама принцът си имаше моята Елизабет да го успокоява, да се шегува, да споделя с нея. На Александър му трябва жена.

Ив бавно вдигна очи от чашата. Затоплена и вече сънена, тя все пак разбра погледа на бавачката.

— Това той го решава сам за себе си — отвърна.

— Сам за себе си. И за Кордина. Жената, която ще избере, трябва да е силна и да носи бремето заедно с него. — Старицата взе празната чаша от ръцете ѝ. — А най-вече да може да го размива.

— Обичам, когато той се смее — промърмори Ив с вече затворени очи. — Личи ли си, бавачке? Личи ли си колко много го обичам?

— Стари са моите очи — приглади чаршафите възрастната жена, преди да намали светлината. — А старите очи виждат повече от младите. Спи сега и почивай. Той ще дойде при теб, преди да е минала нощта, или аз не познавам децата си.

Добре ги познаваше. По някое време Ив се размърда, въздъхна и го видя в мига, щом отвори очи. Алекс седеше на ръба на леглото, хванал ръката ѝ.

— Бавачката ми даде вълшебно лекарство.

Той допря пръстите ѝ до устните си. Искаше му се да не спира да я целува, да я прегърне до себе си, да я притиска здраво, докато кошмарът избледнее напълно. Струваше му усилие да се сдържи.

— Отразило ти се е добре. Имаш цвят на лицето. — Постара се тонът му да е спокоен и непринуден. — Каза, че скоро ще се събудиш и ще поискаш да ядеш.

Ив се надигна.

— Права е. Умирам от глад.

Александър стана и донесе подноса с яденето.

— Сама нареди какво да ти се приготви. Пилешки бульон — започна той да отваря капациите. — Тънка телешка пържола, пресни зеленчуци, пържени картофи със сирене.

— Стига си ме изтезавал. Дай ги насам. Не съм яла от сутринта. Все ми е едно от кое ще започна.

— Първо бульона, мисля аз — подаде ѝ купичката.

— Ох, мирише прекрасно! — Ив грабна лъжицата и тутакси започна да сърба.

Александър седеше и я гледаше мълчаливо. Помнеше всяка дума от доклада на Рийв.

Макар че тепърва предстоеше експертиза, беше почти сигурно, че бомбата бе аналогична на тази, поставена в парижкото посолство. Ако е имало някой в кабинета или дори на няколко метра от вратата, изходът е щял да бъде фатален.

Органите за сигурност обаче смятаха, че намерението не е било Ив да пострада. Затова и са я предупредили с обаждането. Бомбата е имала за цел да сплаши и обърка, да всее съмнение. Но ако тя не бе реагирала достатъчно бързо...

Не можеше и да мисли за това. Важното е, че сега бе тук цяла и невредима. Каквото и да става, от сега нататък той щеше да има грижата за нейната безопасност. Като видя, че бе приключила с бульона, смени празната купичка със следващата чиния.

— Като едното нищо ще свикна да ме глеят. — Месото беше крехко и апетитно. — Всички бяха много мили, дори баща ти дойде да види как съм.

— Баща ми те обича. Всички ние също.

Ив се опита да не придава по-дълбок смисъл на казаното. Ясно бе, че държеше на нея. Беше го почувствала в начина, по който я прегърна, щом я видя на пейката в двора. Възможно бе, просто като едно предположение, че дори изпитваше известна обич. Ала нещата не биваше да бъдат насърчавани. Нито него, нито себе си. Най-добре бе да не мисли за това. Имаше с какво друго да заеме ума си.

— Наистина вече се чувствам добре, Алекс — каза и побутна с вилица картофите в чинията. — Излишно е да си създавате главоболия с изключването на телефоните.

— Вече е направено. — Той взе бутилка вино и наля в две чаши. — Не е нужно утре да разговаряш с когото и да било извън двореца. Бри и семейството й временно ще се преместят тук. Децата със сигурност ще те разнообразят.

— Алекс, бъди разумен. Трябва да говоря с моите хора. Те положително са откачили. Нямаш представа какво е въображението на тези вечно превъзбудени, свръхчувствителни артисти. Какво ли не може да им мине през ум. Освен това оправянето на кабинета ми ще отнеме дни.

— Връщаш се обратно в Хюстън.

Тя бавно остави ножа и вилицата.

— Какво?

— Искам да се върнеш заедно с трупата в Америка. Отменям представленията.

Ив и не предполагаше, че има сили да се ядоса.

— Само опитай и тогава ще видиш! Въпреки цялото ти кралско величие.

— Ив, не е време за излишна гордост. Случилото се днес...

— Няма нищо общо с театъра, както и с мен. И двамата го знаем. В противен случай едва ли в Хюстън ще съм на по-сигурно място, отколкото тук.

Не му беше до логика. Беше приключил с разсъжденията. По отношение на нея бяха останали само чувствата.

— Не те искам тук.

Думите я клъцнаха болезнено, но тя не обърна внимание. Взе отново приборите.

— Няма смисъл от тези опити да ме засегнеш, Александър. Все едно, няма да си замина, нито пък трупата. Не и докато не представим

всичките четири пиеси. Имаме сключен договор. — Френският му беше по-изразителен и цветист от английския. Превключи на него, когато стана и закрачи из стаята. Това, което бе научила в швейцарския пансион, ѝ бе достатъчно, за да го разбира идеално. — Бавачката спомена, че имаш отвратителен характер — вметна Ив, като продължи да яде. Фактът, че най-после го виждаше загубил хладнокръвие, я зарадва. Нямаше го вечното му, непоклатимо самообладание. Затова пък тя бе запазила своето. — Виното е превъзходно, Александър. Защо не седнеш да му се насладиш?

— *По дяволите!* — Той се приближи бързо и едва устоя на желанието да запокити подноса заедно със съдържанието му на пода. — Това не ти е игра! Представяш ли си какво ми беше, когато не знаех жива ли си, или не? Когато мислех дали не си била в онази стая при избухването на бомбата?

Ив за пореден път остави приборите и вдигна поглед.

— Представям си. Същото изпитвам всеки път, когато излизаш, когато отиваш на обществено място сред хора. Тази сутрин стоях пред прозореца и мислех за теб. Дори не знаех колко дълго няма да те има.

— Не исках да те будя.

— Не ти искам обяснения, Алекс. — Апетитът ѝ беше изчезнал и тя бутна подноса настрана. — Опитвам се да те накарам да разбереш какво ми е било. Гледах морето и знаех, че си някъде на път. Някъде, където мен ме няма, където не мога да ти помогна. А трябваше да се облека, изляза, да продължа да върша нещо, докато в подсъзнанието ми се въртеше мисълта, че този ден може да те изгубя.

— Ив, така съм заобиколен от бодигардове, че не мога се обърна, понякога ми се струва, че се задушavam. Охраната на всички ни е удвоена след инцидента в Париж.

— И това трябва да ме успокои? Теб самия успокоява ли те? — Той не отвърна, ала се наведе и махна подноса от скута ѝ. — Караш ме да бягам, Алекс. Ти ще избягаш ли с мен?

— Знаеш, че не мога. Това е моята страна.

— А това пък е моята работа. Моля те, не искай от мен да заминавам. — Тя протегна ръка. Той се поколеба, после приближи и я взе в своята. — Ако искаш да ми се сърдиш, почакай до утре. През целия този ужасен ден си мечтаех да съм в прегръдките ти. Моля те, Алекс, остани при мен тази нощ.

— Имаш нужда от почивка — отвърна той, но я прегърна.

— Ще почивам след това — прошепна Ив и го притегли към себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кабинетът ѝ изглеждаше като след бомбардировка. Макар самата тя да бе преживяла случилото се, макар да ѝ бяха разказали за пораженията и да бе чела за инцидента във вестниците, Ив не бе подготвена за истинската картина.

Беше спазила обещанието си да не излиза, главно защото не ѝ бе дадена възможност. Сега стоеше на вратата, всъщност на прага, където би трябвало да е вратата, и гледаше останките от кабинета си.

По заповед на полицията нищо не беше разчиствано. Вечерта след взрива бяха ровили и търсили сред пепелта и отломъците, както и през целия следващ ден, когато тя трябваше да лежи вкъщи, въпреки че не я свърташе на едно място и нямаше търпение отново да се заеме с работата си. И да имаше някакъв смисъл в това разследване, Ив не го виждаше.

На една от стените зееше дупка, по-голяма от човешки бой и достатъчно широка, за да се види, че съседната незаета стая също бе в незавидно състояние. Голяма част от мазилката беше изпадала, подът в кабинета бе засипан с дървени отломки, а шкафът представляваше огъната и усукана метална купчина, съдържанието му, естествено, превърнато в пепел. Килимът го нямаше, просто липсваше, подът под него бе разкъртен и обгорен. Прозорците бяха заковани с дъски, така че отвън не влизаше светлина. Ремонтната бригада трябваше да пристигне всеки момент, но тя искаше сама да види всичко, преди да бъде разчиствено.

Не я побиха тръпки, както си бе мислила на идване. Страхът, който очакваше да изпита и бе готова да приеме като естествен, не се появи. В останалата на негово място празнина се настани гняв — дълбок, осъзнат и пречистващ.

Всичките ѝ бележки, записки, материали бяха унищожени. Ив влезе и подритна парче мазилка от тавана. Седмици, месеци, дори години работа се бяха превърнали за секунда в купчина пепел. Някои

неща можеха да бъдат направени отново, ала други просто бе невъзможно да се възстановят.

Фотографията, която бе донесла със себе си и държеше върху бюрото — любимата ѝ, на която бяха двете с Крис — представляваше част от пепелището. Изгорели бяха също готовата ѝ пиеса и тази, върху която работеше. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Колкото от мъка, толкова и от безсилна ярост. Може творбата ѝ да не беше кой знае какво, може да беше наивна, дори глупава, но си беше нейна.

Сега една мечта беше разкъсана на части, бяха ѝ отнели част от живота, щяха дори и живота да ѝ отнемат, без да се замислят.

Ще си платят, зарече се тя, застанала напред развалините.

— Ив...

Бързо изтри очи с опакото на ръката и се обърна.

— Крис! — В този момент я напуснаха всякакви мисли. Сега отново беше само по-малката сестра. Проправи си път сред отломъците и се хвърли в ръцете на сестра си. — Толкова се радвам, че дойде! Толкова се радвам!

— Естествено, че ще дойда. Тръгнах веднага, щом разбрах. — Крис я прегърна силно. Ужасът, изживян през дългите часове на пътуването, постепенно се сменяше с облекчение. — Първо отидох в двореца. Никога преди не съм виждала толкова много охрана. Ако не беше Бенет, сигурно и досега щях да се разправам пред вратите. За бога, Ив, какво става тук?

— Нищо не остана. Абсолютно нищо. Снимката ни от премиерата на първата пиеса. Беше върху бюрото. Китайското котенце, което мама ми подари, когато бях десетгодишна. Винаги го носех с мен. И него го няма. Нищичко няма.

— О, скъпа! — Без да я пуска от прегръдките си, Крис погледна стаята над рамото ѝ. За разлика от сестра си, нея я побиха тръпки. При мисълта какво бе могло да се случи. — Толкова ми е мъчно. Но нали ти си жива и здрава... — Обзета отново от безпокойство, тя я отдръпна леко от себе си и я изгледа внимателно. — Не си пострадала, нали?

— Не, бях почти извън сградата. Рийв каза, че била малка пластична бомба. С неголям обсег.

— Малка бомба — повтори Крис и отново я прегърна. — Просто една такава мъничка бомба. — Постепенно собственият ѝ гняв започна

да взима превес и тя раздруса сестра си. — Ив, даваш ли си сметка как се чувствах да чуя за това по новините?

— Извинявай, Крис. Всичко стана толкова бързо, не можех да разсъждавам нормално. Трябваше да ти се обадя.

— Да, трябваше! Ама да се сетиш по-рано. — Тя замълча и остави ядът ѝ да премине. Все пак можеше да си представи какво ѝ е било. — Бри ми позвъни, а принц Арманд се обади лично. За малко да скочи на първия самолет и да те прибере обратно в Хюстън.

— О, Крис...

— Размина ти се само защото го убедих, че има по-голям шанс да послушаш мен.

— Ще му се обадя. Наистина, не съм предполагала, че случилото се така бързо ще стигне до Щатите.

— Искам всичко да ми разкажеш, Ив, не разводнената история, която разправят по новините в шест. — Гласът на Крис придоби твърдия майчински тон, който бе възприела, откакто Ив навърши петнадесет. — Ще го направиш на път за двореца и докато си стягаш багажа.

— Няма да заминавам, Крис.

Крис се дръпна и отметна гъстата си къса коса от челото.

— Виж какво...

— Обичам те — прекъсна я Ив. — И ми е ясно как се чувстваш, като гледаш всичко това. — Тя млъкна и сама се обърна да хвърли още веднъж поглед на разрушенията. Гневът отново я обзе с пълна сила. — Ала не искам да бягам. Дойдох тук да представя четири пиеси и нищо няма да ме спре, докато не ги представя и четирите.

Ядосана, Крис започна да вика, после се усети. Заповедите бяха единствения начин, по който човек не можеше да се оправи със сестра ѝ.

— Ив, знаеш колко уважавам твоята работа, това, което правиш, но е до болка ясно, че Кордина в момента е опасно място. Не си струва да рискуваш живота си.

— Бомбата не беше предназначена за мен. Само са ме използвали, за да се доберат до Бисет. — Тя умолително погледна сестра си. — Не мога да тръгна, Крис. Сигурно ако ти обясня всичко, ще разбереш.

— Ами тогава хубавичко се постарай.

— Добре. — Ив се усмихна и я целуна по бузата. — Ала не тук. Ще идем в кабинета на управителя. — Изведе я в коридора, като скришом хвърли поглед на часовника си. Смяташе до час да се е захванала за работа.

Двадесет минути по-късно седяха на красивия сиво-розов диван пред втора чаша кафе. Крис го пиеше чисто, с надеждата леко горчивият му вкус да поуспокои нервите ѝ.

— Дебок. — Чашата ѝ издрънча в чинийката. — След толкова години пак причинява тревоги.

— Според Алекс това ще продължи. — Докато е жив, добави мислено. Никога не си бе представяла, че ще желае нечия смърт. — Дори не зная що за човек е. Зъл, естествено, и струва ми се, вманиачен. Този, който се обаждаше по телефона, говореше за справедливост — спомена го и двата пъти. Чувството за справедливост на Дебок няма да бъде удовлетворено, докато не погуби принц Арманд. Рийв смята, че взривът в театъра е бил демонстрация на сила. Крис, това, което действително ме плаши, е, че зная, просто съм сигурна, че следващата мишена ще е някой от семейството. — Тя помисли за Александър и стисна зъби. — Може да е всеки от тях, дори децата. Затова Рийв и Бри се върнаха временно в двореца.

Крис мълчеше. В душата ѝ се водеше борба.

— Ив — обади се накрая, — известни са ти чувствата ми към Бисет. Те са ми като второ семейство. Но колкото да ги обичам, ти си на първо място. Искам те у дома. Далеч от това тук.

— Не мога да замина. Трупата и това, за което сме дошли, което се опитваме да направим, е една от причините. Моля те, изслушай ме — продължи бързо, щом Крис понечи да я прекъсне. После стана. Не я свърташе на едно място, изпитваше нужда да се движи. Имаше чувството, че времето я притиска отвсякъде. — Имам възможността да докажа нещо — тук, на себе си, на теб и татко, на всички в бранша.

— На мен няма какво да доказваш, Ив.

— Има. Ти цял живот се грижиш за мен. — Тя се обърна отново към сестра си. От вълнение гласът ѝ потрепваше. — Беше само с пет години по-голяма, ала когато мама почина, правеше всичко, което бе по силите ти, за да запълниш празнината. Навярно невинаги съм съзнавала какво правиш и какво ти е струвало това, от какво е

трябвало да се откажеш, но сега съм наясно. Нужно ми е да ти покажа, че си е заслужавало.

Крис усети, че очите ѝ се пълнят.

— Да не мислиш, че някога съм се съмнявала? Ив, не съм направила нищо повече, освен да съм твоя сестра.

— Напротив, направила си. Ти беше мой приятел. — Отиде и хвана ръцете ѝ. — Дори когато не вярваше, когато не одобряваше, ти стоеше до мен. Това, което правя тук, е колкото за мен самата, толкова и заради теб, не съм могла да ти го обясня преди.

— О, скъпа — стисна Крис ръцете ѝ. — Просто не зная какво да ти кажа.

— Още една минута не казвай нищо. Само слушай. В началото, когато започнах, мнозина от бранша се подиграваха зад гърба ми. Разглезена богата наследница, решила да се поразвлече и други подобни. Може би тогава това не бе далеч от истината. Никога не съм правила нещо стойностно в живота си, преди да се заема с трупата.

— Не е вярно.

— Абсолютно вярно е. — Не ѝ бе трудно да признае истината, нито да я използва като ръжен, който я тика напред. — В училище я карах отгоре-отгоре, с възможно най-малко усилия. През лятото се мотаех, без изобщо да върша нещо. Наблюдавах как татко върти бизнеса, как ти се дипломираш и успешно използваш образованието си с тази твоя галерия, докато аз само хващах следващото илюстрирано списание. С театъра открих цел, каквато дори не съм съзнавала, че ми е нужна. Крис, когато за първи път застанах на сцената, сякаш прогледнах. Нищо че мястото ми се оказа не на нея, а зад нея, важното е, че намерих цел. Отне ми две години, преди хората да престанат да се подсмивват иронично. Сега имам шанса да постигна нещо изключително. Не мога да го пропусна.

— Не съм знаела, че по този начин гледаш на нещата. — Крис погали ръката ѝ. — Ала те разбирам и се гордея с теб. Винаги съм се гордяла, а сега още повече. Вярвам, че си способна да направиш нещо изключително, но защо точно в този момент? След шест месеца, след година, когато обстановката се поуспокои...

— Крис, не мога да замина. Дори да сринат театъра до основи, дори цялата трупа да си тръгне, аз не мога. — Наложил се да поеме

дълбоко дъх, ала го произнесе високо и ясно. — Влюбена съм в Александър.

— О — успя само да изтърве Крис и занемя.

— Сега трябва да съм до него, особено сега. Преди смятах, че трупата е всичко, но колкото и да е важна за мен, не може да става и дума за сравнение с чувствата ми към Александър. — Ив замълча и си даде сметка, че това, което казваше, винаги бе било там, просто не го бе съзнавала. — Не ми казвай, че от това нищо няма да излезе, и на самата мен ми е ясно. Ала трябва да бъда с него, поне докато мога.

— На времето мислех, че може би ти и Бенет... Дори с радост си ви представях вас двамата. Но Александър?

— Зная. — Ив отново стана. — Престолонаследникът. Винаги съм го обичала. Доста се постарях да объркам всичко, дори себе си, ала това не променя истината.

— Чудя се дали не е някое поредно увлечение.

— Вече съм достатъчно голяма, за да правя разлика — отвърна Ив с усмивка.

— Да — въздъхна Крис. — Той знае ли?

— Не съм му казвала, но Алекс е твърде проникателен. Въпреки че и двамата много внимаваме да не споменем някоя конкретна дума. Да, мисля, че знае.

— А какви са неговите чувства към теб?

— Не е безразличен, може би в по-голяма степен, отколкото би искал, и в по-малка, отколкото на мен би ми се искало. Трудно е човек да го разбере. Има голям опит в прикриване на чувствата си. — Тя пак си пое дълбоко дъх. — Пък и това няма значение.

— Как така?

— Ами така, няма. — Ив се смяташе за здравомислеща жена, гледаща реално на живота. — Зная, че от това нищо няма да излезе и мога да се справя с този факт. Имам свое занимание, работа, която ми отнема по-голяма част от времето и силите. Дори Алекс да не бе това, което е, съмнявам се дали щеше да се стигне до нещо. Не разполагам с време за брак и семейство. Нямам нужда от тях.

— Май ще ми трябват по-убедителни доводи — на теб също.

— Не ми трябват. — Колко пъти бе изнасяла тази лекция на самата себе си през последната седмица? — Много жени не желаят брак. Погледни себе си.

— М-да — подсмихна се Крис. — Виж, единствената причина да не съм омъжена и майка на шест деца е, че така и не съм срещнала още мъж, който да е по-важен за мен от работата ми. А при теб, както разбрах, е обратното.

— Това е без значение. Няма никакво значение. — В гласа ѝ се долавяше страх. — Крис, нима не разбираш, че независимо от желанията ми, независимо от предпочитанията, аз трябва да се справям с действителността. Ако не приема нещата каквито са, ще загубя. Най-малко от всичко друго бих искала да загубя него. Макар че някой ден това ще стане. — Тя прокара неспокойно ръка през косата си. — Той ще трябва да се ожени, да създаде семейство. Негов дълг е и няма да го потъпче. Ала дотогава ще споделя част от съществуването си с него.

— Много го обичаш — прошепна Крис. — Не зная дали да плача, дали да се радвам.

— Радвай се. На света и бездруго има достатъчно причини за сълзи.

— Така да бъде. — Крис стана и прегърна сестра си. — Радвам се за теб. — За себе си запази правото да вярва, че приказните сънища се сбъдват. — Да те питам ли дали ще дойдеш с мен по магазините?

— О, не, не мога. Налага се да звъня в Хюстън, за да ми пратят копия на сценариите. Вече трябваше да съм на репетицията, трябва да се уверя, че всички са дошли на себе и са се успокоили. Нужно е още да огледам и избира някое подходящо за кабинет място. — Ив спря да изрежда, макар наум вече да бе по-нататък в списъка със задачи. — Какво ще купуваш?

— Долетях с малка ръчна чанта. Прекалена самонадеяност — добави. — Бях сигурна, че двете ще вечеряме в самолета. А сега, както изглежда, ще трябва да търся официален тоалет за премиерното представление.

— Значи оставаш?

— Разбира се. Как мислиш, дали ще ме огрее някоя стаичка в двореца?

Ив я стисна така, че щеше да ѝ изпотроши ребрата.

— Ще ти ходатайствам.

Часове по късно тя седеше пред лаптопа в дневната си. Денят бе минал бързо покрай проблемите, които трябваше да се решат, но вечерта се точеше бавно. Александър не се бе върнал за вечеря.

Въпреки шегите и привидно веселото настроение Бенет изглеждаше угрижен. Рийв и Арманд също ги нямаше. Вечеряха в семеен кръг с Габриела и децата, Бенет, Ив и Крис. Празните столове бяха за отсъстващите членове на семейството. Веднага щом приключиха, Бенет се извини и ги остави. Напрежението, което дори неговото не принуди държане не можа да разсее, остана да тегне с пълна сила.

Ив спомена, че има някои неща, които трябва да свърши, а Крис и Габриела се качиха при децата. Горее в стаята си тя опита да запълни вечерта с работа.

Сценариите на предстоящите представления бяха унищожени, ала преди обяд пристигнаха поръчаните копия. Нямаше смисъл да ги преглежда. Знаеше наизуст всяка дума, всеки детайл от сценичната постановка. При необходимост би могла да замести който и да е от актьорите.

Откриването беше само след няколко дни и макар този следобед екипът да бе разбираемо нервен, репетицията мина доста добре. Втората постановка също бе доизградена, а репетициите на третата пиеса щяха да започнат идната седмица. Стига да нямаше повече инциденти.

Всички билети за първите три представления бяха продадени, продажбата за останалите непрекъснато растеше. Пит дори беше успял да се справи с декорите и останалото, за което бяха говорили.

Смяташе да прегледа бюджета и как вървят дотук разходите, но да се занимава с цифри и сметки ѝ се стори в момента крайно непривлекателно. На няколко пъти погледна часовника, взе си вана, върна се в дневната и пак погледна часа. Наближаваше десет, когато седна пред компютъра с мисълта, че с Александър всичко бе наред и вероятно вече бе в леглото след тежкия ден.

А тя щеше да работи. Ръкописите на собствените ѝ пиеси бяха унищожени. Сама си бе виновна, че не бе направила копие. А може и да е за добро, каза си. И без друго първата бе прекалено емоционална, твърде претрупана. Втората — е, беше ѝ отнело шест месеца да се добере до второ действие.

И така, почваше на чисто. Нова идея, ново настроение и донякъде нов човек. Първо действие, първа картина, рече мислено и кликна върху иконата да отвори нов файл.

Времето минаваше. Беше распечатила и смачкала на топка безброй листа. Ала друга задоволителна купчинка стоеше подредена отстрани. Този път ще стане, помисли решително. А когато свършеше, сама щеше да постави пиесата, можеше дори сама да я режисира. Усмихна се и разкърши рамене. Не беше ли започнала със същата мисъл да пише и първия път?

Така и я завари Александър — да работи, наведена над клавиатурата, с вдигната коса и подвити под себе си крака. Настолната лампа осветяваше ръцете ѝ, движещи се бързо по клавишите. Носеше същия светлосин копринен халат като първата нощ, когато бе отишъл при нея. Ръкавите бяха навити до лакътя, а краищата му падаха небрежно и откриваха бедрата.

Всеки път наново се удивяваше колко бе прелестна. Независимо дали полагаше старания за външния си вид, или пък небрежно не му обръщаше внимание. Винаги беше възхитителна. Но имаше още нещо в добавка към красотата, което ѝ придаваше съдържание. Какво бе то? Вещина? Нещо, което подсказваше, че ще направи онова, с което се бе захванала, и ще го направи добре?

Ръцете ѝ изглеждаха нежни, раменете крехки, лицето младо, чувствено и уязвимо. Дори всичко да бе така, Ив притежаваше сила и целеустременост, които я правеха способна да се справи с всичко, което ѝ поднася животът.

Това ли бе причината да я обича? Нейните качества? Александър уморено прекара ръка през лицето си. Едва бе започнал по-пълно да си дава сметка, да се опитва да анализира и разбере. Привличането далеч беше надхвърлило външната хубост. Желанието се бе превърнало в много повече от плътски копнеж.

Веднъж ѝ каза, че има нужда от нея. Беше вярно както тогава, така и сега. Ала не ѝ бе казал, може би защото сам не го осъзнаваше ясно, за дълбочината и силата на тази нужда.

Когато помисли, че можеше да я е загубил, сърцето му бе спряло да бие. Той сякаш спря да чува, да вижда, да чувства. Това любов ли означаваше?

Де да беше сигурен. Никога не си бе позволявал да обича извън любовта към семейството и страната. С Ив го бе допуснал и бе станал жертва на чувствата. Може би това бе любовта. Да си уязвим, да си зависим, да изпитваш потребност от някого. Такъв огромен риск. Риск, който здравият разум му подсказваше, че не бива да допуска. Нито сега, нито, вероятно, когато и да било. И все пак се бе случило.

Ако имаше някакво желание в момента, то бе да я отведе някъде, където двамата да са обикновени хора в обикновено време. Може би тази нощ за няколко часа биха могли да си представят, че това е така.

Видя я как се протегна и скръсти ръце зад врата.

— Обеща, че няма да се преуморяваш.

Ив остана в същата поза, но обърна сепната глава. В очите ѝ се появи облекчение, сетне радост.

— Кой само ми го казва! — Тя го измери с жаден поглед, от който изнуреният ѝ вид напълно изчезна. — Изглеждаш капнал, Алекс. Мислех, че вече си в леглото.

— Работа — пристъпи той навътре. — Съжалявам, че не можах да вечерям с вас.

— Липсваше ми. — Тя хвана ръката му и пръстите им се преплетоха. — Не смятах да ти го казвам, ала се безпокоях.

— Не е трябвало. В двореца съм от пет часа.

— Исках да попитам, но... — Ив се усмихна плахо и тръсна глава. — Стори ми се неудобно.

— Бенет и Габриела щяха да ти кажат.

— Важното е, че сега си тук. Ял ли си?

— Хапнахме нещо в кабинета на баща ми. — Не помнеше какво. В ума му бяха останали само проведените разговори и обсъждания. — Разбрах, че сестра ти е тук.

— Пристигна днес преди обяд. — Тя свали крака от стола и отиде до малък шкаф в стил „Рококо“. Изрови бутилка коняк и наля в две чаши. — Надявам се Бри да я успокои. Побъркала се беше от притеснение, докато дойде.

— Може би ще успее да те убеди да се върнеш в Америка.

Ив му подаде едната чаша и чукна своята в нея.

— Изключено.

— За представленията може да бъде насрочена друга дата, след месец, да речем, или след година.

Тя отпи с повдигната вежда.

— Приказвал ли си вече с Крис?

— Не, защо?

— Нищо. — Ив се усмихна и отиде да включи касетофона. Стаята се изпълни с тиха музика. Когато имаш намерение да съблазниш принц, помисли тя, трябва да използваш всички възможности, нищо не бива да те спира. — Няма да замина, Алекс, така че е губене на време да спорим за това. — Ив докосна с език ръба на чашата. — А аз мразя да си губя времето.

Само като я гледаше, само като чуваше гласа ѝ, сърцето му ускоряваше ход.

— Ти просто си голям инат. Навярно ако не ми се искаше тъй страшно да съм с теб, можех да те заставя да тръгнеш.

— Не, нямаше да можеш. Ала не можеш да си представиш как копнеех да чуя, че искаш да съм с теб. — Тя се приближи. Двамата стояха до бюрото, светлината падаше встрани.

— Не съм ли ти го казвал?

— Не си — хвана ръката му Ив. — Не ми казваш кой знае какво с думи.

— Съжалявам. — Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Не искам да съжаляваш — остави тя чашата. — Не искам да си друг, освен това, което си.

— Странно. — Алекс притисна ръката ѝ до бузата си. — Напоследък толкова често желяех да съм нещо различно от това, което съм.

— Напразно. — Точно от силата ѝ се нуждаеше той в момента. Ив го чувстваше, неизвестно защо бе сигурна. — Никога не бива да съжаляваме за това, което сме. И двамата. Нека да се радваме. — Тя лекичко го погали с пръст по брадата. — Просто да се радваме един на друг.

— Ив... — Алекс не знаеше какво да ѝ каже, какво трябва да бъде казано и какво все още да остане вътре в него засега. Понечи да остави чашата си върху купчината листа, но се усети и я постави редом. — Да не разваля нещо. Като гледам, доста си се потрудила. Какво е това? Нова пиеса?

— Нищо не е — започна Ив да събира страниците, ала той ги затисна с длан.

— Това заглавие не ми е познато. Какво е. „Спряло време“! Не е някой от резервните варианти, нали?

— Не — отвърна тя смутено, като се чудеше как да отвлече вниманието му. — Нищо не е — повтори.

— Вече мислиш върху следващите си постановки? — А той самият мислеше как Ив ще си замине, как ще продължи — своя живот и своята работа. Струваше му усилие да покаже интерес, а не тъга. — Що за пиеса е?

— Ще бъде. Това е нещо като семейна драма. Слушай, защо да не...

— Много малко ми се струва — попрелисти страниците Алекс, като прецени, че са не повече от петнадесетина. После изведнъж му просветна — начина, по който се бе сгърбила над компютъра, смачканите топки хартия. Вдигна глава и я погледна с кротка усмивка. — Ти я пишеш.

Заловена на местопрестъплението, тя сви рамене и опита да се измъкне.

— Само като хоби.

— Изчерви се.

— Не съм, разбира се. Стига глупости. — Взе отново чашата с коняка и се постара да звучи нехайно: — Просто колкото да върша нещо в свободното си време. — Повъртя чашата в ръка, после отпи.

Алекс със съжаление си помисли, че никога не я бе виждал на сцената.

— Скъпа, през последните седмици имах възможност лично да се убедя с колко свободно време разполагаш. — Протегна ръка и прибра косата ѝ зад ухото. — Никога не си ми споменавала, че имаш желание да пишеш.

— Когато човек е посредствен, не се старае да го разгласява.

— Посредствен. Предпочитам сам да преценя. — Посегна към листата, но Ив бе по-бърза.

— Съвсем в чернови вид е. Нищо не съм изглаждала.

— Зачитам нежеланието на един творец да виждат работата му, преди да е завършена. — Ала той възнамеряваше да я види, и то възможно най-скоро. — Първата ли ти е?

— Не. — Тя пхна разпечатаните страници в чекмеджето и го затвори. — Бях написала една и част от друга.

— Тогава дай да видя готовата.

— Унищожена е — помъчи се Ив пак да каже равнодушно. —
Беше в кабинета.

— Значи работата ти е отишла на вятъра. — Алекс пристъпи
напред и взе лицето ѝ в шепи. — Толкова съжалявам, Ив. Сигурно,
когато пишеш нещо, то става част от самия теб, нещо живо. Да го
загубиш, е голям удар.

Не беше очаквала той да я разбере. Писането представляваше
усещане, не по-малко важно от дарбата и умението. Сърцето ѝ трепна
признателно.

— Не беше нищо особено — отрони. — По-скоро един опит.
Дано съм научила нещо и тази да излезе по-сполучлива.

— Искам да те попитам нещо.

— Какво?

— Едно време искаше да ставаш актриса. Защо не играеш?

— Защото актьорът с длъжен да прави каквото му наредят.
Продуцентът е този, който командва парада.

Алекс не можа да не се усмихне.

— Това ли е само?

— В добавка и факта, че съм по-добра като продуцент, отколкото
някога съм била като актриса.

— А писането?

— Вид предизвикателство към самата себе си. — Веднъж
започнала, вече ѝ бе лесно да говори. Нямахме място за тайни или
неудобство. Не и с него. — Щом претендирам да разбирам от театър,
да зная какво се харесва на публиката, как се продуцира и поставя една
пиеса на сцената, защо да не мога и да напиша някоя? Някоя добра —
добави тя, после пресуши коняка. — Първият опит беше толкова
злополучен, та реших, че няма накъде по-лошо, бих могла само да се
усъвършенствам.

— Обичаш предизвикателствата. Театър, фехтовка, бойни
изкуства.

— Разбрах, вярно, по-късно от мнозина, че да изпитваш силите
си, означава да живееш, не просто да съществуваш. — Ив тръсна глава
и остави празната чаша. — А ти ми пречиш.

— Аз?

— Да. Караш ме да философствам тъкмо когато бях решила да те съблазня.

— Моля за извинение — разтегли той устни в усмивка.

— Предполагам, и друг път си бил прелъстяван. — Тя отиде до вратата, превъртя ключа и се обърна.

— Безброй пъти.

— Сериозно? — изви вежда Ив и се облегна с гръб на вратата. — От кого?

Алекс се усмихна по-широко.

— Мадмоазел, от малък са ме възпитавали като джентълмен.

— Всъщност няма значение — махна тя с ръка. — Стига да не е онази блондинка, с която танцува тогава, вместо да поканиш мен.

Той дискретно замълча.

— Хм. Така, я да видим. Напоих те с коняк. Прибавих музика. Сега, струва ми се... — Очите ѝ светнаха лукаво. — Да, мисля, че имам точно каквото е нужно. Ще ме извиниш ли за момент?

— Разбира се.

Ив мина край него и изчезна в съседната спалня.

Без да трепне, Алекс отвори чекмеджето, където бе скрила пиесата, и започна да чете. Веднага го грабна диалогът между една вече немлада жена и нейното отражение в огледалото.

— Ваше Височество.

Той бутна настрана чекмеджето и се обърна. Искаше да ѝ каже, че е чудесно. Дори чувствата му да го правеха предубеден, усещаше, че написаното бе изключително. Щом я видя обаче, не можа да промълви и дума.

Беше облякла обточен с дантела корсаж и дълъг отворен халат отгоре — и двете с цвета на езерна вода. Косата ѝ бе пусната и свободно падаше по раменете. Зад нея, хвърляйки сенки и отблясъци, играеха светлини. Очите ѝ бяха дълбоки и загадъчни, но в тях Алекс видя отражение на собственото си желание. Тогава, както бе направила и първия път, тя протегна ръце.

Той тръгна към нея. Беше като замаян от миризмата на восък, от предусещането на женски тайни. Ив безмълвно го въведе в спалнята.

— Цял ден чакам да бъда с теб. — Тя бавно започна да разкопчава ризата му. — Да те докосна — плъзна ръка по гърдите му, преди да свали ризата. — Да бъда докосвана.

— Когато не съм с теб, мисля само за неща, за които не би трябвало да мисля. — Алекс смъкна халата от раменете ѝ и го остави да се свлече на пода. — Когато съм с теб, не мога да мисля за нищо друго, освен за теб.

Думите му я развълнуваха. Такива признания той не изричаше често.

— Тогава мисли за мен.

В стаята горяха дузина свещи. Леглото бе готово и чакаше. През отворената врата долиташе тиха музика. Дебюси. И никакъв друг звук. Все така безмълвно Ив го придърпа върху леглото до нея и започна да го люби така, както един мъж може само да мечтае.

Отначало го целуна нежно, ласкаво, докато ръцете ѝ леко го галеха. Устните ѝ докосваха лицето му, шията. Бавно, за да възбудят, ала не дълго, за да задоволят. Коприната, дантелите, меката ѝ плът се допираха и местеха по тялото му, докато разпалиха в него жарава.

Ив го доразсъблече, като шепнеше и отстраняваше ръцете му, които се опитваха да помогнат. Езикът ѝ обходи сгъвката зад коляното, като изтръгна стонове. С премрежени очи тя съзерцаваше тялото, на което успяваше да достави такава наслада. То изглеждаше златно в светлината на свещите. Златно и блестящо. Ив се залови да стопи в него всяка останала частица самообладание.

Сърцето му биеше до пръсване. Никоя жена не го бе възбуждала така неудържимо. Щом посегнеше към нея, тя му се изплъзваше, после го омаломощаваше с нежни като повей ласки или го захапваше леко с мъчителна сладост. Не му стигаше въздух. Молеше се да спре. Не, да продължи.

Безпомощен. За първи път някой го правеше безпомощен. Това усещане свиваше стомаха му, обезсилваше мускулите, промъкваше се в мозъка. Кожата му овлажня, стана гореща, чувствителна. Всяко нейно докосване предизвикваше безброй тръпки. От гърлото му се изтръгна вопъл. Чу тихия ѝ отговорен смях.

Какво невероятно усещане бе да накараш един мъж да тръпне. Какво задоволство бе да откриеш сила, която доставя блаженство. Обзе я вълнение, главата ѝ се замая и Ив престана да вижда и чува.

Сега Алекс ѝ принадлежеше. Беше само неин. Нямаше държава, нямаше дълг, нямаше повели.

На ръба на разума, той се надигна. Обви я с ръка през кръста, привлече я към себе си, под себе си. Наведен над нея, задъхан, се вторачи в лицето ѝ. Тя го гледаше предизвикателно. Очите ѝ блестяха.

— Ти си моето безумство — отрони Алекс и впи устни в нейните.

Повлече ги водовъртеж, от който не искаха да се измъкнат, а да се въртят още по-бързо. Всеки се стараеше не да се освободи, а да се наложи. Веднъж се бяха сблъскали така с шпаги в ръка, бяха противопоставили сила срещу сила. Сега беше същото.

Търкаляха се върху леглото, уста в уста, тяло до тяло. Той смъкна остатъците от дрехите ѝ, но не нежно и внимателно. Пръстите му трепереха от нетърпение, докато махаше слабата преграда помежду им. После стискаха и грабеха, оставяйки мъчително сладка болка след себе си.

Ив стенеше, ала не от болка, а от удоволствието от това, което бе открила зад здраво заключената врата на неговата сдържаност. Тази сдържаност сега бе рухнала, беше пусната като окован звяр на воля. Неговата страст имаше див вкус, необузdana сила. Водеше я извън всякакъв разум към потайни и бездънни желания, които я поглъщаха изцяло.

Разтърсиха я тръпки на върховна наслада и я оставиха бездиханна. Но преди още да дойде на себе си, преди да си поеме дъх, Алекс отново я тласна нагоре, отново я понесе към шеметни висини.

— Александър — мислеше, че крещи името му, ала беше само сподавен шепот. — Искam те. — Ръцете ѝ полазиха трескаво, откриха го. — Искam те...

В мига, в който краката ѝ се обвиха около него, той разбра какво бе лудост, истинска лудост. Нейните тласъци определяха ритъма. Искаше му се да я гледа, да вижда лицето ѝ, да знае кога бе понесена от вълната на тръпнещо блаженство. Но погледът му бе замъглен.

И двамата бяха поети от неудържима сила. В една ослепителна, безпаметна секунда Алекс извика. На френски. Това бе езикът на сърцето му.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За първи път се събуждаше в обятията му. Беше на зазоряване. Навън едва-едва се развиделяваше, а шумът на морето долиташе като шепот. Свещите отдавна бяха догорели, но миризмата им още витаеше във въздуха.

Той я целуна лекичко по слепоочието и тя се размърда.

— Александър — промърмори и се сгуши по-близо.

— Заспивай. Рано е.

Ив го усети, че се кани да става.

— Тръгваш ли?

— Да, трябва.

Обви ръце около него и го задържа в гальовната топлина на леглото.

— Защо? Нали е рано?

Той се засмя. Провлечените ѝ думи и сънени движения му се видяха толкова сладки. Свали ръката ѝ и я целуна.

— Имам ранни срещи.

— Преди разсъмване? — Тя направи опит да се разсъни, като отвори широко очи. Косата му беше разрошена от спането, от нейните ласки, от любовната нощ. Ала погледът му беше буден и ясен. — Не можеш ли да останеш още малко при мен?

Алекс искаше да остане, искаше да ѝ каже, че бе готов да остане при нея целия този ден и следващия след него. Но не можеше.

— Не е разумно.

— Разумно. — Сладостната нега в премрежените ѝ очи помръкна. — Не искаш да си в стаята ми, когато прислугата се събуди.

— Ще е по-добре.

— За кого?

Той повдигна вежда. Отчасти развеселено, отчасти високомерно. Рядко някой му задаваше въпроси относно причините за постъпките му.

— Това, което е между нас, си е между нас. Няма да ми харесат шушукания или да видя името ти с големи букви по вестниците.

— Както беше с мен и Бенет — подхвърли Ив малко троснато и се надигна. Седна в леглото и скръсти ръце. — Предпочитам сама да се грижа за репутацията си.

— Кой ти пречи? Разполагаш с пълна свобода. Само че и аз ще имам грижата.

— За моята или за твоята?

По природа Алекс не беше от търпеливите. Мъчително, стъпка след стъпка беше изграждал у себе си това качество в течение на години. Сега му се наложи да използва заученото.

— Ив — рече кротко, — вече доста се приказва след онази наша снимка в пресата.

— Радвам се. — Тя отметна коса и закова поглед в лицето му. Почувства се обидена. Не знаеше откъде се взе това чувство и защо бе тъй остро, ала я заболя. Обидата лесно водеше до неблагоприятно и безразсъдно. — Аз не се срамувам, че съм твоя любовница.

— Това ли мислиш? Че се срамувам?

— Идваш при мен късно, тръгваш си рано преди изгрев, сякаш те е срам къде и с кого си прекарал нощта.

Ръката му посегна към гърлото ѝ. Ив почувства силата и гнева му. Не отмести поглед, макар в очите му да святкаха мънии.

— Никога повече не го казвай! Как може дори да си го мислиш?

— А какво да ме кара да мисля друго?

Той я стисна по-силно и тя разтвори широко очи. В следващия миг устата му ожесточено се впи в нейната. Ив се задърпа, защото искаше Алекс да ѝ отговори, да ѝ отговори нещо, но ръцете му бяха бързи и непреклонни. Безмилостно шареха по тялото ѝ и намираха всички слаби места, които бе открил през нощта по един по-нежен начин.

Тялото ѝ се превърна в едно пулсиращо чувствено кълбо. Всяка свързана мисъл изчезна от главата ѝ, заменена от усещане след усещане — буйни, пламенни, изгарящи.

Ръцете ѝ здраво се увиха около него. Тялото ѝ му отговори със същото настървение и жар.

Гневът и страстта се срещнаха в сблъсък, от който хвърчаха искри, после се сляха в едно знойно и неукротимо цяло.

Той лежеше с поглед, забит в тавана, а тя се беше свила до него, ала не се докосваха. Слънцето топеше утринната мараня.

— Не исках да те огорчавам.

Ив въздъхна сподавено, но когато проговори, гласът ѝ беше твърд и ясен:

— Аз съм издръжлива, Алекс.

Искаше му се да протегне към нея ръка, ала не знаеше дали няма да го отблъсне.

— Трябва да намерим време и място да поговорим. Но не сега.

— Да, сега не е моментът.

Той стана. Тя лежеше и го чуваше как се облича. Очакваше звука на отварящата и затваряща се врата, ала вместо това усети докосване по рамото.

— Изпитвам към теб много неща, но не и срам. Ще ме изчакаш ли днес в театъра? Ще намеря начин да дойда към шест.

Не го погледна, защото знаеше, че ако го направеше, щеше да го помоли да остане и може би за нещо много повече, което Алекс не можеше да ѝ даде.

— Добре, ще те чакам.

— Поспи още малко.

Ив не отговори. Вратата хлопна.

Тя стисна силно очи, борейки се с чувството на загуба и отчаяние. Беше получила от него страст, ала не и отговор. Каза си беше веднъж, че страстта му ще ѝ е достатъчна. Бе тежък удар да разбере, че това не бе така. Искаше цялото му сърце, без ограниченията, които той си налагаше. Искаше да бъде обичана, ценена, приета. Това, което желаше, бе повече, отколкото можеше да има, а не можеше да живее с по-малко.

Ив стана. Изяснила си бе всичко. Беше време да започне живота си отначало. Без да съжалява за мечтата, сбъднала се толкова за кратко.

Александър влезе в библиотеката и поздрави присъстващите. Баща му седеше в креслото и тъкмо гасеше цигарата си. Рийв, с листа в скута и други върху масата пред него, се бе настанил на дивана

заедно с Бенет. Малъри — шефът на разузнаването, седеше на ръба на един стол и палеше лулата си.

В този състав се бяха разделили снощи и щяха да се срещат отново колкото пъти потрябваше, докато решат как да премахнат висящата над главите им заплаха, наложена от Дебок. Темата за обсъждане беше позната. Започнаха с охраната, която Рийв бе назначил на двореца, театъра, центъра за деца с увреждания и на собствения си дом. Допълнителната информация по въпроса засягаше летището и пристанищата.

— Прикрепил си по още един детектив към всеки от нас — подхвърли Бенет.

— Докогато е необходимо.

Бенет се размърда, недоволен от новото ограничение, но не възропта.

— Наистина ли мислиш, че отново ще опитат чрез Ив? Няма как да не им е ясно, че подслушваме телефоните и я държим под наблюдение.

Малъри изпухтя с лулата.

— Най-отличителната черта на Дебок, Ваше Височество, е неговата самонадеяност. Убеден съм, че обект на следващия му ход ще е госпожица Хамилтън, и то скоро.

— Ще повтора това, което казах снощи — започна Александър. — Ив трябва да бъде върната обратно в Америка.

Малъри потупа с длан гърлото на лулата.

— Това няма да спре Дебок, Ваше Височество.

— Ала ще осигури безопасността ѝ.

— Александър — обади се Рийв, като го изчака да запали цигара. — Ако това, до което се е добрало разузнаването, е вярно, ние имаме нужда от Ив. Ако тя реши да замине — додаде той бързо и не даде на Александър да го прекъсне, — аз лично ще я кача на самолета. Но щом настоява да остане, решението е да я охраняваме и да чакаме.

— Да чакаме — издуха Александър струя дим. — Да чакаме отново да бъде изложена на риск. След като смяташ, че телефонните обаждания са дело на вътрешен човек в театъра, както и самото поставяне на бомбата, значи Ив дори в момента е в опасност, застрашена от някой от собствените ѝ хора.

— Дебок не се интересува от нея — намеси се кротко Малъри.
— Тя е само примамка.

— Примамките са нещо, което може да се пожертва.

— Александър — проговори за първи път Арманд. Гласът му беше спокоен като на Малъри, ала с безпогрешно доловима властническа нотка. Хладен, понякога почти студен, този глас рядко биваше рязък. С ръце върху страничните облегалки на креслото и поглед, забит в допрените пръсти на ръцете си, принцът млъкна за момент, после вдигна очи. — Трябва да бъдем хладнокръвни, така както е хладнокръвен Дебок. Знаеш, че се отнасям към Ив като към собствените си деца. Всичко, което може да бъде направено, за да я предпазим, ще бъде направено.

— Тя не е гражданка на Кордина. — Александър се бореше с чувствата, бореше се и с разума. — Тя е гост на нашата страна. Носим отговорност за нея.

— Не сме забравили отговорностите си. — Пак имаше властност, но и съчувствие, на което обаче не можеше да бъде даден пълен израз. — Ако някой от нейните хора е агент на Дебок, ние ще разберем кой е той. Логично е Дебок да не желае Ив да пострада, инак агентът му няма да има повече причина да остане в Кордина.

— А ако Дебок не се ръководи от логиката?

— Такива хора винаги действат премерено. Те са безстрастни.

— Стават и грешки.

— Да. — Арманд помисли за Сюар. Болката не бе преминала. — Стават и грешки. Наша грижа е да не ги допуснем. — Той премести поглед върху Рийв. — Това оставям на теб.

— Прави се всичко, което е възможно на първо време. Що се отнася за по-нататък, двамата с Малъри стигнахме до мнението, че трябва да внедрим наш човек в организацията на Дебок.

— Аз съм съгласен, ала с някои уговорки — промърмори Малъри.

— Не са нужни уговорки — изкриви устни Рийв и подаде на Александър папка. — С Малъри постигнахме съгласие, че личността на оперативния работник трябва да е известна само на нас тримата.

— Но това засяга всички ни — намеси се Бенет.

— Да — кимна Рийв. — А животът на агента ни зависи от секретността. Колкото по-малко хора знаят кой работи за нас, толкова е

по-голяма вероятността за успех. Може да отнеме месеци, по-вероятно години. Трябва да е ясно, че в момента само ще посеем семената. Нужно им е време да покълнат.

— Желая единствено да видя края на Дебок, докато съм жив. — Александър държеше папката затворена. Щеше да я разгледа по-късно и да я заключи в личния си сейф. — Искам редовни доклади за хода на операцията.

— Разбира се. — Рийв събра останалите документи. — Успеем ли да заловим агента на Дебок и да го разпитаме, другото може да се окаже ненужно.

Мъжете станаха, а Александър се обърна към баща си:

— Ако разполагаш с няколко минути, бих желал да поговорим.

Бенет разбра, че въпросът бе личен, и сложи ръка на рамото му.

— Ще ходя в театъра преди обяд. Няма да я изпускам от поглед.

Александър само го изгледа продължително. Нямаше нужда да изрича благодарност.

— Само не й давай да го разбере. Ще те изрита.

— Дори когато й досаждам, тя ме търпи. — Отиде и целуна баща си по бузата. — Всички сме съпричастни, папа.

Арманд остана седнал и го съпроводи с поглед. Нито докладите, нито обсъжданите мерки и планове не бяха успокоили душата му така, както тези прости думи и една обикновена целувка бяха направили.

— От всичките ми деца Бенет е най-непредвидим.

— Ще е поласкан да го чуе.

— Като малък донасяше всяка намерена птичка със счупено крило или краче, всяко пострадало коте, и всеки път вярваше, че ще ги излекува. Случваше се да успее. Понякога се безпокоях, че е прекалено чувствителен. Толкова прилича на майка ти. — Арманд поклати глава и се изправи. — Да поръчам ли кафе, Александър?

— За мен не. Отивам в Хавър. За посрещането на един кораб.

— Такъв ентузиазъм?

— Щом се налага.

— Правилно. Искаш да говорим за Ив, нали?

— Да.

Арманд кимна и отиде да отвори прозореца. Може би морският бриз щеше да разсее напрежението, все още висящо в стаята.

— Александър, аз не съм спял. Мисля, че разбирам чувствата ти.

— Възможно е. Ала аз самият едва започвам да ги разбирам.

— Когато бях съвсем млад, по-млад от теб, вече управлявах държавата. Бяха ме готвили за това, разбира се, от самото ми раждане. Но никой, най-малкото аз, очаквахме това да стане така скоро. Дядо ти се разболя и почина за три дни. Беше ми трудно. Тогава бях на двадесет и четири. Мнозина членове на Съвета се притесняваха за възрастта ми и темперамента. — Той се поизвърна от прозореца. На устните му трепна усмивка. — Не бях толкова дискретен, както си ти.

— На Бенет му е било писано да наследи нещо от теб.

За първи път от дни насам Арманд се разсмя.

— Не бях чак толкова недискретен. Та както и да е, бях управлявал по-малко от година, когато предприех официално посещение в Англия. Срещнах Елизабет и всички разпилени късчета от живота ми си дойдоха на мястото. Да се обича по този начин, Алекс, е болезнено, ала и по-хубаво от всяко друго нещо.

— Зная.

Арманд се обърна. Въздъхна дълбоко.

— Така си и мислех. Добре ли си даваш сметка какво ще искаш от нея?

— Колко пъти съм го премислял! Колко пъти съм си казвал, че не мога да го направя. Ще ѝ струва толкова жертви, толкова усилия да се приспособи. Дори не съм убеден дали ще мога да ѝ обясня в каква степен ще се промени животът ѝ, ако приеме.

— Обича ли те?

— Да. — Той замълча и притисна очи с пръсти. — Господи, поне се надявам да е така. Трудно ми е да съм сигурен за нейните чувства, след като толкова дълго се противопоставях на собствените си.

Арманд и това разбираше. Когато той самият се беше влюбил, нямаше баща, с когото да сподели.

— Искаш моето одобрение или моя съвет?

Александър отпусна ръка.

— И двете.

— Изборът ти ме радва — усмихна се Арманд и отиде до сина си. — Тя ще бъде една принцеса, с която Кордина може да се гордее.

— Благодаря ти. — Те си стиснаха ръце. — Ала ми се струва, че да бъде принцеса е нещо, което ще радва Ив в значително по-малка степен, отколкото Кордина.

— Американци — подсмихна се иронично Арманд. — Като твоя зет тя ще предпочете да избегне такива неща като титли и положение.

— Но за разлика от Рийв няма да има друг избор.

— Ако те обича, короната не ще ѝ се стори така тежка. Нито на теб, когато му дойде времето.

— Ако му дойде. — Думите увиснаха във въздуха. — Благодаря за одобрението ти, татко. А сега съвета.

— Малцина са хората, пред които можеш да отвориш сърцето си, да го разкриеш напълно. Намериш ли жена, с която да споделиш живота си, нищо не крий от нея. Женските рамене са силни. Използвай ги.

— Искам аз да съм ѝ закрила и опора.

— Разбира се. Едното не пречи на другото. Имам нещо за теб. — От библиотеката Арманд отиде в съседния кабинет. След малко се появи с малка кутийка от черно кадифе. Стискаше я здраво в ръка. — Питал съм се какво ли ще изпитам, когато ти го давам. — Той сведе поглед към кутийката. — Има и мъка, че отново е у мен, има и гордост, че имам син, на когото да го предам. — Чувствата, винаги добре владени, сега се надигнаха към повърхността, ала не им бе позволено да изплуват. — И радост, че синът ми е мъж, когото уважавам, а не само момче, което обичам. — Арманд протегна ръка и за миг се забави, преди пръстите му да пуснат кутийката. — Времето си върви — каза тихо. — Това е пръстенът, който дадох на майка ти в деня, когато ѝ предложих да се омъжи за мен. Ще се радвам, ако го дадеш на Ив, когато ѝ направиш предложение.

— Нищо друго не бих ѝ дал с по-голяма гордост. — Александър нямаше сили да отвори кутийката, но я стискаше така, както и баща му. — Благодаря ти, папа.

Арманд гледаше сина си. Припомняше си малкото момченце и всички изминали години. Усмихна се и го прегърна.

— Доведи я при мен, когато го сложи.

Ив наблюдаваше двама сценични работника, въоръжени с кутии блажна боя. Сподави прозявката си и записа нещо в бележника си. Определено ще трябва да се отделят средства за ново оборудване, когато се върнем в Щатите, помисли си. А това ще стане след по-малко

от пет седмици. След два дни е първото представление, а след месец заключителното. Още ден-два да опаковат реквизита и толкоз.

Трупата вече имаше ангажимент за турне през есента. Водеха се и преговори за триседмични представления в Лос Анджелис през януари. И ако не се лъжеше в предвижданията си, бюрото ѝ щеше да е затрупано с предложения и молби при завръщането им от Кордина. При завръщането.

Тя отиде до бюрото на помощник-режисьора вдясно на сцената и опита да съсредоточи внимание върху репетицията. Актьорите бяха с костюми и грим. Не забелязваше никакви пропуски и недостатъци. Голямата червена ваза, която беше заръчала на Пийт, се открояваше като ярко петно, точно както си я бе представяла. Тапицерията на дивана беше избеляла, покривчиците, прилежно опънати, бяха на място.

Всичко е идеално, каза си. Само дете не изпитваше обичайното задоволство от добре свършената работа.

— Изглежда чудесно.

Шепотът в ухото я накара да подскочи.

— Бен! — притисна големия бележник до гърдите си. — Какво правиш тук? Репетицията е вътрешна, не се предвиждат посетители.

— Аз, разбира се, съм изключение. Вече го обясних на портиера. Я кажи, ти „байчо“ ли му викаш, както слушам по американските филми?

— Не смея. — Ив погледна зад рамото му. Двама бодигарда се навъртаха на дискретно разстояние. — А ти не трябва ли да си на някое официално мероприятие?

— Не ми натяквай. От седмици насам съм същински роб. Успях да открадна час-два. — Безценно време, което би могъл да прекара с конете си. — Просто реших да се отбия и да видя как вървят нещата.

— Ако търсиш Дорийн — започна сухо Ив, — тя е горе, в другата зала за репетиции. Все пак имаме още три пиеси, както ти е известно.

— Ясно. Разбрах намека. Няма да разсейвам Дорийн, докато е заета. — Истината беше, че не се бе и сещал за нея. Той огледа сцената. Репетицията беше започнала. — С повечето от твоите хора сте отдавна заедно, предполагам?

— С някои да, с други не толкова. Виж какво, дай да слезем долу. Днес нямах възможност да наблюдавам оттам.

Двамата отидоха и се настаниха в средата на залата. Бодигардовете ги последваха. Седнаха три реда зад тях. Ив едва сега забеляза още двама. Явно прикрепени към нея.

— Не изглежда зле — прецени тя. — През цялото време гледах от балкона и пак беше добре. Това място има невероятна акустика.

— Навярно доста добре познаваш хората си — подхвърли пак Бенет. — Имам предвид като личен контакт, не само от професионална гледна точка.

— Щом тръгваш на турне, обикновено знаеш с кого отиваш. Ала актьорите и изобщо хората на изкуството са като всички останали. — Ив го изгледа и се усмихна. — Някои са по-контактни от други. Какво, да не смяташ да се присъединиш към нас?

— Мога ли да разчитам на прослушване?

— Ще е по-удачно да кандидатстваш за сценичен работник. Те имат значително повече възможности да флиртуват с дамите.

— Ще го имам предвид. А колко човека общо работят при теб?

— Зависи от продукцията.

— А в момента?

Тя свъси вежди.

— Защо?

— Просто съм любопитен.

— Ей така, изведнъж? Задаваш множество въпроси, които изобщо не са те интересували преди.

— Ами просто сега ми хрумват. Нали трябва да поддържам разговора?

— Бен, добре те познавам и след като Рийв ми задава вчера твърде подобни въпроси, стигам до извода, че има някаква причина за тях. Какво общо имат моите хора с разследването?

Той изпружи крака и най-нехайно ги качи върху облегалката на предния стол.

— Трудно ми е да ти отговоря, след като не аз провеждам разследването. Слушай, май не си ме запознавала с тази дама, която сега се появи на сцената.

— Бенет, не ме баламосвай. Мисля, че сме приятели.

— Така е.

— Тогава бъди откровен с мен.

Той се поколеба само миг. Но именно защото бяха приятели, защото я уважаваше, вече бе решил.

— Ив, не смяташ ли, че трябва да бъде огледана всяка една вероятност?

— А кои са те? Аз не зная, ти ще кажеш.

— Второто обаждане с направено от комплекса. — Видя как очите ѝ се разшириха. — Явно не са ти казали. Мисля, че би трябвало.

— Искаш да кажеш тук, в театъра?

— Не може да се определи съвсем точно. Просто се знае, че не е въвн от сградата. На всяка врата, на всеки изход имаше охрана. Няма следи от влизане с взлом. Бомбата трябва да е поставена от вътрешен човек. От някой, който работи в комплекса.

— И ти свеждаш нещата до моите хора — заговори на първо място инстинктът ѝ да ги защити. — По дяволите, Бен, има още три театъра в тази сграда! Колко още актьори, техници, майстори по поддръжката...

— Зная, зная — прекъсна я той и сложи длан на ръката ѝ. — Работата е там, че най-вероятно е човек, който няма да бъде питан какво прави точно в тази зала, зад кулисите и дори в кабинета ти. Кой ще задава подобен въпрос на човек от екипа? Дори ти.

— А от къде на къде някой от тях ще заплашва семейството ти?

— Чувал съм, че Дебок плаща добре.

— Не ми се вярва, Бен — извърна се тя отново към сцената. Нейните хора, нейната трупа. Та те ѝ бяха като роднини. — В противен случай трябва още сега да прекратя всичко и да ги пратя по домовете им. Та те са артисти, работници, за бога, не убийци.

— Не казвам, че е така, а само, че би могло. Просто искам да го имаш наум, това е всичко. — Той стисна ръката ѝ. — И да се пазиш. Обичам те.

Ядът ѝ се стопи.

— Бен, ала ако си мисля, че аз съм причината да дойде тук някой, който би...

— Стой, хич и не продължавай. Каквото и да се окаже, ти не си причината. Дебок е отговорен за всичко.

Дебок! Винаги Дебок!

— Дори не съм го виждала, не зная как изглежда, а той се намесва къде ли не в живота ми. Трябва да бъде спрян.

— Ще бъде. — Гласът му беше спокоен, но Ив добре го познаваше. В тона му имаше сдържано ожесточение. — Рийв вече действа по въпроса. Ще отнеме време, повече, отколкото би ни се искало, ала ще бъде спрян. Дано и аз да мога да съм от помощ.

— Пази силите си за друго. Не искам да ти се случи нещо.

Той се ухили. От суровостта му не бе останала и следа.

— Не бери грижа за мен. Много повече ме интересуват жените и конете, отколкото славата.

— Продължавай в същия дух. — Тя стана и приглади с две ръце косата си назад. — Отивам горе да проверя как върви другата репетиция.

— Прекалено много работил, Ив — изправи се и Бен. — Започва да ти личи.

— Галантен. Както винаги.

— Трябва да престанеш да се тревожиш за Алекс.

— По кой начин?

— Ами тогава се тревожи. Защо не пробваш да се довериш малко на съдбата. Нали е предопределен да управлява Кордина. Слава богу, че не съм аз. Нищо няма да му се случи.

— Така мисля, когато е пред очите ми. Но питаш ли ме през останалото време? — Тя го целуна, после реши, че не бе достатъчно и го прегърна. — Ще се видим довечера.

— Ще изиграем ли едни карти?

— Вече ми дължиш петдесет и три долара от предния път.

— Кой ги е броил?

— Аз.

Ив се усмихна и тръгна по пътеката между редовете.

Бенет я проследи с поглед, докато се скри зад кулисите. Двамата бодигарда вървяха след нея.

Габриела и Крис също се отбиха. Безуспешно се опитаха да я убедят да прекара с тях следобеда в едно заведение край морето. Асистентката ѝ донесе кафе и бисквити, като цъкаше неодобрително. Един от актьорите ѝ предложи своята гримьорна, за да подремне

малко, а друг пък от гримьорите настояваше да ѝ сложи крем, с който да скрие тъмните кръгове под очите.

Когато репетициите за деня най-сетне приключиха, вече ѝ бе накипяло до пръсване.

— Ако още някой, само още някой ми каже, че трябва да си почина, ще го убия — мърмореше тя под нос, докато крачеше бързо по коридора зад кулисите.

— От мен няма да го чуете.

Ив рязко намали скоростта и само дето не залитна. Пийт се бе навел над един от своите сандъци и затваряше ценния си инвентар.

— Мислех, че всички вече са се изменили.

— Кажете-речи. — Той се изправи и ключовете на колана му издрънчаха. — Имам да прибера още едно-друго, ама не мога да намеря голяма кутия за оная ваза ли е, какво е.

— Остави я, където си е. Толкова е грозна, че едва ли някой ще я открадне.

— Нали сама казахте да не е нещо кой знае какво.

— И ти се постара. — Тя разтърка врата си. Беше се схванал и я болеше. — Идеална е, Пийт, сериозно. Също и покривките. Виж, знаей, че си много съзнателен, ала театърът ще бъде здраво залостен. С тази охрана наоколо едва ли има смисъл да се притесняваш, че някой може да задигне нещо. Защо не идеш да вечеряш?

— Тъй и смятах. — Той стоеше нерешително и си играеше с ключовете.

— Някакъв проблем ли има? — попита Ив.

— Тъц. Само щях да кажа нещо.

Развеселена, тя кимна.

— Ами давай де.

— Доста ме ядосахте оня път, когато ми викнахте да се махам. Дърпахте ме, крещяхте, заплашихте да ме уволните.

— Не вярвам да ти е било приятно.

— Сигурно щях да пипам по-бързо, ако знаех какво става. — Пийт се почеса по брадата и заби поглед в обувките си. — Талбът ни каза как сте тичали тук наоколо, за да не е останал някой, а сте знаели за бомбата. Стори ми се бая смело. Глупаво — добави той, като отново вдигна поглед, — но и смело.

— Не беше нито глупаво, нито смело. Просто необходимо. Благодаря ти, все пак.

— Искам да черпя по едно.

В първия момент Ив онемя. За първи път, откакто го познаваше толкова време, Пийт проявяваше признак на общуване.

— С удоволствие, ала тази вечер очаквам един човек. Какво ще кажеш за утре, веднага след репетициите?

— Става. — Той почеса брада, притегна колана си и рече: — Бива си ви, госпожице Хамилтън.

— Теб също — отвърна тя и се почувства много по-добре, отколкото през деня.

Тръгна в обратната посока, като подмина стария си кабинет на път за временния, който ѝ бяха приспособили. Шест и петнадесет, отбеляза мислено, като погледна часовника си. Александър закъсняваше. Цял ден, нервна и напрегната, бе очаквала да стане шест. Е, ще почака още малко.

Защо ли искаше да говори с нея? За да сложи край на отношенията помежду им колкото можеше по-коректно. Сигурно подозираше за дълбочината на чувствата ѝ към него. И не искаше да я нарани. Искаше да сложи край още сега, преди да ѝ бе станало още по-трудно.

Ив знаеше, не се и съмняваше, че той я желае. Но чувството му за чест и справедливост не му позволяваше нещата да продължат, след като можеше да ѝ предложи само някой и друг потаен час под прикритието на нощта. Не беше ли това една от причините да го обича тъй силно?

Никакви жалби, напомни си тя, от самото начало знаеше как стоят нещата и че не могат да продължат вечно. Беше съгласна с това положение. Принцове и дворци нямаха място в живота ѝ.

Ив въздъхна и разтвори книжката, която от известно време носеше в чантата си. Вътре имаше притиснато цвете. Онова, което Александър ѝ бе дал в парка. Преди две седмици? Преди цял живот. Тя затвори книгата. Каза си, че не всяка жена има и толкова за утеха.

Бива си ви, госпожице Хамилтън. Точно така. Биваше я и щеше да продължи в същия дух. Животът трябваше да се посреща такъв, какъвто бе.

Нямаше да изпада в мрачни размисли. Никакво униние. Седна зад бюрото и взе една от новите папки, които бе започнала да попълва. Театърът бе утихнал. И тогава се чу трясък.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ив вече ставаше от мястото си да провери какво става, когато чу бягащи стъпки пред вратата. Първата й мисъл бе, че суматохата бе дело на някои от трупата, които все още се мотаеха в театъра, вместо да са на вечеря, както му бе редът. Смяташе да им се скара, но щом надникна в коридора, видя тялото.

В първия момент замръзна. После вече тичаше нататък. Наведе се над проснатия на земята непознат мъж. Върху ризата му бавно нарастваше кърваво петно. Наблизо се търкаляше преобърнат поднос с чаши и кана за вода. Парчета стъкло бяха разпилени навсякъде. Умът й светкавично заработи. Свали дългата жилетка без ръкав, която носеше, и покри с нея мъжа.

Телефон. Трябваше й телефон. Като се стараеше да разсъждава спокойно, тя мина отново на бегом коридора. Влетя в кабинета, вдигна слушалката и започна да набира. Ръцете й бяха влажни от студена пот и трепереха.

— Говори Ив Хамилтън от Центъра за изящни изкуства, крилото на големия театър. Прострелян е човек! Нужна е линейка! Полиция! — Дъхът й секна, когато отново чу стъпки, този път леко прокрадващи се към пооткрехнатата врата. — Побързайте! Моля ви, по-бързо!

Остави слушалката върху бюрото и се огледа обезумяла наоколо. Нямаше изход, никакъв друг изход, освен вратата. Стъпките бяха спрели, ала къде? Колко близо? Цялата трепереща, излезе иззад бюрото. Който и да бе, той щеше да я убие, да я убие и... Тогава Ив се сети.

Шест и двадесет. Циферблатът се размазваше пред погледа й. Александър — дебнеха Александър.

По челото й изби влага. Трябваше да го предупреди. Да измисли някакъв начин. Взе да се приближава към вратата сантиметър по сантиметър. Тъкмо посегна да я бутне, когато тя бавно започна да се отваря навътре.

Първо видя пистолета. Черен, смъртоносен. После ръката, която го държеше. Сподави писъка си и се озова лице в лице с притежателя ѝ.

Мъжът, с който Александър се фехтуваше. Който ѝ се бе усмихнал и сторил смътно познат. Сега Ив си спомни. Беше го виждала в театъра.

Той не се усмихваше. Лицето му бе опънато и сурово. А в очите му прочете, че бе способен да убие.

— Мадмоазел... — започна мъжът и тя излезе от вцепенението си.

Замахна, извъртя се и силно го удари с ръба на дланта по гърлото. Пистолетът падна от ръката му и издрънча на пода, а Ив повтори удара, този път отзад по врата. Той се строполи на прага — наполовина вътре, наполовина вън от стаята. Като дишаше тежко, Ив се втренчи в неподвижното тяло. Искаше ѝ се да избяга, просто да хукне, но си наложи да разсъждава трезво.

Хвана го под мишниците и го изтегли вътре. Служещото ѝ за временен кабинет помещение не бе много по-дълго от изпруженото му в цял ръст тяло. Тя трескаво затършува в предното чекмедже на бюрото. Намери ключа, прекрачи проснатия мъж и като излезе от стаята, го заключи вътре.

Главата ѝ бучеше. Облегна се на стената и постоя миг-два така, за да дойде на себе си. Раненият мъж няколко крачки по-нататък простена. Ив бързо се отправи натам.

— Извиках бърза помощ — клекна до него. — Ще пристигнат всеки момент, няма страшно, ще се оправите.

— Жермен.

— Да, да, зная. Всичко е наред. Не трябва да говорите. — Кръвта. Трябваше да спре кръвта. Прокара ръка през косата си, като се стараеше да мисли. Кърпи. — Опитайте се да не мърдате — каза му. — Сега ще донеса нещо да спрем кървенето.

— Чакаше... Криеше се...

— Заключен е. Не говорете повече. Веднага се връщам.

Тя се изправи. Възнамеряваше да изтича до най-близката баня за кърпи, когато чу шум зад себе си. Обърна се, ала коридорът беше празен. Облиза пресъхналите си устни и впери поглед във вратата на кабинета. Дали не бе дошъл в съзнание? Чак тогава се сети. Като

студен душ я обля мисълта, че не бе взела пистолета. Беше го затворила заедно с него. Ако дойдеше на себе си и го намереше... Откъм другата страна се разнесоха гласове и Ив хукна натам.

Сцената беше тъмна. Тя щракна главния превключвател и наоколо блисна светлина. Чу гласа на Александър и в гърдите ѝ се надигна ридание. Той се качваше по стълбичките към сцената, а тя я прекоси на бегот. Извинението му, че бе закъснял, така и не беше изречено. Хвана ръцете ѝ.

— Какво има? — попита тревожно, съзрял сълзите в очите ѝ.

— Онзи, агентът на Дебок. Затворен е в кабинета ми. Застреля човек, сигурно от твоите бодигардовете. Вече извиках линейка и полицията.

— Нещо стори ли ти? — огледа я той за първи път и видя кръвта. — Ранена ли си? По теб има кръв!

— Не е моя. На бодигарда. Алекс, той има нужда от помощ. В кабинета ми.

— Хубаво, успокой се. — Алекс я прегърна през раменете и се обърна към охраната. — Погрижете се. Аз ще остана при нея.

— Той има пистолет — подхвана наново Ив.

— И те имат. Седни. — Принуди я да седне на дивана с избелялата тапицерия, който с всички останали декори стоеше на сцената. — Разказвай. — Погледът му се откъсна от нея само колкото да проследи тръгналите към кулисите бодигардове.

— Всички си отидоха вкъщи... Мислех, че всички са си отишли. Зная, разбира се, че имам охрана. Чух изтрополяване, после стъпки. Той лежеше в коридора. Върнах се на телефона и тогава пак чух някой да идва. Алекс, беше онзи мъж, партньорът ти по фехтовка, Жермен.

— Простреляли са Жермен?

— Не, не! — Тя зарови ръце в косата си. Постара се да разказва по-ясно. — Той беше другият. Държеше пистолет. Аз го повалих, после...

— Повалила си Жермен?

— Нали това се опитвам да ти обясня! — избухна Ив. — Сигурно той беше застрелял другия човек и се връщаше отново.

— Ив — разтърси я леко Александър, — Жермен е шеф на личната ми охрана. Прикрепих го към теб да те пази.

— Как... Ама той... — не довърши тя, полагайки усилия да избистри ума си. — Тогава кой...

— Извинете, че ви прекъсвам. — От сянката в дъното на сцената излезе Ръс. Държеше револвер с удължена от заглушител цев.

— О, божичко!

Преди думите ѝ да заглъхнат, Александър вече бе скочил на крака и я дръпна зад гърба си.

— Трябва да ви благодаря, че така бързо отпратихте охраната, Ваше Височество. Обещавам да свърша бързо. Все пак съм професионалист.

— Не! — пристъпи напред Ив. — Не можеш да го направиш!

— Извинявай — усмихна ѝ се той. В гласа му прозвуча известна искреност. — Знаеш как е в бизнеса, Ив. Искам да знаеш също, че си един от най-добрите продуценти, с които съм работил някога.

— Това няма да ти се размине. Не можеш да се измъкнеш. — Александър говореше спокойно. Знаеше, че хората му всеки миг ще се върнат.

— Беше ми дадена възможност много добре да разуча това място. Мога да изчезна за по-малко от десет секунди. Само толкова са ми нужни. Ако не успея... — Ръс сви рамене. — Е, какво пък, в бизнеса всичко става. — Насочи оръжието в гърдите на Александър. — Нищо лично.

Стояха сред декорите на сцената. Прожекторите ги обливаха с ярка светлина, сякаш пиесата беше започнала. Огромната червена ваза с пъстри изкуствени цветя нелепо изпъкваше. Но револверът беше истински.

Тя изпищя. Без да мисли, се хвърли напред и закри Александър. Куршумът улучи нея.

Няма да умре. Не може да умре. Александър седеше, хванал с ръце главата си, и не спираше мислено да повтаря тези фрази като молитва. Само те му идваха наум. Само за това се молеше.

Не виждаше и не чуваше какво става в чакалнята. Другите сякаш бяха призрци, плод на въображението му. До него седеше Габриела, която предлагаше безмълвната си подкрепа. Баща му стоеше до прозореца. Бенет седеше на ниска скамейка заедно с Крис и държеше

ръката ѝ. Рийв се оправяше с полицията и ту влизаше, ту излизаше, после пак се връщаше.

Ако бе имал една секунда повече, само една секунда, щеше да я бутне, да я блъсне встрани. Да направи нещо, което да попречи куршумът да попадне в нея. Ударът я захвърли върху него. Докато е жив, нямаше да забрави как тялото ѝ отскочи, преди да се свлече.

Кръвта ѝ беше по ръцете му. В буквалния и преносен смисъл.

— Пийни малко чай, Алекс — подаде му чашата Габриела, ала той поклати глава. Запали поредната цигара. — Недей така — пророни тя. — На Ив ще си ѝ нужен силен, а не смазан от чувство за вина.

— Трябваше да я предпазя. Трябваше да не я забърквам. — Алекс затвори очи, но пак виждаше онзи ужасяващ миг, когато тя се хвърли пред него. Разпери ръце като щит пред тялото му. — Те искаха мен.

— Теб или някой от нас — сложи ръка на коляното му Габриела. — Ако има някаква вина, носим я по равно. Алекс, през най-тежките дни от живота ми ти беше до мен, ала аз не ти позволих да ми помогнеш. Нека сега аз да ти помогна.

Той постави ръката си върху нейната. Само това можеше да направи.

Рийв отново се върна в чакалнята. Погледна жена си, докосна я мимоходом по рамото и отиде при Арманд до прозореца. Арманд само кимна и отново се задълбочи в мълчаливото си бдение. Той също се молеше.

Като не беше повече в състояние да седи на едно място, Крис стана и излезе в коридора. Скоро пак се върна. По лицето ѝ личаха сълзи, които не можеше да спре.

Усети ръката на Габриела върху раменете си и се отпусна в прегръдката ѝ.

— Не може да я загубим.

— Не — притисна я Габриела. — Няма да я загубим. — Нежно я поведе към пейката. — Помниш ли историите, които ми разказваше в училище за нея? Питам се какво ли е да имаш сестра.

— Помня. — Крис си пое дълбоко дъх и опита да надвие мъката. — Много ти се искаше и ти да имаш. Мислеше, че би било прекрасно.

— Ами като винаги съм била заобиколена от мъже и момчета — усмихна се Габриела и вдигна поглед към събралото се семейство. —

Ти ми показа нейна снимка. Там беше дванадесет-тринадесетгодишна, струва ми се, но още тогава си личеше, че е красавица. Толкова си мечтаех да имам някой, с когото да си споделям.

— Пък аз ти разказах как я заварих в моята стая, строила пред себе си всичките ми гримове. Беше се направила на палячо. — Крис изтри с ръка очите си. — Ала мислеше, че изглежда неотразимо. — Тя подсмръкна и взе кърпичката, която Габриела ѝ подаде. Въздъхна тежко и си пое дъх на пресекулки. — Така не искаше да ходи в пансион. Татко смяташе, че това е най-добрият вариант и всъщност беше прав, но Ив страшно недоволстваше. Мислехме я за нашето мило и сладко, ала не особено умно момиченце. Господи! Доказа на всички колко сме се заблуждавали. Тя просто отказваше да си губи времето с неща, които не ѝ бяха интересни. По-скоро предпочиташе да го губи със списания и музика.

— А спомняш ли си какви смешни писма ти пишеше? Ти понякога ми ги четеше.

— Описваше момичетата от стаята в общежитието и учителя по история. Божичко, Бри, колко още ще продължи?

— Още малко — рече утешително Габриела и пак опита да отвлече вниманието ѝ от мъчителното чакане: — Как мислехме, че те двамата с Бенет... Изглеждаше, че толкова добре си подходат. — Вдигна поглед към Александър, който се бе вторачил невиждащо в сплетените си ръце. — Виж обаче как се получи. Хубаво е, че хората, на които държим, си допаднаха.

— Тя много го обича. — Крис също погледна нататък, но гърлото ѝ се сви. — Искях да я върна с мен в Хюстън, но тя не пожела да тръгне за нищо на света, не искаше да го оставя. Сякаш бе предчувствала, че ще настъпи миг, в който ще се наложи да го защити. — Гласът ѝ секна. Поклати глава и продължи: — Каза, че нямало значение какво чувства той, искала да бъде с него колкото време е възможно.

Бри въздъхна.

— Александър преживява всичко вътре в себе си. Често се затваря дори за него самия. Ала, струва ми се, вече не може да има съмнение относно чувствата му към Ив. Смята, че той е виновен за случилото се. Не обстоятелствата, не Дебок, а единствено той.

— Ив не би смятала така.

— Не, не би.

Крис избърса очи и стана, не бе лесно да отиде при него. Нещо в нея се съпротивляваше. Беше естествено и неизбежно. В душата ѝ се бе загнездило негодувание, сърцето ѝ го обвиняваше. Трудно ѝ беше да ги прогони. Седна до него, а Алекс само я погледна с подпухнали и зачервени очи.

— Сигурно ме мразиш — каза глухо. — Слаба утеха е, че аз се мразя още повече.

Тя искаше да го погали по ръката, заради Ив, но не можа.

— Това с нищо не ѝ помага. За нея сега е по-добре да се държим и крепим един друг.

— Трябваше да намеря начин да я махна оттук, да я накарам да замине.

— Така ли мислиш? — трепнаха в слаба усмивка устните ѝ. — Не си го представям. Откакто е завършила училище, никой нищо не може да я накара.

— Не я опазих. — Той отново скри лицето си в шепи. Едва сдържаше сълзите си. А чувстваше мъчителна нужда да се отпусне, да заплаче. — Тя означава за мен повече от всичко друго на света, а аз не я опазих.

Крис неволно посегна и хвана ръката му. Заради Ив, ала също заради себе си и заради Александър.

— Искала е да предпази теб. — В очите му болката избухна с нова сила, за да се слее с тази на Крис. Пръстите им се сплетоха. — Ако ще обвиняваш себе си, Алекс, то трябва да се обвиняваш за това, че си мъжът, когото тя обича. Длъжни сме да вярваме, че ще се оправи. Нужно ми е да зная, че го вярваш, както и аз, иначе не бих могла да издържа повече.

Те седяха и чакаха. Донесеното кафе изстиваше недокоснато. Пепелниците бяха препълнени. Болничната миризма — на дезинфектант, почистващи препарати и напрежение — стана привична. Вече не забелязваха охраната, поставена в коридора и дъното на чакалнята.

Когато се появи доктор Франко, всички скочиха на крака. Бледозелената му хирургическа шапка беше мокра от пот, също и предницата на престилката. Приблужи се и с присъщото си състрадание взе ръката на Крис.

— Още е в хирургията. Скоро ще я откарат в реанимацията. Имате силна сестра, госпожице Хамилтън, не желае да се предава.

— Как е тя? — стисна го Крис като с клещи.

— Изтърпя операцията по-добре от всички очаквания. Както ви бях казал, доктор Торет е най-добрият в своята област. Операцията беше сложна, защото куршумът е заседнал много близо до гръбнака.

— Нали не е... — Александър усети ръката на баща си върху рамото и доизрече с усилие: — Нали няма да остане парализирана?

— Много е рано да се твърди със сигурност, Ваше Височество. Но доктор Торет смята, че няма трайни увреждания. Аз съм на същото мнение.

— Вашите преценки винаги са били точни — обади се Арманд. Гласът му беше дрезгав от цигарите. И от облекчение. — Не е необходимо да ви напомням, че Ив и за в бъдеще ще продължи да получава възможно най-добрите грижи.

— Не е необходимо. Ваше Височество. Александър — обърна се докторът на малко име, възползвайки се от привилегията на стар семеен приятел, макар и рядко ползвана през всички тези тридесет години. — Тя е млада, здрава и силна. Уверявам ви, че не виждам причина да не се възстанови напълно. Дотук сме направили всичко възможно. Останалото зависи от самата нея.

— Кога можем да я видим?

— Когато дойде в съзнание, ще ви уведомя. Едва ли ще стане преди сутринта. Не, не е нужно да спорим — вдигна ръка той. — Не казвам, че не може да седите при нея. Дори смятам, че това ще ѝ помогне. А сега се връщам в операционната.

Осветлението в болничната стая беше приглушено. Александър бдеше до леглото. Доктор Франко му беше пратил поднос с храна, ала той почти не го докосна.

Ив лежеше съвършено неподвижно.

Бяха го предупредили, че ще е така, че упойката е силна, но Алекс неотлъчно следеше и за най-малкото движение, за най-леко трепване.

Ала тя лежеше напълно неподвижно.

Върху китката ѝ беше прикрепена интравенозна система. Белият бинт, държащ иглата, се открояваше в тъмното. Уредите за наблюдение бръмчаха монотонно или писукаха периодично. От време на време той отместваше поглед и се вторачваше в зелените флуоресцентни екрани. Но инак не сваляше очи от нея. Понякога ѝ приказваше. Държеше ръката ѝ и говореше как двамата ще бродят заедно край морето, как ще я заведе в семейното имение край Цюрих или ще се разхождат сред цветята в парка. Друг път просто седеше и я гледаше.

Мислеше колко няма да ѝ хареса безличната болнична пижама, която ѝ бяха облекли. Спомни си коприната с дантели, която носеше последния път, когато се любиха. Само преди една нощ. Притисна дланта ѝ в бузата си. Гърлото му се бе стегнало болезнено. Докосването го успокояваше.

— Не си отивай — промълви. — Остани при мен, Ив. Нужна си ми. Искам да ти покажа колко много си ми нужна, не си отивай.

Цяла нощ изкара буден. Едва когато през щорите на прозореца се процедиха първите снопчета светлина, тя се размърда.

— Ив? — улови ръката ѝ в шепи Алекс и се приведе над нея. — Ив, всичко е наред. Аз съм тук, при теб. Моля те, отвори очи. Чуваш ли ме? Отвори очи.

Тя го чуваше, ала гласът му звучеше като през гъста мъгла, глух и далечен. Нещо не беше наред. Чувстваше се така, сякаш се носеше във въздуха, а сънищата... Очите ѝ трепнаха — и се отвориха. Видя само сива пелена. Премига, постепенно започна да различава очертания.

— Тук съм, при теб — повтори Александър. — Ще се справиш, всичко ще е наред, Ив? Чуваш ли ме?

— Алекс? — Тя видя лицето му. Беше много близко, но не можеше да се протегне, не можеше да го докосне. Беше брадясало. Тя се усмихна едва. — Не си се бръснал.

После отново потъна в забрава.

И макар да му се сториха часове, само след няколко минути Ив отново се раздвижи. Той седеше до нея на леглото. Този път погледът ѝ беше по-ясен, очите ѝ се задържаха по-дълго и в тях започна да проблясва съзнание.

— Не си ранен, нали? — успя да отрони тя. Гласът ѝ беше слаб и накъсан.

— Не съм.

— Ръс...

Пръстите му неволно се свиха.

— Имат грижата за него. Не се бой.

Ив обърна глава, видя редицата уреди и разбра.

— Не, не в болница.

Страхът в гласа ѝ го накара да докосне с ръка устните ѝ.

— Само за малко, скъпа. Само докато се оправяш.

— Не искам да оставам тук.

— Аз ще бъда с теб.

— Няма ли да си отидеш?

— Няма.

— Алекс, нали не ме лъжеш?

— Не — целуна я той по китката. Пулсът ѝ, доловим и равномерен, му вля малко спокойствие.

— Аз ще умра ли?

— Не. — Погали я по лицето и се наведе по-близо. — Няма да умреш. Доктор Франко каза... — спомни си собствените ѝ думи, — че си здрава като бик.

— Той не се изразява така.

— Ала това имаше предвид.

Тя се усмихна, но не му убягна конвулсивното премигване.

— Боли ли те?

— Усещам нещо като — не знам. Гърбът ми, на плешката. Където е бил куршумът.

Попаднал там, вместо в сърцето му. Александър я целуна по бузата и стана.

— Ще повикам сестрата.

— Алекс, не си отивай.

— Само да извикам сестрата. Обещавам. — Навън обаче видя доктор Франко да се задава по коридора. — Събуди се. Има болки.

— Неизбежно е, Ваше Височество. Не можем напълно да ѝ ги спестим. Нека да я прегледам и ще видим какво да ѝ дадем. — Той направи знак на една от сестрите.

— Страхува се да остане тук.

— Разбирам, че има фобия към болниците, ала се опасявам, че все още не бива я местим.

— В такъв случай аз ще остана при нея.

— Не мога да го разреша, Ваше Височество.

Дори недоспал, капнал от умора и безпокойство, Александър беше височайша особа.

— Моля?

— Не мога да ви позволя да стоите двадесет и четири часа на крак. Но ще разреша да будувате на смени със сестрата на госпожица Хамилтън или някой друг, който ѝ действа успокояващо. А сега, извинете, трябва да прегледам пациентката си.

Александър го проследи с поглед, докато влезе в болничната стая на Ив, после се отпусна на стол до вратата. Господи, имаше нужда да остане сам за малко, да намери някое скрито кътче, където най-сетне да излее болката, страха, гнева си.

Тя бе говорила с него. Беше го гледала, мърдала пръстите си в ръката му. Поне това. Облегна глава на стената и затвори очи след повече от едно денонощие.

Отвори ги в мига, когато доктор Франко отново се появи в коридора.

— Можете да влезете, Ваше Височество. Обясних на Ив състоянието ѝ. Уверих я също, че при нея по всяко време може да стои човек, стига тя да желае. Сега ще извикам сестра ѝ. Щом госпожица Хамилтън пристигне, настоявам вие да си вървите вкъщи, да се нахраните прилично и да поспите. Ако не, ще ви забраня да влизате в стаята ѝ.

Александър сложи ръка на гърба му.

— Доктор Франко, ако не знаех, че го правите за доброто на Ив, просто нямаше да ви обърна внимание.

— И нямаше да е първия ми сблъсък с член на вашето семейство, Ваше Височество.

— Това също ми е добре известно. Кажете ми, как е тя днес?

— Немоцна, разбира се. Ала жизнените ѝ показатели са добри. Усеца краката си и може да ги движи.

— Значи не е...

— Няма парализа. Това, от което се нуждае, е почивка, грижи, подкрепа. Надявам се утре да я извадим от интензивното, но първо трябва да я види доктор Торет.

— Докторе, нямам думи да ви изразя своята признателност.

— Ваше Височество, за мен е чест да лекувам членовете на кралската фамилия.

Александър хвърли поглед към вратата на Ив. Кутийката с пръстена леко натежаваше в джоба му.

— Винаги сте се представяли достойно.

— Благодаря, Ваше Височество. Имам ли думата ви, че си тръгвате веднага, щом пристигне госпожица Хамилтън?

— Да.

Александър се върна в стаята и завари Ив будна, с прикован в тавана поглед.

— Помислих, че си си отишъл.

— Нали ти обещах, че няма. Крис ще дойде. Тогава трябва да си ида за малко. — Той приседна до нея и взе ръката ѝ. — Ала ще се върна. Няма да си сама.

— Чувствам се като такава глупачка... Като малко дете, което се страхува от тъмното.

— За мен е истинско облекчение да разбера, че има нещо, от което се страхуваш.

— Алекс, бодигардът, който беше ранен, той...

— Жив е засега. Правят всичко възможно. Ще се отбия при него, преди да си тръгна.

— Той ми спаси живота — пророни тя. — Твоя също. Не му зная името.

— Крейдън.

Тя кимна. Щеше да го запомни.

— А Жермен?

Александър бе забравил колко бе приятно да се усмихва човек.

— Напълно възстановен, освен самолюбието му.

— Няма от какво да се срамува. Не съм заслужила черен пояс току-тъй.

— Да, скъпа, повече от очевидно. Когато се справиш, сама ще му го обясниш. — Той я погали по косата. Изпитваше нужда да я докосва.

— Какви цветя да ти донеса? Нещо от градината? Така и не съм те питал досега кои са ти любимите. — В очите ѝ се надигнаха сълзи и взеха да се стичат по лицето ѝ. — Недей — започна да целува пръстите ѝ Алекс един по един. — Не плачи, любов моя.

— Аз го доведох тук — стисна тя очи, но сълзите продължиха да си пробиват път. — Аз доведох Ръс в Кордина, при теб.

— Не си — изтри той полекичка страните й. — Доведе го Дебок. Не можем още да го докажем, но знаем, че е така. Ти също го знаеш.

— Как можа така напълно да ме заблуди? Направих му прослушване, Алекс, видях изпълнението му на сцената. Разговарях с хора, които са работили с него. Просто не проумявам.

— Беше професионалист, Ив. Отличен актьор, който е използвал това за прикритие на истинската си дейност. Убивал е за пари. Не за отмъщение, за кауза или нещо друго, а просто за пари. Дори нашите органи за сигурност не бяха открили нищо при проверката. В момента Рийв работи с Интерпол, като се надява да разбере нещо повече.

— Всичко, което се случи, стана толкова бързо, че ми изглежда нереално.

— Не трябва сега да мислиш за това. Всичко свърши.

— Къде е той?

Александър се поколеба за момент, после реши, че тя заслужава истината.

— Мъртъв е. Жермен го застреля само секунди след като... — Не бе по силите му да си представи пак как тялото й отскочи и се свлече в ръцете му. — За кратко дойде в съзнание, точно колкото Рийв да измъкне малко информация. Ще говорим за това по-късно, когато се справиш.

— Той искаше да те убие — отрони Ив бавно. Очите й се притваряха. Лекарството беше започнало да действа.

— Нали виждаш, че съм цял. Как да ти се отплатя за това, че ми спаси живота?

Тя се усмихна унесено.

— Харесвам сини камбанки, те са ми любимите.

Носеше й ги всеки ден. Когато я пуснаха от болницата и Ив остана вкъщи под наблюдението на лична медицинска сестра, Алекс й ги носеше в стаята. След една седмица тя започна да се терзае и притеснява за трупата си и тогава страхът, който се бе притаил свит на топка в душата му, го напусна. Очевидно Ив се възстановяваше добре.

Пресата я величаеше като героиня. Бенет носеше вестници и ѝ четеше статиите на глас, като подбелваше очи към тавана при особено пищните хвалебствия.

Ив настояваше за откриване на представленията, после пък се тръшкаше, че без нея нещо може да се обърка, а тя няма да е там, за да го оправи.

След премиерата на първата пиеса прочете отзивите, като правеше разбор на всяка дума. Много се развълнува, че пиесата бе приета добре, отдъхна си, че дубльорът на Ръс се бе оказал надежден изпълнител. Единствено ѝ бе мъчно, че самата тя не бе присъствала.

С течение на времето с все по-голяма неохота се подчиняваше на прегледите.

— Доктор Франко, кога ще престане цялото това натискане, мушкане и изобщо цялата тази суетня? Чувствам се добре.

Лежеше по корем, за да ѝ смени превръзката. Предния ден бяха махнали конците. Раната беше зараснала чисто.

— Казаха ми, че не спиш добре нощем.

— Защото съм отегчена до смърт. Едно излизане в градината е същинско събитие. Искам да ида в театъра, докторе. Вече изпуснах всички представления на първата постановка. Не искам, по дяволите, да изтърва следващата премиера.

— Хм-хм. Разбрах, че отказваш да пиеш лекарството си.

— Не ми трябва. — Ив сложи глава на сгънатите си в лактите ръце и се нацупи. — Нали ви казах, че се чувствам добре.

— Винаги съм смятал, че мусенето е признак на оздравяване — рече той кротко и ѝ помогна да се обърне.

— Извинете, ако не се държа прилично. — Тя загърна горнището на пижамата.

— Не твърдя такова нещо.

Ив немаше как да не се усмихне.

— Във всеки случай, не можете да си представите какво е всеки да се върти около теб и да те гледа като рохко яйце. Ако Крис не бе убедила баща ми да се върне в Хюстън, щях съвсем да откача. Той е чудесен, разбира се. Останалите също. Децата дори ми нарисуваха картинки. А Дориан тайно ми донесе коте. На вас това не ви се полага да го знаете.

— Ще смятам информацията за поверителна.

— Принц Арманд идва всеки ден. Донесе ми музикална кутийка.
— Тя се пресегна и взе от нощното шкафче кутийка от ковано сребро.
— Била е на жена му. Подарил ѝ я, когато се родил Алекс. Каза, че тя би искала сега да е моя.

— Защото и двете сте му дарили сина.

— Докторе, не се чувствам като някакъв герой. — В очите ѝ отново се надигнаха сълзи, както напоследък често се случваше. Това я ядосваше, не искаше да е ревла. — Напротив, като че ли всичко ми е надолу с главата. Трябва да се стегна, да сложа в ред живота си и да оставя другите да живеят спокойно. Докато лежах толкова дълго, имах време да поразмишлявам.

— Мислите ти притесняват ли те?

— Някои от тях. Нужно е отново да се заема с работа.

— Защо да не опитаме един експеримент?

— Стига да не предполага още инжекции.

— Не. Този следобед ще легнеш да спиш.

— Докторе...

— Чакай, първо чуй за какво става дума, после се жалвай. Значи, спиш днес следобед — повтори той. — Привечер ставаш и обличаш най-елегантната си рокля. Предлагам засега да не е с гол гръб. После отиваш в театъра. — Очите ѝ светнаха и доктор Франко замълча за момент. — Само като зрител. След края на представлението се връщаш направо в двореца. Бихме могли да ти позволим една лека вечеря. И накрая, също като Пепеляшка, преди полунощ отново да си в леглото.

— Става — протегна ръка Ив.

Като скрепиха така уговорката, тя си обеща, че до края на седмицата пак ще е на работа.

Крис и Габриела ѝ помогнаха да се облече. Междувременно Ив проведе свой собствен експеримент, като следеше как ще ѝ се отрази по-продължителното пребиваване извън леглото. Това, че прекара на крак по-дълго от обичайното, не я измори и настроението ѝ се приповдигна. След като прецизно провери в огледалото резултата от дейността — тясна бяла рокля и бродиран с мъниста жакет — реши, че изглежда дори по-добре, отколкото преди инцидента. Имаше

отпочинал вид, свеж тен, бистър поглед. Вдигна косата си нагоре със сребърни гребенчета, добави парфюм и отново се почувства жена.

— Много си красива — рече Александър, дошъл да я вземе.

Беше облечен официално и ѝ носеше малко букетче сини камбанки.

— Специално за теб — усмихна се тя, пое цветята и ги помириса. За в бъдеще те щяха неизменно да ѝ напомнят за него. — За първи път от дни насам не ме гледаш като под микроскоп. Не, не се оправдавай. Чувствам се като успял да избяга затворник.

— Тогава хайде да го направим стилно.

Хвана я под ръка и я поведе надолу. Отвън ги чакаше лимузина със запален двигател. Ив се качи и хвърли на Александър сияйна усмивка.

Шампанското беше изстудено, тихо свиреше Бетовен.

— Превъзходна кола за бягство — отбеляза тя, докато той отваряше бутилката.

— Тази вечер възнамерявам всичко да е превъзходно.

Ив чукна чашата си в неговата, после леко го целуна по устните.

— От това по-хубаво накъде?

— Ще видим. — Алекс посегна към жабката и извади тънка продълговата кутия. — Смятах да изчакам до пълното ти оздравяване, за да ти го подаря.

— Алекс, не е нужно да ми правиш подаръци.

— Искам да ти направя. — Той разтвори ръката ѝ и постави в нея кутията. — Не ме огорчавай.

Нима можеше да му откаже? Тя отвори капака и се вторачи в огърлицата от диаманти и сапфири. Бяха като нанизани на сребърни нишки, висяха в два реда и имаха формата на капка. Това е украшение за принцеса, за кралска особа, не за обикновена жена, мина ѝ през ум. Не можа да устои, вдигна я и камъните заискриха в ръката ѝ. Улавяха светлината от уличните лампи и я отразяваха с неповторими отблясъци.

— О, Алекс, прекрасна е. Направо ми спира дъха.

— Същият ефект често имаш и ти върху мен. Ще я сложиш ли тази вечер?

— Аз... — Почти я плашеше — самата ѝ красота, изяществото. Ала я беше попитал така, сякаш очакваше Ив да откаже. — С

удоволствие — отвърна. — Ще ми помогнеш ли?

Той откопча тънкото златно колие, което тя носеше, и постави на негово място своя подарък. Ив неволно посегна и докосна легналите на врата ѝ скъпоценни камъни. Бяха студени, но вече поемаха топлината на плътта.

— Сигурно умът ми ще е повече в нея, отколкото в представлението — каза. Наведе се и го целуна. Алекс отвърна на целувката ѝ с удивителна нежност. — Благодаря, Александър.

— Ще ми благодариш в края на вечерта.

Когато влязоха в театъра, тя се почувства и развълнувана, и притеснена. После, щом се появиха в кралската ложа и тълпата долу стана на крак да я приветства, Ив съвсем се слиса. Усети, че Александър хваща ръката ѝ и я целува. Очите му грееха. Макар объркана и смутена, тя успя да се усмихне в отговор и поздрави тълпата с реверанс.

Александър ѝ държа стола с огромно задоволство. Ив все още бе в неведение и тепърва ѝ предстоеше да разбере, че бе изпълнила първото си официално светско задължение.

— Всичко ще бъде наред — опитваше се уж да не нервничи тя в очакване да се вдигне завесата. — Да можех само за минутка да ида зад кулисите и да проверя...

— Имам заповед от лекаря, скъпа.

— Да, но... О, божичко, започва.

През цялото първо действие здраво се бе вкопчила в ръката му. Стомахът ѝ се бе свил от напрежение. Мислено отбелязваше всеки малък пропуск било в играта, било по отношение на някои други подробности. Вече ѝ бяха хрумнали поне десетина неща, които биха могли да бъдат подобрени.

Публиката се смееше. Това затвърди гордостта ѝ от трупата, от самата себе си. Диалогът беше остроумен и забавен, на места доста остричък и типично американски, ала сюжетът на една пълна с превратности любовна история беше разбираем за всички.

Когато свърши, Ив започна да брои излизанията на артистите за поклон, бурно аплодирани от публиката.

— Дванадесет — обърна се сияеща към Александър. — Цели дванадесет пъти! Мина добре. Наистина много добре. Ще трябва само

малко да променя темпото във втора сцена, там в началото има една мудност, която...

— Тази вечер никакви промени — хвана я той за ръка и я изведе от ложата.

Трима бодигарда стояха на пост. Тя се опита да не ги забелязва, да мисли само за пиесата.

— Не зная как ще изтърпя до утрешните отзиви. Алекс, не може ли да отидем зад кулисите само за минутка и да...

— Не сега.

Близо следвани от охраната, те слязоха по стълбището. Навън ги дебнеше тълпа репортери, светкавици, фотоапарати, държани под око от силите за сигурност. Безпрепятствено се добраха до лимузината.

— Толкова бързо свърши — отпусна се Ив на седалката и се облегна назад. Все още се намираше под впечатление на представлението, играта на актьорите, реакцията на публиката. — Искаше ми се да продължава и продължава, въпреки че страшно се притеснявах. Струваше ми се, че всички гледат в нас.

— Неудобно ли се чувстваше?

— Малко.

— Не си ли уморена?

— Не. Честно — усмихна му се тя и пое дълбоко дъх. — Чувствам се невероятно. Навярно точно като Пепеляшка пет минути преди полунощ.

— Дотогава има още час. Бих искал да го прекараш с мен.

— До последната секунда.

Когато се прибраха, дворецът беше притихнал. Той я съпроводи до горе, но вместо към нейните стаи я поведе към своите покои. Имаше маса, сложена за двама, със свещи, премигващи в кристални свещници. Този път свиреха цигулки — нежно и чувствено.

— Сега вече наистина се чувствам като в приказка.

— Бях го предвидил за по-преди, за вечерта, когато... Когато трябваше да се видим в театъра.

Ив докосваше цветята в ниската кристална купа на масата.

— Така ли? — обърна се бързо, едновременно учудена и развълнувана. Нима мъж, който имаше намерение да сложи край на

една връзка, подготвяше подобен декор? Едва ли, дори ако този мъж бе принц. — Защо?

— Явно не очакваш от мен особена романтика, щом си толкова изненадана. Май трябва да положи повече старания в тази насока. — Алекс се приближи, привлече я към себе си и я целуна така, както бе копнял дни наред. — Мислех, че ще те загубя — каза с пресипнал от вълнение глас, взе дланите ѝ и зарови лице в тях. — Допуснах толкова много грешки спрямо теб, но тази...

— Алекс, недей. След като не ми даваш да обвинявам себе си, че доведох Ръс тук, защо ти ще се виниш за това, което той е сторил?

— Също и за това, което ти стори. — Алекс свали ръцете ѝ от лицето си, после обрамчи нейното в шепи. — Докато съм жив, няма да забравя как се хвърли пред мен да ме спасиш. Хиляди пъти го преживявам отново и всеки път успявам да те бутна навреме встрани.

Имаше толкова болка и горчивина в гласа му, че истината излезе от устата ѝ без сянка на драматизъм:

— Ако те беше убил, мислиш ли, че би ми се искало да живея? Ти си всичко, което има значение за мен. Обичам те толкова отдавна, много преди изобщо да съзнавам какво е любов.

Въздишката му излезе като молитва. Никакви грешки повече, зарече се. Тя не само му бе дала нов живот, а и причина да го живее.

— Ще седнеш ли? — покани я.

— Само, моля те, не искам отново да ми благодариш. Ще ми дойде прекалено.

— Ив, седни. — В гласа му се усети нетърпение.

Това ѝ допадна повече и тя се подчини.

— Добре, седнах. Но не разбирам защо тук ме държат гладна?

— Ще имаш каквото пожелаеш за вечеря, след като свърша едно нещо.

Той нервничеше. Изчака, докато малко се успокои, и коленичи пред нея.

Очите ѝ се разшириха смаяно.

— Казах, че няма да ти коленича. Ала този път моментът го изисква.

Извади малка кутийка от джоба си, а Ив дръпна ръка и я стисна в юмрук.

— Алекс, нали вече ми направи подарък. — Обикновено равният ѝ уверен глас сега потрепваше.

— Това не е подарък. Това е молба, най-голямата, която бих могъл да ти отправя. Искях да го направя по-рано, но ми се струваше твърде невъзможно да се надявам.

Сърцето ѝ се разтуптя, ала тя продължи да стиска пръсти.

— Човек не знае, преди да опита.

Той се засмя, взе ръката ѝ и разтвори пръстите ѝ.

— Винаги ме изненадваш с по нещо. Ив, каня се да искам от теб повече, отколкото аз самият мога да дам. Мога единствено да ти кажа, че ако се съгласиш, ще сторя всичко, което е в моята власт, за да те направя щастлива. — Сложи кутийката върху дланта ѝ и зачака.

Тя първо си пое дълбоко дъх. Не бе от благородническо потекло, нито с кралска кръв. На равна нога, спомни си собственото си условие. Сега имаше шанс то да стане действителност. Отвори я и видя пръстен с диаманти и сапфири — същите като на огърлицата *Не е подарък*, повтори мислено думите му. *А молба*.

— Беше на майка ми. Когато казах на баща ми, че възнамерявам да ти направя предложение, той помоли да ти дам този пръстен. Това не е само пръстен, Ив. Мисля, че са ти ясни някои от задълженията и очакванията, които той налага, но не само към мен, а към страната, те ще станат и твои. Моля те, не казвай още нищо. — Гласът му бе нервен, по-скоро се долавяше неувереност и страх в него.

За първи път го чуваше такъв. Прииска ѝ се да протегне ръка и да го погали, ала не помръдна.

— От много неща ще трябва да се откажеш. Хюстън ще стане само едно място, което би могла да посещаваш. Трупата ти... Тук има театър и възможност да организираш нова трупа в Кордина, но на предишното ще се сложи край. Остава ти писането, може би то донякъде ще компенсира всичко останало, което се налага да загърбиш. Свободата ти ще бъде ограничена до степен, каквато е трудно да си представиш. Ще се появят ангажименти — някои съществени, други непоносимо досадни. Каквото вършиш, каквото казваш — всичко ще става обществено достояние, преди още да е направено. И още: докато Дебок е жив, съществува реална опасност. Предприели сме нещо, ала то изисква време, много време, преди Дебок

да не представлява вече заплаха. Всичко това трябва да го знаеш и премислиш.

Тя вдигна очи, после върна поглед на пръстена, който си лежеше върху кадифената подложка.

— Май се стараяш да ме разубедиш.

— Просто искам да си наясно за какво те моля.

— Ти си честен и разсъдлив човек, Александър — отвърна Ив, след като отново си пое дълбоко дъх. Един предмет зад гърба му привлече вниманието ѝ. Хрумна ѝ нещо, но не се усмихна. За момента остана сериозна. — Нека в такъв случай разгледаме въпроса по същия откровен и разумен начин. — Пресегна се и придърпа везната. — И така, имаме от една страна държавните задължения и отговорности. — От широк съд със стъклени топчета извади пълна шепа и постави две върху едното блюдо на везната. — После идва фактът, че животът ми става публично достояние. Така, липса на лично пространство — сложи тя още едно топче върху същото блюдо на везната.

— Ив, това не е игра.

— Чакай, моля те, опитвам се да разсъждавам. След това, няма да живея в родната си страна. — Още три топчета бяха добавени. — Както и фактът, че най-вероятно ще се отегчавам до смърт от някои мероприятия, на каквито Бри например присъства. После пресата, а да не забравяме и необходимостта да се пишат какви ли не неща — това, мисля, ти пропусна — както и някои навици и ритуали, които трябва да науча и усвоя. Плюс Дебок. — Тя вдигна поглед към Александър. — За него няма да прибавям от тези хубави шарени топчета. Независимо дали приема, или откажа, той си остава. А сега, Алекс, трябва да ти задам един въпрос. Защо искаш аз да взема този пръстен с всички произтичащи от това задължения? Защо ми предлагаш да се омъжа за теб?

— Защото те обичам.

Сега вече Ив се усмихна. Всичко останало в шепата ѝ отиде върху второто блюдо и го наклони надолу.

— Това изглежда натежава повече и от всички онези, които не участваха в равносметката, нали?

Той гледеше резултата с известно учудване.

— Май няма какво да добавя, а?

— Да, каза единственото, което трябваше да се каже. — Тя го прегърна и запечати с целувка началото на своя нов живот. — Вълшебни приказки — пророни като на самата себе си. — Бях спряла да вярвам в тях.

— Аз също. — Устните му отново я потърсиха. — Тази вечер ти ми върна дори тях.

— О, чуй! — Часовникът навън в коридора започна да отброява. — Сложи пръстена, Алекс, преди да е ударило дванадесет.

Той го постави на пръста ѝ, после целуна нежното място над него.

— Утре ще известим света, но тази нощ ще бъде само наша. — Алекс стана, изправи и нея на крака. — Държа те гладна, а вече е полунощ.

— Мога да ям и в леглото, Алекс. — Ив отпусна глава на гърдите му. Искаше магията да продължи. — Доктор Франко не е казал, че трябва да си лягам сама.

Той се разсмя и я вдигна на ръце.

— Кордина я очакват много изненади.

— Теб също.

Издание:

Нора Робъртс. Престононаследникът
ИК „Коломбина Прес“

Редактор: Людмила Харманджиева

Художествено оформление: Кръстьо Кръстев

ISBN 954-706-108-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.